

VET TES TAM EN
NOV TAM TVM
Dei
Sub Numine
Viget

INSTITUTIO

GRAECAE

GRAMMATICES

COMPENDIARIA,

IN USUM REGIAE SCHOLAE,

WESTMONASTERIENSIS.

CURA

MILCOLUMBI CAMPBELLI,

A. M.

EDITIO PRIMA AMERICANA.

NOVI EBORACI:

TYPIS & IMPENSIS ALEX. MING & GUL. YOUNG

M,DCCC,IV.

STUDIUM GRAMMATICES OMNIBUS EST NECESSARIUM.

DAMOCHARIS.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι, χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ne parva averseris, inest sua gratia parvis.

ἩΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ'.

Τῶν ἱστοριῶν συναγωγὸς τυγχάνω,
Καὶ λέξιν ὀρθῶ, καὶ μέτροις ἐφιστάνω.

Μιχ. ὁ Ψελλός.

Academiarum et Scholarum Nostratium

MAGISTRIS,

Qui Literas Graecas et Latinas
Profitentur,

P. S. D.

MILCOLUMBUS CAMPBELLUS.

EO patrocinio animati, quod haud ita pridem aliis quibusdam opellis nostris amicissime praebere dignati sunt optimi illi et doctissimi viri, BENJAMINUS MOORE, D. D. Ec. Prot. in civitate Novi Eboraci Episcopus, Collegiique Columbiani Praeses, et PETRUS WILSONUS, L. L. D. ejusdem Collegii literarum Graecarum et Latinarum Professor, atque ea praeterea necessitudine adducti, quam nobis cum hominibus intercedere oporteat, quibuscum jam amplius viginti annos in eadem disciplina felicissime conjungimur, hujus opusculi novam hanc editionem, primam scilicet Americanam, et Typorum

Graecorum in hac civitate, ut credimus, primitias, tutela vestrae committere, et alumnorum vestrorum usui commendare audemus. Ut equi bonique consulatis, obsecramus. Nisi magnopere elaborassemus, ut acceptione vestra et commendatione haud indigna prodiret, nunquam eam oculis vestris Lynceis exposuissemus, nedum alumnorum usui commendassemus. Utcunque haec se res habeat, typographorum operas diligentissimas acceptas referre debemus. Ut diu conservemini, ad juventutem, tam probis piisque moribus, quam literis humanioribus, optime instituendam, Deum Opt. Max. precamur. Macti virtute estote et Valete.

NOVI EBORACI,
III. CAL. OCT.
A. D. 1804.

Literarum nexus et abbreviationes.

αι	διξ	θρα	οὐν
αλ	δευ	καὶ	οὗτος
αλλ	δην	καθω	παι
αν	δια	καν	παν
ἀπο	διο	κας	παρ
ἀρ	δυν	κατὰ	παρα
αρ	δυς	κρ	παυ
αυ	ει	κρα	περ
αὐτὸ	εἶ	κυι	περι
αὐτοῦ	εἶναι	κῶν	πευς
αὐτῷ	ἐκ	λλ	πρ
γαι	ελ	μαι	πρα
γαν	ελλ	μαν	προ
γὰρ	ἐν	μαρ	πρω
γας	ἐξ	μας	πτ
γγ	ἐπειδὴ	μαυ	πυν
γει	ἐπι	μεθ	ρι
γελ	ες	μελ	σα
γελλ	ες	μελλ	σαι
γεν	ἐστι	μεν	σαν
γερ	ευ	μὲν	σαρ
γων	ευς	μετὰ	σας
γρ	ην	μην	σαυ
γρι	θαι	μυι	σει
γρο	θαν	μυν	σθ
γυι	θει	μω	σθα
γυν	θην	μῶν	σθαί
δαι	θερ	οἶον	σθε
δαν	θεο	ου	σθη
δὲ		οὐδε	σθην
δει		οὐκ	

Literarum nexus et abbreviationes.

σθι
σθο
σθω
σμι
σο
σου
σπα
σπαι
σπαν
σπε
σπει
σπη
σπι
σπο
σπυ
σπω
σσ
σσα
σσαι
σσαν
σσας
σσε
σση
σσί
σσο
σσυ
σσω
στ
στα
σται

στας
σταυ
στε
στει
στη
στι
στο
στρ
στυ
στω
συν
σχ
σχα
σχε
σχει
σχη
σχην
σχι
σχο
σχυ
σχυν
σω
τα
ται
ταῖς
ταν
τας
ταυ
ταῦτα
τε

τὴν
τὴν
τῆς
τι
το
τὰ
τὸν
τοῦ
τρ
τρι
τρο
ττ
των
τῷ
τῶν
ῦ
υι
υν
ὑπ
ὑπερ
ὑπο
υς
υὸς
χαι
χαν
χαρ

χαρ
χας
χαυ
χει
χην
χθα
χθαι
χθας
χθε
χθη
χθην
χθι
χθο
χθυ
χθυν
χθυς
χθω
χο
χρ
χρι
χυν
ψαι
ψαν
ψας
ψαυ
ψει
ὦ
ᾧ

INSTITUTIO
GRAECAE GRAMMATICES.

GRAECAE grammatices quatuor sunt partes; orthographia, etymologia, syntaxis, et prosodia.

I. DE ORTHOGRAPHIA.[1]

LITERAE sunt viginti quatuor, quae hìc sequuntur.

Figura,	*Nomen.*		*Potestas.*
Α α	ἄλφα	*alpha*	a
Β β ϐ	βῆτα	*beta*	b
Γ γ ꙇ	γάμμα	*gamma*	c
Δ δ	δέλτα	*delta*	d
Ε ε	ἐ ψιλὸν	*e psilon*	e tenue *et* breve
Ζ ζ ϛ	ζῆτα	*zeta*	z
Η η	ἦτα	*eta*	e longum
Θ θ ϑ	ϑῆτα	*theta*	th
Ι ι	ἰῶτα	*iota*	i
Κ κ	κάππα	*kappa*	k
Λ λ	λάμβδα	*lambda*	l
Μ μ	μῦ	*mu*	m
Ν ν	νῦ	*nu*	n
Ξ ξ	ξῖ	*xi*	x
Ο ο	ὁ μικρὸν	*o micron*	o parvum *et* breve[2]
Π ϖ π	πῖ	*pi*	p
Ρ ρ ϱ	ῥῶ	*rho*	r
Σ Ϲ σ ς[3]	σῖγμα	*sigma*	s
Τ τ ꞇ	ταῦ	*tau*	t
Υ υ	ὖ ψιλὸν	*u psilon*	u
Φ φ	φῖ	*phi*	ph
Χ χ	χῖ	*chi*	ch
Ψ ψ	ψῖ	*psi*	ps
Ω ω	ὦ μέγα	*o mega*	o magnum *et* longum[3]

1 Sub *Orthographia* hìc continetur et *Orthoëpia.*
2 *Parvum* et *magnum* figuram denotant, *breve* et *longum* quantitatem.
3 In vocum initio scribitur Ϲ, in principio et medio σ, et ς in fine.

Ex literis septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Reliquae septemdecim sunt consonantes.

Divisio vocalium.

VOCALES longae sunt η, ω: breves ε, ο: ancipites, α, ι, υ[1].

Mutabiles sunt α, ε, ο[2]: immutabiles, η, ι, υ, ω.

Praepositivae sunt α, ε, η, ο, ω: subjunctivae, ι, υ[3].

DIPHTHONGI propriae sunt αι, αυ, ει, ευ, οι, ου: impropriae, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ[4].

Mutabiles sunt αι, αυ, οι: immutabiles, ει, ευ, ου.

Divisio consonantium.

CONSONANTES sunt duplices, mutae et semivocales.

MUTAE dividuntur in tenues, π, κ, τ: medias, β, γ, δ: et aspiritas, φ, χ, θ.

Mutantur inter se π, β, φ: κ, γ, χ: τ, δ, θ[5].

SEMIVOCALES sunt duplices, ζ, ξ, ψ[6]: liquidae, vel immutabiles[7]; λ, μ, ν[8], ρ: et σ suae potestatis litera.

1 Vocales *ancipites* ita vocantur, quòd in aliis vocibus breves, in aliis longae, in aliis denique sunt communes.

2 *Mutabiles* in verborum augmentis mutantur in longas, quòd de diphthongis pariter intelligi debet.

3 *Praepositivae* et *subjunctivae* inde nomen habent; prout in diphthongis aut praeponuntur, aut subsequuntur. In υι tamen υ *praepositiva* est.

4 Ex *impropriis* tres priores *surdae* vocantur, quòd ι subjectum vix pronuntiatur; tres verò posteriores *absonae* dicuntur.

5 Mutatio haec in vocum inflexione et ortu praecipuè locum habet.

6 Pro δσ, κσ, πσ.

7 *Immutabiles* dicuntur, quia in nominum inflexione, et futuris verborum, nullam mutationem subeunt.

8 Pro ν scribitur γ ante γ, κ, ξ, χ: quae sonat tamen ut ν: sicut ἐγγράφω *inscribo*, ἄγγελος *angelus*; πέφαγκα *apparui*, ὄγκος *tumor*; ἐγξέω *insculpo*, λύγξ *lynx*; ἐγχέω *infundo*, ἔγχος *hasta*. Sed μ scribitur ante β, μ, π, φ, ψ. Item λ, et interdum ρ ante similem.

SYLLABAE.

Ex literis fiunt syllabae, ex syllabis vocabula, ex vocabulis oratio.

Syllabis accidunt tempus, accentus, spiritus, et apostrophus.

De tempore, seu *quantitate*, infra agetur in Prosodia.

Accentus.

Accentus sunt tres; acutus (´) gravis (`) et circumflexus (˜).

Acutus habet locum in ultima syllaba, penultima, et antepenultima: unde vocabulum dicitur acutitonum, ut, Θεὸς *Deus*; penacutum, ut, λόγος *sermo*; antepenacutum, ut, ἄγγελος *angelus*.

Circumflexus in ultima et penultima: unde vocabulum dicitur circumflexum, ut, συκῆ *ficus arbor*; antecircumflexum, ut, σῦκον *ficus*.

Gravis in ultima tantum signatur, unde vocabulum dicitur, ut, priùs, acutitonum, ut, Χριστὸς *Christus*[1].

In ultima verò si nullus sit accentus, vocabulum dicitur gravitonum[2]; ut, ἄγγελος, λόγος, σῦκον[3].

Spiritus.

Spiritus duo sunt; lenis (᾿) et asper (῾).

Omnis dictio a vocali vel diphthongo incipiens, spiritum tenuem vel asperum accipit in principio.

Omnes dictiones incipientes ab υ vel ρ aspirantur: ut, ὕδωρ *aqua*, ῥέω *fluo*.

Sed si ρ in medio geminetur, prius laevigatur, alterum aspiratur: ut, ἔῤῥωσο *vale*.

1 Acutus et circumflexus syllabam, quam afficiunt, semper elevant; gravis verò deprimit, ideóque nunquam appingitur nisi in ultima syllaba, ubi acuti vicem sustinet, syllabámque attollit.

2 Vel *barytonum*.

3 De *accentibus* plura dicentur sub finem *Syntaxios*.

Apostrophus.

Apostrophus est nota rejectae vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum (’).

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο; diphthongi αι, οι: ut, κατ’ αὐτὸν, pro κατὰ αὐτὸν, *contra illum*.

Si sequens vocalis aspiretur, mutatur tenuis praecedens in aspiratam: ut, ἀφ’ ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, *a nobis*; νύχθ’ ὅλην, pro νύκτα ὅλην, *noctem totam*.

II. DE ETYMOLOGIA.

Partes orationis sunt octo; articulus, nomen, pronomen, verbum, participium[1], adverbium[2], conjunctio, praepositio.

Numeri tres sunt; singularis, dualis[3], pluralis.

Casus sunt quinque; nominativus, genitivus, dativus, accusativus, vocativus[4].

Genera sunt quatuor; masculinum, foemininum, neutrum, commune.

ARTICULUS.

Articulus est duplex: praepositivus, ὁ, ἡ, τὸ, *hic, haec, hoc*; subjunctivus, ὃς, ἣ, ὃ, *qui, quae, quod*[5].

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	NA.	GD.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὁ,	τοῦ,	τῷ,	τὸν,	τὼ,	τοῖν,	οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τούς,
Foem.	ἡ,	τῆς,	τῇ,	τὴν,	τὰ,	ταῖν,	αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τὰς.
Neut.	τὸ,	τοῦ,	τῷ,	τό,	τὼ,	τοῖν,	τὰ,	τῶν,	τοῖς,	τά[6]

1. *Participia* sub diversis verborum suorum generibus tractantur.
2. Sub *Adverbio* continetur etiam *Interjectio*.
3. *Dualis* usurpatur, cum de duobus fit sermo, ac praesertim si res sint geminae; pluralis tamen saepe usurpatur pro duali.
4. Carent Graeci *ablativo*; cujus loco *dativum*, et aliquando *genitivum* adhibent.
5. Accuratè loquendo unus tantum est *articulus*, nempe *praepositivus*, quo genera nominum distinguuntur; *subjunctivus* autem revera est pronomen relativum.
6. *Vocativus* utrique deest articulo, sed adverbio vocandi ὦ suppletur.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	NA.	GD.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὅς,	οὗ,	ᾧ,	ὅν,	ὥ,	οἷν,	οἵ,	ὧν,	οἷς,	οὕς,
Foem.	ἥ,	ἧς,	ᾗ,	ἥν,	ἅ,	αἷν,	αἵ,	ὧν,	αἷς,	ἅς,
Neut.	ὅ,	οὗ,	ᾧ,	ὅ,	ὥ,	οἷν,	ἅ,	ὧν,	οἷς,	ἅ.

Sic N. ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, G. οὗπερ, ἧσπερ, οὗπερ, etc. *qui, quae, quod.*

NOMEN.

Declinationes substantivorum sunt decem; quinque simplicium, et quinque contractorum.

Quatuor priores declinationes simplicium sunt parisyllabicae, hoc est, non crescentes genitivo.

Quinta est imparisyllabica, hoc est, genitivo crescens; ex qua omnes contractorum declinationes oriuntur.

Nominativus, accusativus, et vocativus duales iidem sunt; similiter genitivus et dativus.

Nominativus et vocativus plurales sunt iidem.

Genitivus pluralis desinit perpetuò in ων.

Nominativus, accusativus, et vocativus neutrorum in singulis numeris sunt iidem; et pluraliter extra contractionem semper exeunt in α, nisi in quarta simplicium.

Atticè vocativus semper idem est ac nominativus, et poëticè saepe usurpatur pro nominativo.

Obs. Dativus singularis in quatuor primis declinationibus simplicium semper habet ι subjectum finalibus suis, ᾳ, ῃ, ῳ[1].

SVBSTANTIVA SIMPLICIA.

Prima declinatio.

Declinatio prima duas habet terminationes, ας, et ης, generis tantùm masculini: ut, ὁ ταμίας *quaestor*, ὁ τελώνης *publicanus*[2].

1 Quod in *articulis* etiam locum habet.

2 Sed ὁ et ἡ λῃστής, *latro*, communis generis, ut aliqui volunt.

Sing. N. ὁ ταμί-ας, G. τοῦ ταμί-ου, D. τῷ ταμί-ᾳ, A. τὸν ταμί-αν, V. ὦ ταμί-α.

D. N. et A. τὼ ταμί-α, G. et D. τοῖν ταμί-αιν V. ὦ ταμί-α.

P. N. οἱ ταμί-αι, G. τῶν ταμι-ῶν, D. τοῖς ταμί-αις, A. τοὺς ταμί-ας, V. ὦ ταμί-αι.

Sing. N. ὁ τελών-ης, G. τοῦ τελών-ου, D. τῷ τελών-ῃ, A. τὸν τελών-ην, V. ὦ τελών-η.

D. N. et A. τὼ τελών-α, G. et D. τοῖν τελών-αιν, V. ὦ τελών-α.

P. N. οἱ τελῶν-αι, G. τῶν τελων-ῶν, D. τοῖς τελών-αις, A. τοὺς τελών-ας, V. ὦ τελῶν-αι.

Quaedam in ας Doricè[1] declinata formant genitivum singularem in α: ut, ὁ Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ, *Thomas*; ὁ βοῤῥᾶς, τοῦ βοῤῥᾶ *boreas*.

Quae desinunt in πης, ut, σατράπης *satrapa*; in της, ut, κριτὴς, *judex*; item gentilia, ut Σκύθης *Scytha*; et composita a μετρῶ *metior*, πωλῶ *vendo*, τρίβω *tero*; ut, γεωμέτρης *geometra*, βιβλιοπώλης *bibliopola*, παιδοτρίβης *palaestrae magister*, formant vocativum per α breve; ut, ὦ σατράπα, ὦ κριτὰ, etc.

Sing. N. ὁ κριτὴς, G. τοῦ κριτ-οῦ, D. τῷ κριτ-ῇ, A. τὸν κριτ-ὴν, V. ὦ κριτ-ά[2].

D. N. et A. τὼ κριτ-ὰ, G. et D. τοῖν κριτ-αῖν, V. ὦ κριτ-ά.

P. N. οἱ κριτ-αὶ, G. τῶν κριτ-ῶν, D. τοῖς κριτ-αῖς, A. τοὺς κριτ-ὰς, V. ὦ κριτ-αί.

Secunda declinatio.

Declinatio secunda duas continet terminationes, α et η, generis foeminini; ut, ἡ μοῦσα *musa*, ἡ θάλλασσα *mare*; ἡ λύπη *dolor*, ἡ τιμὴ *honos*.

1 De variis Graecae linguae *Dialectis* in fine hujus libri agetur.

2 Δεσπότης *dominus*, et μητίετης *consiliarius*, retrahunt accentum in vocativo singulari: ut, ὦ δέσποτα, ὦ μητίετα.

Sing. N. ἡ μοῦσ-α, G. τῆς μούσ-ης, D. τῇ μούσ-ῃ, A. τὴν μούσ-αν, V. ὦ μοῦσ-α.

D. N. et A. τὰ μούσ-α, G. et D. ταῖν μουσ-αῖν, V. ὦ μούσ-α.

P. N. αἱ μοῦσ-αι, G. τῶν μουσ-ῶν, D. ταῖς μούσ-αις, A. τὰς μούσ-ας, V. ὦ μοῦσ-αι.

Sing. N. ἡ θάλασσ-α, G. τῆς θαλάσσ-ης, D. τῇ θαλάσσ-ῃ, A. τὴν θαλάσσ-αν, V. ὦ θάλασσ-α.

D. N. et A. τὰ θαλάσσ-α, G. et D. ταῖν θαλάσσ-αιν, V. ὦ θαλάσσ-α.

P. N. αἱ θάλασσ-αι, G. τῶν θαλασσ-ῶν, D. ταῖς θαλάσσ-αις, A. τὰς θαλάσσ-ας, V. ὦ θάλασσ-αι.

Sing. N. ἡ λύπ-η, G. τῆς λύπ-ης, D. τῇ λύπ-ῃ, A. τὴν λύπ-ην, V. ὦ λύπ-η.

D. N. et A. τὰ λύπ-α, G. et D. ταῖν λύπ-αιν, V. ὦ λύπ-α.

P. N. αἱ λύπ-αι, G. τῶν λυπ-ῶν, D. ταῖς λύπ-αις, A. τὰς λύπ-ας, V. ὦ λύπ-αι.

Sing. N. ἡ τιμ-ὴ, G. τῆς τιμ-ῆς, D. τῇ τιμ-ῇ, A. τὴν τιμ-ὴν, V. ὦ τιμ-ή.

D. N. et G. τὰ τιμ-ὰ, G. et D. ταῖν τιμ-αῖν, V. ὦ τιμ-ά.

P. N. αἱ τιμ-αὶ, G. τῶν τιμ-ῶν, D. ταῖς τιμ-αῖς, A. τὰς τιμ-ὰς, V. ὦ τιμ-αί.

Finita in δα, θα, ρα, et α purum[1], faciunt genitivum in ας, et dativum in ᾳ: ut Λήδα *Leda*, Μάρθα *Martha*, ἡμέρα *dies*, φιλία *amicitia*.

Sing. N. ἡ φιλί-α, G. τῆς φιλί-ας, D. τῇ φιλί-ᾳ, A. τὴν φιλί-αν, V. ὦ φιλί-α.

D. N. et A. τὰ φιλί-α, G. et D. ταῖν φιλί-αιν, V. ὦ φιλί-α.

P. N. αἱ φιλί-αι, G. τῶν φιλι-ῶν, D. ταῖς φιλί-αις, A. τὰς φιλί-ας, V. ὦ φιλί-αι.

Obs. Quaedam nomina hujus declinationis in dativo

1 Syllaba *pura* dicitur, quam vocalis vel diphthongus antecedit.

et accusativo singulari patiuntur metaplasmum[1]: ut, ἀλκὶ, pro ἀλκῇ, *robore*: et plurima augentur syllaba φι vel φιν; ut, θύρα *janua*, θύρηφι.

Tertia declinatio.

Declinatio tertia duas habet terminationes, ος et ον: ος masculini, foeminini, et communis generis; ον neutrius: ut, ὁ λόγος *sermo*, ἡ δοκὸς *trabs*, ὁ et ἡ ἄνθρωπος *homo*; et τὸ ζῶον *animal*.

Sing. N. ὁ λόγ-ος, G. τοῦ λόγ-ου, D. τῷ λόγ-ῳ, A. τὸν λόγ-ον, V. ὦ λόγ-ε.

D. N. et A. τὼ λόγ-ω, G. et D. τοῖν λόγ-οιν, V. ὦ λόγ-ω.

P. N. οἱ λόγ-οι, G. τῶν λόγ-ων, D. τοῖς λόγ-οις, A. τοὺς λόγ-ους, V. ὦ λόγ-οι.

Sing. N. ἡ δοκ-ὸς, G. τῆς δοκ-οῦ, D. τῇ δοκ-ῷ, A. τὴν δοκ-ὸν, V. ὦ δοκ-έ.

D. N. et A. τὰ δοκ-ὼ, G. et D. ταῖν δοκ-οῖν, V. ὦ δοκ-ώ.

P. N. αἱ δοκ-οὶ, G. τῶν δοκ-ῶν, D. ταῖς δοκ-οῖς, A. τὰς δοκ-οὺς, V. ὦ δοκ-οί.

Sing. N. ὁ et ἡ ἄνθρωπ-ος, G. τοῦ et τῆς ἀνθρώπ-ου, D. τῷ et τῇ ἀνθρώπ-ῳ, A. τὸν et τὴν ἄνθρωπ-ον, V. ὦ ἄνθρωπ-ε.

D. N. et A, τὼ et τὰ ἀνθρώπ-ω, G. et D. τοῖν et ταῖν ἀνθρώπ-οιν, V. ὦ ἀνθρώπ-ω.

P. N. οἱ et αἱ ἄνθρωπ-οι. G. τῶν ἀνθρώπ-ων, D. τοῖς et ταῖς ἀνθρώπ-οις, A. τοὺς et τὰς ἀνθρώπ-ους, V. ὦ ἄνθρωπ-οι.

Sing. N. τὸ ζῶ-ον, G. τοῦ ζώ-ου, D. τῷ ζώ-ῳ, A. τὸ ζῶ-ον, V. ὦ ζῶ-ον.

D. N. et A. τὼ ζώ-ω, G. et D. τοῖν ζώ-οιν, V. ὦ ζώ-ω.

P. N. τὰ ζῶ-α, G. τῶν ζώ-ων, D. τοῖς ζώ-οις, A. τὰ ζῶ-α, V. ὦ ζῶ-α[2].

1 De hac figura vide infra in *Figuris dictionis*.

2 In recentioribus quibusdam editionibus ὁ νόος νοῦς *mens* hic adjiciebatur, de quo inter *Heteroclita contractione* hujus declinationis infra agetur.

Obs. 1. Poeticè dativus singularis, et dativus pluralis, nonnunquam mutantur per metaplasmum: ut, παρθένι, pro παρθένῳ, *virgini*; ἄστρασι, pro ἄστροις, *astris*; σάββασι, pro σαββάτοις, *sabbatis*.

Obs. 2. Pauca patiuntur apocopen; ut, ἔρι, pro ἔριον, *lana*: et nonnullis φι vel φιν adjungitur; ut στρατόφι, pro στρατὸς, exercitus.

Quarta declinatio[1].

Declinatio quarta duas habet terminationes, ως et ων: ως masculini et foeminini generis[2], ων neutrius: ut ὁ λεὼς *populus*, ἡ γάλως *glos*; et τὸ ἀνώγεων *coenaculum*.

Sing. N. ὁ λε-ὼς, G. τοῦ λε-ὼ, D. τῷ λε-ῷ, A. τὸν λε-ὼν, V. ὦ λε-ώς.
D. N. et A. τὼ λε-ὼ, G. et D. τοῖν λε-ῷν, V. ὦ λε-ώ.
P. N. οἱ λε-ῷ, G. τῶν λε-ῶν, D. τοῖς λε-ῷς A. τοὺς λε-ὼς, V. ὦ λε-ῴ.
Sing. N ἡ γάλ-ως, G. τῆς γάλ-ω, D. τῇ γάλ-ῳ, A. τὴν γάλ-ων, V. ὦ γάλ-ως.
D. N. et A. τὰ γάλ-ω, G. et D. ταῖν γάλ-ῳν, V. ὦ γάλ-ω.
P. N. αἱ γάλ-ῳ, G. τῶν γάλ-ων, D. ταῖς γάλ-ῳς, A. τὰς γάλ-ως, V. ὦ γάλ-ῳ.
Sing. N. τὸ ἀνώγε-ων, G. τοῦ ἀνώγε-ω, D. τῷ ἀνώγε-ῳ, A. τὸ ἀνώγε-ων, V. ὦ ἀνώγε-ων.
D. N. et A. τὼ ἀνώγε-ω, G. et D. τοῖν ἀνώγε-ῳν, V. ὦ ἀνώγε-ω.
P. N. τὰ ἀνώγε-ω, G. τῶν ἀνώγε-ων, D. τοῖς ἀνώγε-ῳς, A. τὰ ἀνώγε-ω, V. ὦ ἀνώγε-ω.

Obs. 1. Quinque nomina hujus declinationis formant accusativum in ω: ut, ὁ Ἄθως, Ἄθω, *Atho mons*; ἡ ἕως,

1 Haec *declinatio* est Atticorum propria. Fit autem ut plurimum ex nominibus tertiae, mutando ultimam vocalem vel diphthongum in ω; praeter οι, quae vertitur in diphthongum impropriam ῳ: et penultimam α longam ante ος purum in ε; ut ὁ ναὸς νεὼς *templum*.

2 *Commune genus* hactenus additum fuit, substantivum verò commune in ως vix occurrit. Citatur quidem ὁ et ἡ ἅλως *area* apud grammaticos, ex 1 *Sam.* xxiii. 1; sed codices illic variant.

ἠὼ, *aurora* ; ἡ Κέως, Κέω, *Ceos insula* ; ἡ Κῶς, Κῶ, *Cos insula* ; ὁ λαγὼς, λαγὼ, *lepus* : quod in omnibus antiquitus usitatum fuit.

Obs. 2. Unicum est nomen hujus declinationis in ως neutrius generis : ut, τὸ χρέως *debitum.*

Quinta declinatio.

Declinatio quinta octo habet terminationes : tres vocales, α, ι, υ, generis neutrius[1] ; et quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ, generum omnium : ut, τὸ σῶμα *corpus*, τὸ μέλι *mel*, τὸ δάκρυ *lacryma* ; ὁ δελφὶν *delphinus*, ὁ ἄναξ *rex*, τὸ δέλεαρ *esca*, ἡ λαμπὰς, *lampas*, ὁ γὺψ *vultur.*

Sing. N. τὸ σῶμ-α, G. τοῦ σώμ-ατος, D. τῷ σώμ-ατι, A. τὸ σῶμ-α, V. ὦ σῶμ-α.

D. N. et A. τὼ σώμ-ατε, G. et D. τοῖν σωμ-άτοιν, V. ὦ σώμ-ατε.

P. N. τὰ σώμ-ατα, G. τῶν σωμ-άτων, D. τοῖς σώμ-ασι, A. τὰ σώμ-ατα, V. ὦ σώμ-ατα.

Sing. N. τὸ μέλ-ι, G. τοῦ μέλ-ιτος, D. τῷ μέλ-ιτι. A. τὸ μέλ-ι, V. ὦ μέλ-ι,

D. N. et A. τὼ μέλ-ιτε, G. et D. τοῖν μελ-ίτοιν, V. ὦ μέλ-ιτε,

P. N. τὰ μέλ-ιτα, G. τῶν μελ-ίτων, D. τοῖς μέλ-ισι, A. τὰ μέλ-ιτα, V. ὦ μέλ-ιτα.

Sing. N. τὸ δάκρ-υ, G. τοῦ δάκρ-υος, D. τῷ δάκρ-ϋι, A. τὸ δάκρ-υ, V. ὦ δάκρ-υ.

D. N. et A. τὼ δάκρ-υε, G. et D. τοῖν δακρ-ύοιν, V. ὦ δάκρ-υε.

P. N. τὰ δάκρ-υα, G. τῶν δακρ-ύων, D. τοῖς δάκρ-υσι, A. τὰ δάκρ-υα, V. ὦ δάκρ-υα.

Sing. N. ὁ δελφ-ὶν, G. τοῦ δελφ-ῖνος, D. τῷ δελφ-ῖνι, A. τὸν δελφ-ῖνα, V. ὦ δελφ-ὶν,

D. N. et A. τὼ δελφ-ῖνε, G. et D. τοῖν δελφ-ίνοιν, V. ὦ δελφ-ῖνε.

1 *Novem terminationes* huic declinationi communiter assignantur, foemininis in ω desinentibus etiam adjectis, quae ad quartam contractorum propriè spectare videntur.

P. N. οἱ δελφ-ῖνες, G. τῶν δελφ-ίνων, D. τοῖς δελφ-ῖσι, A. τοὺς δελφ-ῖνας, V. ὦ δελφ-ῖνες.

Sing. N. ὁ ἄν-αξ, G. τοῦ ἄν-ακτος, D. τῷ ἄν-ακτι, A. τὸν ἄν-ακτα, V. ὦ ἄν-αξ

D. N. et A. τὼ ἄν-ακτε, G. et D. τοῖν ἀν-άκτοιν, V. ὦ ἄν-ακτε.

P. N. οἱ ἄν-ακτες, G. τῶν ἀν-άκτων, D. τοῖς ἄναξ-ι, A. τοὺς ἄν-ακτας, V. ὦ ἄν-ακτες.

Sing. N. τὸ δέλε-αρ, G. τοῦ δελέ-ατος, D. τῷ δελέ-ατι, A. τὸ δέλε-αρ, V. ὦ δέλε-αρ.

D. N. et A. τὼ δελέ-ατε, G. et D. τοῖν δελε-άτοιν, V. ὦ δελέ-ατε.

P. N. τὰ δελέ-ατα, G. τῶν δελε-άτων, D. τοῖς δελέ-ασι, A. τὰ δελέ-ατα, V. ὦ δελέ-ατα.

Sing. N. ἡ λαμπ-ὰς, G. τῆς λαμπ-άδος, D. τῇ λαμπ-άδι. A. τὴν λαμπ-άδα, V. ὦ λαμπ-ὰς.

D. N. et A. τὰ λαμπ-άδε, G. et D. ταῖν λαμπ-άδοιν, V. ὦ λαμπ-άδε.

P. N. αἱ λαμπ-άδες, G. τῶν λαμπ-άδων, D. ταῖς λαμπ-άσι, A. τὰς λαμπ-άδας, V. ὦ λαμπ-άδες.

Sing. N. ὁ γὺ-ψ, G. τοῦ γυ-πὸς, D. τῷ γυ-πὶ, A. τὸν γύ-πα, V. ὦ γύ-ψ.

D. N. et A. τὼ γύ-πε, G. et D. τοῖν γυ-ποῖν, V. ὦ γύ-πε.

P. N. οἱ γύ-πες, G. τῶν γυ-πῶν, D. τοῖς γυψ-ὶ, A. τοὺς γύ-πας, V. ὦ γύ-πες.

QUAEDAM in ηρ ερος per syncopen ε amittunt: ut, ἡ θυγάτηρ *filia*, ἡ Δημήτηρ *Ceres*.

Sing. N. ἡ θυγάτ-ηρ, G. τῆς θυγατ-έρος θυγατρὸς, D. τῇ θυγατ-έρι θυγατρὶ, A. τὴν θυγατ-έρα θυγατρα, V. ὦ θύγατ-ερ.

D. N. et A. τὰ θυγατ-έρε θυγατρε, G. et D. ταῖν θυγατ-έροιν θυγατροῖν, V. ὦ θυγατ-έρε θύγατρε.

P. N. αἱ θυγατ-έρες θύγατρες, G. τῶν θυγατ-έρων θυγατρῶν, D. ταῖς θυγατράσι, A. τὰς θυγατ-έρας θυγατρας, V. ὦ θυγατ-έρες θυγατρες.

Sic ὁ πατὴρ *pater*, ἡ μήτηρ *mater*, ἡ γαστὴρ *venter*; sed in genitivo et dativo tantùm singulari.

Sed ὁ ἀνὴρ *vir* pro ε eliso δ accipit per singulos numeros.

Sing. N. ὁ ἀν-ὴρ, G. τοῦ ἀν-έρος ἀν-δρὸς, D. τῷ ἀν-έρι ἀν-δρὶ, A. τὸν ἀν-έρα ἄν-δρα, V. ὦ ἄν-ερ.

D. N. et A. τὼ ἀν-έρε ἄν-δρε, G. et D. τοῖν ἀν-έροιν ἀνδροῖν, V. ὦ ἀν-έρε ἄν-δρε.

P. N. οἱ ἀν-έρες ἄν-δρες, G. τῶν ἀν-έρων ἀν-δρῶν, D. τοῖς ἀν-δράσι, A. τοὺς ἀν-έρας ἄν-δρας, V ὦ ἀν-έρες ἄνδρες.

Huc etiam refer ὁ et ἡ κύων, κυνὸς, *canis*.

Accusativus singularis plerumque desinit in α.

Finita autem in ις, υς, αυς, et ους, purè declinata, formant accusativum mutando ς in ν: ut, ἡ ὄϊς, ὄϊν, *ovis*; ὁ βότρυς, βότρυν, *racemus*; ἡ γραῦς, γραῦν *anus*; ὁ et ἡ βοῦς, βοῦν, *bos*.

Gravitona in ις et υς, non purè declinata, utramque retinent terminationem, α et ν: ut, ἡ ἔρις, ἔριδα et ἔριν, *lis*; ἡ κόρυς, κόρυθα et κόρυν, *galea*. Sed ἡ χάρις, χάριν, *gratia*; Χάριτα, *dea Charis*. Sic ἡ κλεὶς, κλεῖδα, et κλεῖν, *clavis*: et composita a ποῦς *pes*; ut, ὁ Οἰδίπους, Οἰδίποδα et Οἰδίπουν, *Oedipus*.

Vocativus singularis plerumq; similis est nominativo.

Gravitona autem, quae declinantur per αντος vel οντος, formant vocativum singularem abjiciendo τος: ut ὁ Αἴας, ὦ Αἶαν, *Ajax*; ὁ λέων, ὦ λέον, *leo*.

Gravitona in ων ονος, ηρ ερος, ωρ ορος, abjiciunt ος: ut, ὁ δαίμων, ὦ δαῖμον, *daemon*; ἡ μήτηρ, ὦ μῆτερ, *mater*; ὁ ῥήτωρ, ὦ ῥῆτορ, *rhetor*. Similiter ὁ Ποσειδῶν ῶνος, *Neptunus*; et ὁ σωτὴρ ῆρος, *servator*; penultima vocali in brevem suam conversa, et accentu retracto: ut, ὦ Πόσειδον, ὦ σῶτερ.

Gravitona in ις et υς abjiciunt ς: ut, ὁ Πάρις, ὦ Πάρι, *Paris*; ὁ βότρυς, ὦ βότρυ *racemus*. Item monosyllaba in υς: ut, ἡ δρῦς, ὦ δρῦ, *quercus*. Sic ὁ et ἡ παῖς, ὦ παῖ, *puer* vel *puella*.

Finita in ους amittunt ς: ut, ὁ et ἡ βοῦς, ὦ βοῦ, *bos.* Sed. ὦ ποῦς, ὁ *pes*; ὦ ὀδοὺς, ὁ *dens.*

Quae in εις desinentia flectuntur per εντος, formant vocativum in ει et εν: ut, ὁ πλακόεις, ὦ πλακόει et πλακόεν, *placenta.*

Dativus pluralis desinit in σι, ξι, vel ψι.

Fit autem a dativo singulari addendo σ ante ι, si in ι purum vel ρι desinit; ut, τῷ δάκρυϊ, δάκρυσι, τῷ ῥήτορι, ῥήτορσι[1]: vel mutanda δ, θ, ν, τ in σ; ut, τῇ λαμπάδι, λαμπάσι; τῇ κόρυθι, κόρυσι; τῷ δελφῖνι, δελφῖσι; τῷ σώματι, σώμασι. Cum penultima verò dativi singularis fit longa positione, in dativo plurali producitur addendo ι post ε, et υ post ο: ut, τῷ πλακόεντι, πλακόεισι; λέοντι, λέουσι.

Si nominativus singularis desinit in ξ, ψ, vel ς post diphthongum, dativus pluralis inde formatur, ι adjecto: ut, ὁ ἄναξ, ἄναξι, ὁ γὺψ, γυψὶ; ἡ κλεὶς, κλεισί. Sed ὁ κτεὶς κτενὸς, *pecten*, habet κτεσὶ; τὸ οὖς ὠτὸς, *auris*, ὠσὶ; et ποῦς ποδὸς, ποσί.

Obs. 1. Poëtae in quibusdam nominibus formant davum pluralem a singulari, mutando ι in εσι vel εσσι: ut, ὁ ἥρως, ἥρωι, ἡρώεσι vel ἡρώεσσι, *heros*; ὁ ἡγεμὼν, ἡγεμόνι, ἡγεμόνεσσι, *dux.*

Obs. 2. Dativis pluralibus ν additur, si vocalis vel diphthongus sequatur: ut, λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*[2].

Obs. 2. Quibusdam neutris hujus declinationis in ος additur syllaba φι vel φιν: ut, στῆθος *pectus*, στήθεσφι et στήθεσφιν.

Obs. 4. Apocope etiam accidit in hac declinatione, in omnibus casibus singularibus: ut, in nom. τὸ σκέπα,

1 Desinentibus in ηρ ερος, syncopen passis, ρὶ fit ράσι: ut, πατὴρ πατέρι, πατρὶ, πατράσι. Sed γαστὴρ γαστρὶ, γαστῆρσι, *venter.*

2 Et apud poëtas ante consonam: ut, στήθεσσιν λασίοις, *pectoribus hirsutis.*

pro σκέπασμα, *tegmen*; gen. τοῦ Αἴαν, pro Αἴαντος, *Ajacis*; dat. τῇ δαΐ, pro δαΐδι, *pugnae*; accus. τὸν ἱδρῶ, pro ἱδρῶτα, *sudorem*; voc. ὦ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν, *Laodama.*

Ut variae sunt terminationes nominativi in hac quinta declinatione simplicium; ita variae etiam vocales et consonantes ante ος genitivi, quae hìc subjiciuntur.

α	ακτος		τὸ γάλ-α *lac.*
	ατος		τὸ γράμμ-α *litera.*
ι	ιτος		τὸ μέλ-ι *mel.*
υ	ατος		τὸ γόν-υ *genu.*
	υος		τὸ νάπ-υ *sinapi.*
αν	ανος		ὁ παι-ὰν *paean.*
ην	ενος		ὁ ποιμ-ὴν *pastor.*
	ηνος		ὁ Ἕλλ-ην *Graecus.*
	νος		ὁ et ἡ ἀρ-ὴν *agnus.*
ιν	ινος		ἡ ἀκτ-ὶν *radius.*
υν	υνος		ὁ μόσσ-υν *turris.*
ων	νος		ὁ et ἡ κύ-ων *canis.*
	ονος		ἡ χελιδ-ὼν *hirundo.*
	οντος		ὁ δράκ-ων *draco.*
	ωνος	ut	ὁ κλ-ῶν *ramus.*
	ωντος		ὁ Ξενοφ-ῶν *Xenophon.*
ξ	γος		ὁ et ἡ αἴ-ξ *caper, capra.*
αξ	αγος		ἡ λάτ-αξ *strepitus.*
	ακος		ὁ θώρ-αξ *thorax.*
	ακτος		ὁ ἄν-αξ *rex.*
εξ	εκος		ἡ κρ-ὲξ *crex avis.*
ηξ	εκος		ὁ ἀλώπ-ηξ *vulpes.*
	ηγος		ὁ βουπλ-ὴξ *stimulus.*
	ηκος		ὁ σφ-ὴξ *vespa.*
	ηχος		ὁ et ἡ β-ὴξ *tussis.*
ιξ	ιγος		ὁ τέττ-ιξ *cicada.*
	ικος		ἡ φρ-ὶξ *maris fremitus.*
	ιχος		ἡ στ-ὶξ *ordo.*
	ογος		ἡ φλ-ὸξ *flamma.*

	οκος		ὁ et ἡ πρ-ὸξ *dama.*
υξ	υγος		ἡ πτέρ-υξ *ala.*
	υκος		ὁ et ἡ ἄμπ-υξ *caliendrum.*
	υκτος		ἡ ν-ὺξ *nox.*
	υχος		ὁ ὄν-υξ *unguis.*
ωξ	ωγος		ὁ ῥ-ὼξ *rupes.*
	ωκος		ἡ πρ-ὼξ *roris gutta.*
γξ	γγος		ἡ φόρμι-γξ *cithara.*
	γκος		ὁ et ἡ λύ-γξ *lynx.*
λξ	λκος		ἡ ἆ-λξ *sulcus.*
ρξ	ρκος		ἡ σά-ρξ *caro.*
αρ	αρος		ὁ ψ-ὰρ *sturnus.*
	αρτος		ἡ δάμ-αρ *uxor.*
	ατος		τὸ ἧπ-αρ *jecur.*
ειρ	ειρος		ὁ φθ-εὶρ *pediculus.*
ηρ	ερος		ὁ αἰθ-ὴρ *aether.*
	ηρος		ὁ σωτ-ὴρ *servator.*
ορ	ορος	ut	τὸ ἦτ-ορ *cor.*
υρ	υρος		ὁ et ἡ μάρτ-υρ *testis.*
ωρ	ατος		τὸ ὕδ-ωρ *aqua.*
	ορος		ὁ Ἕκτ-ωρ *Hector.*
	ωρος		ὁ φ-ὼρ *fur.*
ας	αδος		ἡ μον-ὰς *unitas.*
	αντος		ὁ γίγ-ας *gigas.*
	αος		ὁ λ-ᾶς *lapis.*
αις	αιδος		ὁ et ἡ π-αὶς *puer, puella.*
	αιτος		ἡ δ-αὶς *convivium.*
αυς	αος		ἡ γρ-αῦς *anus.*
εις	ειδος		ἡ κλ-εὶς *clavis.*
	ενος		ὁ κτ-εὶς, *pecten.*
	εντος		ὁ Σιμό-εις *Simois fluvius.*
ης	εντος		ὁ Κλήμ-ης *Clemens.*
	ηδος		ὁ γεν-ὴς *bipennis.*
	ηντος		ὁ βουλ-ῆς *senator.*
	ητος		ἡ ἐσθ-ὴς *vestis.*

ις	ιδος		ἡ ἀσπ-ὶς *clypeus.*
	ιθος		ὁ et ἡ ὄρν-ις *avis.*
	ινος		ἡ ἲς *fibra.*
	ιος		ἡ ὄ-ϊς *ovis.*
	ιτος		ἡ θέμ-ις *jus.*
	ιτος		ἡ χάρ-ις *gratia.*
ους	οδος		ὁ π-οῦς *pes.*
	οντος		ὁ ὀδ-οὺς *dens.*
	οος		ὁ χρ-οῦς *cutis.*
	ουντος		ὁ πλακ-οῦς *placenta.*
	ωντος		ὁ τυρ-οῦς *caseolus.*
	ωτος		τὸ οὖς *auris.*
υς	υδος		ἡ χλαμ-ὺς *chlamys.*
	υθος		ἡ κώμ-υς *fasciculus.*
	υνος		ὁ Φόρκ-υς *Phorcys.*
	υος		ὁ μ-ῦς *mus.*
ως	ωδος	ut	ἡ φ-ὼς *macula ab igne inusta.*
	ωος		ὁ ἥρ-ως *heros.*
	ωτος		ὁ γέλ-ως *risus.*
λς	λος		ἡ ἅ-λς *mare.*
νς	νθος		ἡ ἕλμι-νς *tinea.*
ρς	ρνος		ὁ et ἡ ἄ-ρς *agnus.*
αψ	αβος		ἡ φ-ὰψ *avis nomen.*
	απος		ὁ λαῖλ-αψ *turbo.*
εψ	εβος		ἡ φλ-ὲψ *vena.*
ηψ	ηπος		ἡ κώλ-ηψ *talus.*
ιψ	ιβος		ὁ Λ-ὶψ *Africus.*
	ιπος		ὁ κν-ὶψ *culex.*
	ιφος		ἡ κατῆλ-ιψ *tabulatum.*
οψ	οπος		ἡ ὂψ *vox.*
υψ	υπος		ὁ γ-ὺψ *vultur.*
	υφος		ὁ Κίν-υψ *Cinyps fluvius.*
ωψ	οπος		ὁ χέδρ-ωψ *legumen.*
	ωπος		ὁ θ-ὼψ *assentator.*

SUBSTANTIVA CONTRACTA.

Quinque declinationes sunt substantivorum contractorum, quae a quinta simplicium oriuntur, ut supra dictum fuit [1].

Contracta appellantur, quia in casibus nonnullis duae syllabae contrahuntur in unam: vel synaeresi, quae fit, cum duae vocales in unam ita coëunt, ut ambae serventur; ut, τείχεϊ τείχει: vel crasi, cum utraque vocalis vel altera mutetur; ut, τείχεα τείχη, τείχεος τείχους.

Prima declinatio.

Declinatio prima tres continet terminationes: in ης masculini et foeminini generis: ut, ὁ Δημοσθένης *Demosthenes* [2], ἡ τριήρης *triremis*: in ες et ος neutrius; ut, τὸ ἱππομανὲς *hippomanes*, τὸ τεῖχος *murus*.

Sing. N. ὁ Δημοσθέν-ης, G. τοῦ Δημοσθέν-εος ους, D. τῷ Δημοσθέν-εϊ ει, A. τὸν Δημοσθέν-εα η, V. ὦ Δημοσθεν-ες.

D. N. et A. τὼ Δημοσθέν-εε η, G. et D. τοῖν Δημοσθεν-έοιν οῖν, V. ὦ Δημοσθέν-εε η.

P. N. οἱ Δημοσθέν-εες εις, G. τῶν Δημοσθεν-έων ῶν, D. τοῖς Δημοσθέν-εσι, A. τοὺς Δημοσθέν-εας εις, V. ὦ Δημοσθέν-εες εις.

Sing. N. ἡ τριήρ-ης, G. τῆς τριήρ-εος ους, D. τῇ τριήρ-εϊ ει, A. τὴν τριήρ-εα η, V. ὦ τρίηρ-ες.

D. N. et A. τὰ τριήρ-εε η, G. et D. ταῖν τριηρ-έοιν οῖν, V. ὦ τριήρ-εε η.

P. N. αἱ τριήρ-εες εις, G. τῶν τριηρ-έων ῶν, D. ταῖς τριήρ-εσι, A. τὰς τριήρ-εας εις, V. ὦ τριήρ-εες εις.

Sing. N. τὸ ἱππομαν-ὲς, G. τοῦ ἱππομαν-έος οῦς, D. τῷ ἱππομαν-έϊ εῖ, A. τὸ ἱππομαν-ὲς, V. ὦ ἱππομαν-ές.

1 Vide pag. 5.

2 Appellativum masculini generis in ης εος vix legitur. Quod et de substant. foem. forsan dici potest: τριήρης etiam revera adjectivum est, intellecta ναῦς *navis*; sicut μονήρης *uniremis*, διήρης *biremis*.

D. N. et A. τὼ ἱπποματ-έε η, G. et D. τοῖν ἱππομαν-έοιν οῖν, V. ὦ ἱππομαν-έε η.

P. N. τὰ ἱππομαν-έα η, G. τῶν ἱππομαν-έων ῶν, D. τοῖς ἱππομαν-έσι, A. τὰ ἱππομαν-έα η, V. ὦ ἱππομαν-έα η.

Sing. N. τὸ τεῖχ-ος, G. τοῦ τείχ-εος ους, D. τῷ τείχ-ει ει A. τὸ τεῖχ-ος, V. ὦ τεῖχ-ος.

D. N. et A. τὼ τείχ-εε η, G. et D. τοῖν τειχ-έοιν οῖν, V. ὦ τείχ-εε η.

P. N. τὰ τείχ-εα η, G. τῶν τειχ-έων ῶν, D. τοῖς τείχ-εσι, A. τὰ τείχ-εα η, V. ὦ τείχ-εα η.

Nomina propria in ης, a κλέος *gloria* composita, contrahuntur in nominativo singulari, et dupliciter in reliquis casibus: ut, ὁ Ἡρακλέης ῆς *Hercules*, ὁ Περικλέης ῆς *Pericles*.

Sing. N. ὁ Ἡρακλ-έης ῆς, G. τοῦ έεος έους, έος οῦς, D. τῷ έεϊ έει, έϊ εῖ, A. τὸν έεα έη, έα ῆ, V. ὦ εες εις, ες.

Obs. Nomina propria in casibus quibusdam parisyllabicè inflectuntur: ut, ὁ Ἀριστοφάνης, τὸν Ἀριστοφάνην, *Aristophanes*; ὁ Σωκράτης, τὸν Σωκράτην, et in voc. ὦ Σωκράτη pro Σώκρατες, *Socrates*.

Secunda declinatio.

Declinatio secunda duas habet terminationes: ις masculini, foeminini, et communis generis: ut, ὁ ὄφις *serpens*, ἡ τέρψις *delectatio*, ὁ et ἡ κόρις *cimex*: et ι neutrius; ut, τὸ σίνηπι *sinapi*.

Sing. N. ὁ ὄφ-ις, G. τοῦ ὄφ-ιος, D. τῷ ὄφ-ιι ὄφ-ι, A. τὸν ὄφ-ιν, V. ὦ ὄφ-ι.

D. N. et A. τὼ ὄφ-ιε, G. et D. τοῖν ὀφ-ίοιν, V. ὦ ὄφ-ιε.

P. N. οἱ ὄφ-ιες ις, G. τῶν ὀφ-ίων, D. τοῖς ὄφ-ισι, A. τοὺς ὄφ-ιας ις, V. ὦ ὄφ-ιες ις.

Sing. N. ἡ τέρψ-ις, G. τῆς τέρψ-ιος, D. τῇ τέρψ-ιι ι, A. τὴν τέρψ-ιν, V. ὦ τέρψ-ι.

D. N. et A. τὰ τέρψ-ιε, G. et D. ταῖν τερψ-ίοιν, V. ὦ τέρψ-ιε.

P. N. αἱ τέρψ-ιες εις, G. τῶν τερψ-ίων, D. ταῖς τέρψ-ισι, A. τὰς τέρψ-ιας ις, V. ὦ τέρψ-ιες ις.

Sing. N. ὁ et ἡ κόρ-ις, G. τοῦ et τῆς κόρ-ιος, D. τῷ et τῇ κόρ-ιϊ ι, A. τὸν et τὴν κόρ-ιν, V. ὦ κόρ-ι.

D. N. et A. τὼ et τὰ κόρ-ιε, G. et D. τοῖν et ταῖν κορ-ίοιν, V. ὦ κόρ-ιε.

P. N. οἱ et αἱ κόρ-ιες ις, G. τῶν κορ-ίων, D. τοῖς et ταῖς κόρ-ισι, A. τοὺς et τὰς κόρ-ιας ις, V. ὦ κόρ-ιες ις.

Sing. N. τὸ σίνηπ-ι, G. τοῦ σινήπ-ιος, D. τῷ σινήπ-ιϊ ι, A. τὸ σίνηπ-ι, V. ὦ σίνηπ-ι.

D. N. et A. τὼ σινήπ-ιε, G. et D. τοῖν σινηπ-ίοιν, V. ὦ σινήπ-ιε.

P. N. τὰ σινήπ-ια ι, G. τῶν σινηπ-ίων, D. τοῖς σινήπ-ισι, A. τὰ σινήπ-ια ι, V. ὦ σινήπ-ια ι.

Obs. Genitivi Attici sunt usitatiores; ut, ὄφεως, ὀφέοιν, ὀφέων: et casus contracti per ει; ut, ὄφει, ὄφεις, pro ὄφι, ὄφις. Priores etiam accentum habent in antepenultima, licèt ultima sit longa.

Tertia declinatio.

Declinatio tertia tres habet terminationes: ευς et υς generis masculini; ut, ὁ βασιλεὺς *rex*, ὁ πρέσβυς *legatus*: et υ neutrius; ut, τὸ ἄστυ *urbs*.

Sing. N. ὁ βασιλ-εὺς, G. τοῦ βασιλ-έος, D. τῷ βασιλ-έϊ εῖ, A. τὸν βασιλ-έα ῆ, V. ὦ βασιλ-εῦ.

D. N. et A. τὼ βασιλ-έε, G. et D. τοῖν βασιλ-έοιν, V. ὦ βασιλ-έε.

P. N. οἱ βασιλ-έες, εῖς, G. τῶν βασιλ-έων, D. τοῖς βασιλ-εῦσι, A. τοὺς βασιλ-έας εῖς, V. ὦ βασιλ-έες εῖς.

Sing. N. ὁ πρέσβ-υς, G. τοῦ πρέσβ-εος, D. τῷ πρέσβ-εϊ ει, A. τὸν πρέσβ-υν, V. ὦ πρέσβ-υ.

D. N. et A. τὼ πρέσβ-εε, G. et D. τοῖν πρεσβ-έοιν, V. ὦ πρέσβ-εε.

P. N. οἱ πρέσβ-εες εις, G. τῶν πρεσβ-έων, D. τοῖς πρέσβ-εσι, A. τοὺς πρέσβ-εας εις, V. ὦ πρέσβ-εες εις.

Sing. N. τὸ ἄστ-υ, G. τοῦ ἄστ-εος, D. τῷ ἄστ-εϊ ει, A. τὸ ἄστ-υ, V. ὦ ἄστ-υ.

D. N. et A. τὼ ἄστ-εε, G. et D. τοῖν ἀστ-έοιν, V. ὦ ἄστ-εε.

P. N. τὰ ἄστ-εα η, G. τῶν ἀστ-έων, D. τοῖς ἄστ-εσι, A. τὰ ἄστ-εα η, V. ὦ ἄστ-εα η.

Genitivus masculinorum in εὺς exit saepissime in έως: qui in εὺς purum finitis contrahitur in ῶς; ut, ὁ χοεὺς τοῦ χοέως χοῶς, et in accusativo τὸν χοέα χοᾶ, *congius*.

Obs. In duali contrahunt nonnulli εε in η; quod improbant doctiores, ut notat *Vossius*.

Quarta declinatio.

Declinatio quarta duas habet terminationes, ω et ως generis foeminini: ut, ἡ λεχὼ *puerpera*, ἡ αἰδὼς *verecundia*.

Sing. N. ἡ λεχ-ὼ, G. τῆς λεχ-όος οῦς, D. τῇ λεχ-όϊ οῖ, A. τὴν λεχ-όα ὼ, V. ὦ λεχ-οῖ.

D. N. et A. τὰ λεχ-ὼ, G. et D. ταῖν λεχ-οῖν, V. ὦ λεχ-ώ.

P. N. αἱ λεχ-οὶ, G. τῶν λεχ-ῶν, D. ταῖς λεχ-οῖς, A. τὰς λεχ-οὺς, V. ὦ λεχ-οί.

Sing. N. ἡ αἰδ-ὼς, G. τῆς αἰδ-όος οῦς, D. τῇ αἰδ-όϊ οῖ, A. τὴν αἰδ-όα ὼ, V. ὦ αἰδ-οί.

In ως desinentia duo sunt, ἡ αἰδὼς *verecundia*, et ἡ ἠὼς *aurora*; sed in duali et plurali numero vix leguntur.

Numerus singularis tantùm contrahitur, dualis verò et pluralis sequuntur formam tertiae declinationis simplicium.

Quinta declinatio.

Declinatio quinta duas habet terminationes, ας purum et ρας, generis neutrius: ut, τὸ κρέας *caro*, τὸ κέρας *cornu*.

Sing. N. τὸ κρέ-ας, G. τοῦ κρέ-ατος αος ως, D. τῷ κρέ-ατι αϊ ᾳ, A. τὸ κρέ-ας, V. ὦ κρέ-ας.

D. N. et A. τὼ κρέ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κρε-άτοιν άοιν ῷν, V. ὦ κρέ-ατε αε α.

P. N. τὰ κρέ-ατα αα α, G. τῶν κρε-άτων άων ῶν, D. τοῖς κρέ-ασι, A. τὰ κρέ-ατα αα α, V. ὦ κρέ-ατα αα α.

Sing. N. τὸ κέρ-ας, G. τοῦ κέρ-ατος αος ως, D. τῷ κέρ-ατι αϊ ᾳ, A. τὸ κέρ-ας, V. ὦ κέρ-ας.

D. N. et A. τὼ κέρ-ατε αε α, G. et D. τοῖν κερ-άτοιν άοιν ῷν, V. ὦ κέρ-ατε αε α.

P. N. τὰ κέρ-ατα αα α, G. τῶν κερ-άτων άων ῶν, D. τοῖς κέρ-ασι, A. τὰ κέρ-ατα αα α, V. ὦ κέρ-ατα αα α.

Contractio fit prius tollendo τ: ut, κρέας, κρέατος κρέαος κρέως.

In dat. autem singulari posterior contractio fit mutando αι in ᾳ, et in gen. et dat. duali αοιν in ῷν, improprias diphthongos.

HETEROCLITA.

Heteroclita sive anomala sunt, quae a communi declinandi ratione deflectunt.

Heteroclita Contractione.

Heteroclita contractione vocantur, quae ad formam alicujus declinationis simplicium inflexa, vel in omnibus, vel nonnullis tantùm casibus contrahuntur.

In omnibus casibus contrahuntur, ὁ Ἑρμέας ῆς, *Mercurius*; ἡ μνάα ᾶ, *mina*; ὁ νόος οῦς, *mens*; ὁ πλακόεις οῦς *placenta*.

Sing. N. ὁ Ἑρμ-έας ῆς, G. έου οῦ, D. έᾳ ῇ, A. έαν ῆν, V. έα ῆ.

Sic. ὁ Ἀπελλ-έης ῆς, G. έου οῦ, *Apelles*.

Sing. N. ἡ μν-άα ᾶ, G. άας ᾶς, D. άᾳ ᾷ, A. άαν ᾶν, V. άα ᾶ.

D. N. et A. άα ᾶ; G. et D. άαιν αῖν, V. άα ᾶ.

P. N. άαι αῖ, G. αῶν ῶν, D. άαις αῖς, A. άας ᾶς, V. άαι αῖ.

Sic. ἡ γαλ-έη ῆ, G. έης ῆς, *felis*.

Sing. N. ὁ νό-ος νοῦς, G. όου οῦ, D. όῳ ῷ, A. όον οῦν, V. όε οῦ.
D. N. et A. όω ώ, G. et D. όοιν οῖν, V. όω ώ.
P. N. όοι οῖ, G. όων ῶν, D. όοις οῖς, A. όους οῦς, V. όοι οῖ.
Sic ὁ ἀδελφιδ-έος οῦς, G. έου οῦ, *sororis filius*: τὸ ὀστ-έον οῦν, G. έου οῦ, *os ossis*.

Huc adde sanctum nomen, ὁ Ἰησ-οῦς οῦ οῦ οῦν οῦ, *Jesus*.
Sing. N. ὁ πλακ-όεις οῦς, G. όεντος οῦντος, D. όεντι οῦντι, A. όεντα οῦντα, V. όει et όεν.
D. N. et A. όεντε οῦντε, G. et D. όεντοιν οῦντοιν, V. όεντε οῦντε.
P. N. όεντες οῦντες, G. όεντων οῦντων, D. όεσι οῦσι, A. όεντας οῦντας, V. όεντες οῦντες.
Sic ὁ κενε-ὼν ὢν, G. ῶνος ῶνος, *venter*: ἡ δᾳ-ῒς ᾴς, G. ΐδος ᾳδὸς, *fax*: τὸ κρ-άας ᾶς, G. άατος ᾶτος, *caput*.

Sequentia in nominativo, accusativo, et vocativo plurali contrahuntur.
Sing. N. ὁ βότρ-υς, G. υος, *racemus*: Plur. N. A. V. υες υας υες, υς.
Sing. N. ἡ ν-αῦς, G. αὸς, *navis*: Plur. N. A. V. άες άας άες, αῦς.
Sing. N. ὁ et ἡ β-οῦς, G. οὸς, *bos*: Plur. N. A. V. όες όας όες, οῦς.
Sing. N. ἡ ἔρ-ις, G. ιδος, *lis*: Plur. N. A. V. ιδες ιδας ιδες, εις.
Sing. N. ἡ κάλπ-ις, G. ιδος, *urna*: Plur. N. A. V. ιδες ιδας ιδες, εις.
Sing. N. ὁ et ἡ ὄρν-ις, G. ιθος, *avis*: Plur. N. A. V. ιθες ιθας ιθες, εις.
Sing. N. ἡ κλεὶ-ς, G. δὸς, *clavis*: Plur. N. A. V. δες δας δες, κλεῖς.

Variantia Genere.

In singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius: ὁ δεσμὸς *vinculum*, δίφρος *currus*, ἐρετμὸς *remus*, ζυγὸς, *jugum*, κύκλος *circulus*, λύχνος *lucerna*, μοχλὸς

vectis, νῶτος dorsum, σταθμὸς statio, τράχηλος collum: Plur. τὰ δεσμὰ, et sic reliqua[1].

In singulari numero generis foeminini, in plurali neutrius est; ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα, via.

His addi potest, ὁ et ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα, tartarus.

Quatuor singulari numero generis sunt foeminini; duali verò, in nom. accus. et vocat. masculini: ἡ γυνὴ, τὼ γυναῖκε, *mulier*; ἡ ὁδὸς, τὼ ὁδὼ, *via*, cum compositis; ἡ πόλις, τὼ πόλει, *civitas*; ἡ χεὶρ, τὼ χεῖρε, *manus*[2].

Variantia casibus.

QUATUOR sequentia, ὁ Ζεὺς *Jupiter*, ἡ ναῦς *navis*, ἡ γυνὴ *mulier*, et ἡ χεὶρ *manus*, ad hunc modum flectuntur.

Sing. N. ὁ Ζεὺς, G. τοῦ Ζηνὸς vel Διὸς, D. τῷ Ζηνὶ vel Διὶ, A. τὸν Ζῆνα vel Δία, V. ὦ Ζεῦ.

Sing. N. ἡ ναῦς, G. τῆς νεὼς, D. τῇ νηὶ, A. τὴν ναῦν.

P. N. αἱ νῆες, G. τῶν νεῶν, D. ταῖς ναυσὶ, A. τὰς ναῦς[3].

Sing. N. ἡ γυνὴ, G. τῆς γυναικὸς, D. τῇ γυναικὶ, A. τὴν γυναῖκα, V. ὦ γύναι.

D. N. et A. τὼ γυναῖκε[4], G. et D. ταῖν γυναικοῖν, V. ὦ γυναῖκε.

P. N. αἱ γυναῖκες, G. τῶν γυναικῶν, D. ταῖς γυναιξὶ, A. τὰς γυναῖκας, V. ὦ γυναῖκες.

Sing. N. ἡ χεὶρ, G. τῆς χειρὸς, D. τῇ χειρὶ, A. τὴν χεῖρα, V. ὦ χεὶρ.

D. N. et A. τὼ χεῖρε, G. et D. ταῖν χειροῖν, V. ὦ χεῖρε.

P. N. αἱ χεῖρες, G. τῶν χειρῶν, D. ταῖς χερσὶ, A. τὰς χεῖρας, V. ὦ χεῖρες[5].

1 A neutris in ον inusitatis. *Vossius.*

2 Sed verisimilius est Atticè articulum τὼ pro τὰ hic usurpari; sicut legimus etiam, τὼ φύσει *naturae*, τὼ ἡμέρα *dies*, τὼ τέχνα *artes*. *Idem.*

3 In soluta oratione sic declinatur.

4 Et mox τὼ χεῖρε, pro τὰ, ut paulò supra observatum fuit.

5 Vox χεὶρ caeteris hic adjuncta est, quòd poëtae ε pro ει ponunt in omnibus casibus imparisyllabicis: ut, τῆς χερὸς, et sic in reliquis.

Deficientia Casibus.

Aptota sunt nomina literarum: ut, τὸ ἄλφα, βῆτα. Peregrina: ut, ὁ Ἀδὰμ *Adamus*.

Quae apocopen patiuntur: ut, τὸ δῶ pro δῶμα *domus*. τὸ κάρα, vel κάρη, pro κάρηνον *caput*.

Monoptota: ut, Nom. ἡ δῶς *donum*. Voc. ὦ τάν, *ô amice* vel *amici*, ab ἔτης.

Diptota: ut, ὁ λᾶας, τὸν λᾶαν *lapis*; ὁ λῖς, τὸν λῖν, *leo*.

Triptota: ut, Nom. acc. voc. τὸ βρέτας *statua*, δέμας *corpus*, δέπας *poculum*, ἦδος *voluptas*, ἦτορ *cor*, νῶκαρ *torpor*, ὄναρ *somnium*, ὄφελος *utilitas*, σέβας *veneratio*, σέλας *lumen*: Nom. acc. ὁ et ἡ μάρτυς, μάρτυν dat. pl. μάρτυσι, *testis*. Sic adj. ἀλλήλ-ων ων ων, ἀλλήλ-οις αις οις, ἀλλήλ-ους ας α, *mutuò, invicem, inter se*; de duobus vel pluribus dicitur.

Deficientia numero.

Duali et plurali carent, ἡ ἅλς *mare*, ἡ γῆ *terra*, ὁ ἀὴρ *aër*, τὸ πῦρ *ignis*, τὸ ἔλαιον *oleum*[1]; et nomina propria, quae uni tantùm tribuuntur.

Singulari et duali carent τὰ κτέρεα *exequiae*: et nomina quaedam urbium; ut, αἱ Ἀθῆναι *Athenae*[2], αἱ Θῆβαι *Thebae*, τὰ Μέγαρα *Megara*: item festa deorum; ut, τὰ Διονύσια *Bacchanalia*, τὰ Κρόνια *Saturnalia*: cum aliis quibusdam.

Redundantia casibus.

In nominativo redundant: ὁ Ζεύς, qui decem habet rectos, Βδεύς, Δεύς, Δίς, Δήν, Δάν, Ζής, Ζήν, Ζάς, Ζάν, *Jupiter*; ὁ Μωσῆς. Μωϋσῆς, Μωσεύς, Μωϋσεύς *Moses*; et ὁ υἱός, υἱεύς, υἷς *filius*.

Masculina multa in ηρ et ωρ; ut, ὁ κλητήρ, κλήτωρ, *vocator*: in ης et ης; ut, ὁ πλαστήρ, πλάστης *fictor*.

1 Non prorsus carent, sed rarò admodum inveniuntur.

2 Sed ἡ Ἀθήνη, Hom. *Od.* η. 80.

Foeminina multa in α et η; ut, ἡ ἄχνα, ἄχνη *gluma*: in η et ις; ut, ἡ ἀσκάλη, ἀσκάλις *ulna*: in η et ος; ut, ἡ ἀσβόλη, ἄσβολος *fuligo*: in ις et ια; ut, ἡ σπάνις, σπανία *raritas*. Item ἡ ἀηδὼν et ἀηδὼ *luscinia*.

Neutra multa in ος et ον; ut, τὸ δένδρος, δένδρον *arbor*: in ον et ιον; ut, τὸ ἄεθλον, ἀέθλιον, *praemium certaminis*. Item τὸ ὕδωρ, ὕδος *aqua*.

Masculina et foeminina multa in ος et ια; ut, ὁ στρατὸς, ἡ στρατία *exercitus*: in ος et ις; ut, ὁ βαθμὸς, ἡ βαθμὶς *gradus*: in μὸς et μη; ut, ὁ αὐχμὸς, ἡ αὐχμὴ *siccitas*. Item ὁ ἀϋτμὴν, ἡ ἀϋτμὴ *halitus*.

Masculina, foeminina, et communia quaedam in ις et ιν; ut, ὁ δελφὶς, ὶν *delphin*; ἡ ἀκτὶς, ὶν *radius*; ὁ et ἡ θὶς, ὶν *agger*, *litus*.

Masculina et neutra multa in ος et ον; ut, ὁ θύμος, τὸ θύμον, *thym-us*, *um*: in μος et μα; ut, ὁ ἀσπασμὸς, τὸ ἄσπασμα *salutatio*: in ος; ut, ὁ σκότος, τὸ σκότος *tenebrae*. Item ὁ κάνης, τὸ κάνεον *cista*.

Foeminina et neutra multa in α et ον; ut, ἡ ἡνία, τὸ ἥνιον *habena*: in μα et μη; ut, τὸ χάρμα, ἡ χάρμη *gaudium*. Item ἡ αἰδὼς, τὸ αἶδος *pudor*.

Masculina, foeminina, et neutra quaedam in ος, η, ον; ut, σίμβλος, η, ον *alveare*. Item ὁ χειμὼν, ἡ χειμὰς, τὸ χεῖμα *hyems*.

In genitivo: ὁ Ἄρης, ου εος ητος, *Mars*: ὁ Δάρης ου εος ητος, *Dares*: ὁ Μίνως, ωος ω, *Minos*: ὁ γέλως, ωτος ω, *risus*: τὸ γόνυ, γόνυος per metathesin γουνὸς, γόνατος per epenthesin γούνατος, *genu*: τὸ δόρυ, δόρυος per metathesin δουρὸς, δόρατος per epenthesin δούρατος; dat. δουρὶ poëtice δορὶ, *hasta*: ἡ θέμις, ιδος ιστος, *jus*: ὁ λᾶας, λάαος per crasin λᾶος; λάας, λάου vel λάα; et λᾶς, λαὸς, *lapis*: ὁ μύκης, ου ητος, *fungus*: et alia.

DERIVATIVA[1].

Derivativa sunt, quae ab aliis ortum ducunt.

Patronymica.

Patronymica a patre, vel ab alia familiae persona, derivantur.

Masculina fiunt a genitivo singulari primitivorum, mutando terminationem in ίδης: ut, Πρίαμ-ος ου, Πριαμίδης *Priami filius*; Αἰακ-ος ου, Αἰακίδης *Aeaci nepos*, scil. *Achilles*; Νέστωρ Νέστορ-ος, Νεστορίδης *Nestoris filius*.

άδης; ut, Ἱππότ-ης ου, Ἱπποτάδης *Hippotae filius*.

ιάδης; ut, Λαέρτ-ης ου, Λαερτιάδης *Laërtae filius*.

Foeminina fiunt, vel a masculinis, elisa δη, et desinunt in ας; ut Ἡλιά-δης, Ἡλιὰς *Solis filia*.

ις; ut, Νεστορί-δης, Νεστορὶς *Nestoris filia*.

Vel a primitivis, mutando terminationem in νὶς; ut, Βρίσ-ης, Βρισηῒς *Brisae filia*; Κάδμ-ος, Καδμηῒς *Cadmi filia*.

ινη; ut, Ἄδραστ-ος, Ἀδραστίνη *Adrasti filia*; Νηρ-εύς, Νηρίνη *Nerëi filia*.

ώνη; ut, Ἀκρίσι-ος, Ἀκρισιώνη *Acrisii filia*; Ἠετί-ων, Ἠετιώνη *Eetionis filia*.

Obs. Iones patronymica in ίδης formant per ίων; ut, Κρον-ίδης, Κρονίων *Saturni filius*.

Gentilitia.

Gentilitia a gente vel urbe ducuntur.

Masculina desinunt in της; ut, Ἠπειρώτης *Epirota*, ab Ἤπειρος *Epirus regio*; Σπαρτιάτης *Spartiata*, a Σπάρτη *Sparta urbs*.

εύς; ut, Ἀλεξανδρεύς *Alexandrinus*, ab Ἀλεξάνδρεια *Alexandria urbs*.

1 *Derivativa* haec *denominativa* etiam dicuntur, ut a *verbalibus* distinguantur. Nec species autem, nec terminationes, omnium derivatorum exhibentur; plura adfert *Vossius*.

αῖος; ut, *Ἀθηναῖος Atheniensis*, ab *Ἀθῆναι Athenae*.
ιος; ut, *Βαβυλώνιος Babylonius*, a *Βαβυλὼν Babylon*.
Foeminina in *σσα*; ut, *Κρῆσσα Cressa*, a *Κρήτη Creta insula*.

Diminutiva.

DIMINUTIVA varias habent terminationes.
Masculina desinunt in *αξ*; ut, *ὁ λίθαξ lapillus*, a *λίθος lapis*.
ινης; ut, *ὁ ἐλαφίνης hinnulus*, ab *ἔλαφος cervus*.
σκος; ut, *ὁ νεανίσκος adolescentulus*, a *νεανίας adolescens*.
Foeminina in *ις*; ut, *ἡ κρηνὶς fonticulus*, a *κρήνη fons*.
ισκη; ut, *ἡ παιδίσκη puellula*, a *παῖς puer* vel *puella*.
Neutra in *ιον*; ut, *τὸ γνωμίδιον sententiola*, a *γνώμη sententia*; *τὸ γύναιον muliercula*, a *γυνὴ mulier*.

Amplificativa.

AMPLIFICATIVA terminatione etiam variant.
Masculina desinunt in *ίας*; ut, *ὁ πωγωνίας magnam habens barbam*, a *πώγων barba*.
ος; ut, *ὁ ἀρνειὸς agnus adultus*, ab *ἀρνὸς agnus*.
Foeminina in *ις*; ut, *ἡ δαῖτις fax magna*, a *δαῒς fax*.
Neutra in *ιον*; ut, *τὸ χερμάδιον lapis magnus*, a *χερμὰς lapis*.

Possessiva.

POSSESSIVA tam a propriis quàm appellativis ducuntur, et desinunt in
ειος; ut, *Ἀχίλλειος Achilleüs*, ab *Ἀχιλλεὺς Achilles*.
εος: ut, *Ἑκτόρεος Hectorëus*, ab *Ἕκτωρ Ἕκτορος Hector*.
ιος; ut, *οὐράνιος caelestis*, ab *οὐρανὸς caelum*.
κος; ut, *μουσικὸς musicus*, a *μοῦσα musa*.
νος; ut, *ἀνθρώπινος humanus*, ab *ἄνθρωπος homo*.
ρος; ut, *ἀνθηρὸς floridus*, ab *ἄνθος flos*.
ώδης; ut, *λιθώδης lapidosus*, a *λίθος lapis*.

1 Possessiva haec adjectiva sunt, sed a substantivis deducta.

ADJECTIVA.

Adjectiva analogiam et anomaliam substantivorum sequuntur[1].

Adjectiva trium terminationum desinunt in

ος,	η,	ον,	ad formam	tertiae et secundae simplicium.
ας,	α,	αν,		quintae et secundae simplicium.
εις,	εσσα,	εν,		quintae et secundae simplicium.
ων,	ουσα,	ον,		quintae et secundae simplicium.
υς,	εια,	υ,		tertiae contractorum, et secundae simplicium.

Sing. N. καλ-ὸς ἡ ὸν, G. οῦ ῆς οῦ, D. ῷ ῇ ῷ, A. ὸν ὴν ὸν, V. ὲ ὴ όν:
D. N. et A. ὼ ὰ ὼ, G. et D. οῖν αῖν οῖν, V. ὼ ὰ ώ:
P. N. οὶ αὶ ὰ, G. ῶν ῶν ῶν, D. οῖς αῖς οῖς, A. οὺς ὰς ὰ, V. οὶ αὶ ά: *pulcher.*

Sing. N. π-ᾶς ᾶσα ᾶν, G. αντὸς άσης αντὸς, D. αντὶ άσῃ αντὶ, A. άντα ᾶσαν ᾶν, V. ᾶς ᾶσα ᾶν:
D. N. et A. άντε άσα άντε, G. et D. αντοῖν άσαιν αντοῖν, V. άντε άσα άντε:
P. N. άντες ᾶσαι άντα, G. άντων ασῶν άντων, D. ᾶσι άσαις ᾶσι, A. άντας άσας άντα, V. άντες ᾶσαι άντα: *omnia.*

Sing. N. χαρί-εις εσσα εν, G. εντος έσσης εντος, D. εντι έσσῃ εντι, A. εντα εσσαν εν, V. ει et εν, εσσα εν:
D. N. et A. εντε έσσα εντε, G. et D. έντοιν έσσαιν έντοιν, V. εντε έσσα εντε:
P. N. εντες εσσαι εντα, G. έντων εσσῶν έντων, D. εισι έσσαις εισι, A. εντας εσσας εντα, V. εντες εσσαι εντα: *gratiosus.*

Sing. N. ἑκ-ὼν οῦσα ὸν, G. όντος ούσης όντος, D. όντι ούσῃ όντι, A. όντα οῦσαν ὸν, V. ὼν οῦσα όν:
D. N. et A. όντε ούσα όντε, G. et D. όντοιν ούσαιν όντοιν, V. όντε ούσα όντε:

1 *Analogiam* sequuntur decem substantivorum declinationum, ut exempla hic adducta ostendent: *anomaliam* verò heteroclitorum, quae supra llata.

P. N. ὄντες οὖσαι ὄντα, G. ὄντων ουσῶν ὄντων, D. οὖσι οὔσαις οὖσι, A. ὄντας οὔσας ὄντα, V. ὄντες οὖσαι ὄντα: *voluntarius.*

Sing. N. ὀξ-ὺς εῖα ὺ, G. έος είας έος, D. έϊ εῖ, είᾳ, έϊ εῖ, A. ὺν εῖαν ὺ, V. ὺ εῖα ύ:

D. N. et A. έε εία έε, G. et D. έοιν είαιν έοιν, V. έε εία έε:

P. N. έες εῖς, εῖαι έα, G. έων ειῶν έων, D. έσι είαις έσι, A. έας εῖς είας έα, V. έες εῖς, εῖαι έα: *acutus.*

Quae desinunt in ος purum et ρος faciunt foemininum per α: ut, ἅγιος ἁγία ἅγιον, *sanctus;* ἀνθηρὸς ἀνθηρὰ ἀνθηρὸν *floridus.* Numeralia autem in ος retinent η; ut, ὄγδοος όη οον, *octavus;* ἁπλόος όη όον, *simplex:* et materialia in εος; ut, χρύσεος έη εον, *aureus.*

Quatuor in ος neutrum habent in ο; ἄλλος *alius*, τοιοῦτος *talis*, τηλικοῦτος et τοσοῦτος *tantus:* ut, ἄλλ-ος η ο.

Nonnulla etiam in ας variè inflectuntur: ut, μέλας αινα αν, *niger;* τάλας αινα αν, *miser:* sed μέγας[1] άλη α, *magnus.*

Sing. N. μέλ-ας αινα αν, G. ανος αίνης ανος, D. ανι αίνῃ ανι A. ανα αίνην αν, V. αν αινα αν.

D. N. et A. ανε αίνα ανε, G. et D. άνοιν αίνοιν άνοιν, V. ανε αίνα ανε.

P. N. ανες αιναι ανα, G. άνων αινῶν άνων, D. ασι αίναις ασι, A. ανας αίνας ανα, V. ανες αιναι ανα.

Sing. N. μέγ-ας άλη α, G. άλου άλης άλου, D. άλῳ άλῃ άλῳ, A. αν άλην α, V. α[2] άλη α.

D. N. et A. άλω άλα άλω, G. et D. άλοιν άλαιν άλοιν, V. άλω άλα άλω.

P. N. άλοι άλαι άλα, G. άλων άλων άλων, D. άλοις άλαις άλοις, A. άλους άλας, άλα, V. άλοι άλαι άλα.

Item πολὺς λὴ ὺ, *multus*, ad hunc modum declinatur.

Sing. N. πολ-ὺς πολλ-ὴ πολ-ὺ, G. πολλ-οῦ πολλ-ῆς πολλ-οῦ, D. πολλ-ῷ πολλ-ῇ πολλ-ῷ, A. πολ-ὺν πολλ-ὴν πολ-ὺ, V. πολ-ὺ πολλ-ὴ πολ-ύ.

1 Ab inusitato μεγάλος; unde genit. plur. foem. μεγάλων cum penacuto, pro μεγαλῶν. Vid. infra *De accentibus.*

2 Ita *Suid.* sed non probat.

D. N. et A. πολλ-ὼ πολλ-ὰ πολλ-ὼ, G. et D. πολλ-οῖν πολλ-αῖν πολλ-οῖν, V. πολλ-ὼ πολλ-ὰ πολλ-ώ.

P. N. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλ-ὰ, G. πολλ-ῶν πολλ-ῶν πολλ-ῶν, D. πολλ-οῖς πολλ-αῖς πολλ-οῖς, A. πολλ-οὺς πολλ-ὰς πολλ-ὰ, V. πολλ-οὶ πολλ-αὶ πολλ-ά.

Poëtae sic inflectunt: Sing. N. ὁ πολὺς, G. πολέος, D. πολέϊ, A. πολὺν, V. πολύ. Plur. N. πολέες εῖς, G. πολέων, D. πολέσι, A. πολέας εῖς, V. πολέες εῖς.

ADJECTIVA trium articulorum et duarum terminationum desinunt in

ος	et faciunt neutrum per	ον	tertiae simplicium.
ως		ων	quartae simplicium[1].
ας		αν	quintae simplicium.
ην		εν	
ι		ι	
ους		ουν	
υς		υ	
ων		ον	
ωρ		ορ	
ης		ες	primae contractorum.

Sing. N. ἔνδοξ-ος ον, G. ου, D. ῳ, A. ον, V. ε ον:
D. N. et A. ω, G. et D. οιν, V. ω:
P. N. οι α, G. ων, D. οις, A. ους α, V. οι α: *celebris.*
Sing. N. εὔγε-ως ων, G. ω, D. ῳ, A. ων, V. ως ων:
D. N. et A. ω, G. et D. ῳν, V. ω:
P. N. ῳ, G. ων, D. ῳς, A. ως α, V. ῳ: *fertilis.*
Sing. N. ἀέν αος ων, G. αένας, D. αένῳ, A. αενα αν, V. αέν:
D. N. et A. αενω, G. et D. αένῳιν, V. αενω.
P. N. αενῳ αενα, G. αένων, D. αενῳς, A. αενως αενα, V. αενῳ αενα: *perpetuo fluens.*
Sing. N. ἄῤῥ-ην εν, G. ενος, D. ενι, A. ενα εν, V. εν:
D. N. et A. ενε, G. et D. ένοιν, V. ενε:
P. N. ενες ενα, G. ένων, D. εσι, A. ενας ενα, V. ενες ενα: *masculus.*

1 Nonnunquam quintae: ut, N. ὁ et ἡ πολύκερως, et τὸ πολύκερων, τοῦ et τῆς et τοῦ πολυκέρωτος, *multa habens cornua.*

Sing. N. εὔχαρ-ις ι, G. ιτος, D. ιτι, A. ιτα et ιν, ι, V. ι:
D. N. et A. ιτε, G. et D. ίτοιν, V. ιτε:
P. N. ιτες ιτα, G. ίτων, D. ισι, A. ιτας ιτα, V. ιτες ιτα: *gratiosus*[1].

Sing. N. δίπ-ους ουν, G. οδος, D. οδι, A. οδα et ουν, ουν, V. ους et ου, ουν:
D. N. et A. οδε, G. et D. όδοιν, V. οδε:
P. N. οδες οδα, G. όδων, D. οσι, A. οδας οδα, V. οδες οδα: *bipes.*

Sing. N. ἄδακρ-υς υ, G. υος, D. υϊ, A. υν υ, V. υ:
D. N. et A. υε, G. et D. ύοιν, V. υε:
P. N. υες υς, υα, G. ύων, D. υσι, A. υας υς, υα, V. υες υς, υα: *sine lacrymis.*

Sing. N. εὐδαίμ-ων ον, G. ονος, D. ονι, A. ονα ον, V. ον:
D. N. et A. ονε, G. et D. όνοιν, V. ονε:
P. N. ονες ονα, G. όνων, D. οσι, A. ονας ονα, V. ονες ονα: *felix.*

Sing. N. μεγαλήτ-ωρ ορ, G. ορος D. ορι, A. ορα ορ, V. ορ:
D. N. et A. ορε, G. et D. όροιν, V. ορε:
P. N. ορες ορα, G. όρων, D. ορσι, A. ορας ορα, V. ορες ορα: *magnanimus.*

Sing. N. ἀληθ-ής ές, G. έος οῦς, D. έϊ εῖ, A. έα ῆ, ές, V. ές:
D. N. et A. έε ῆ, G. et D. έοιν οῖν, V. έε ῆ:
P. N. έες εῖς, έα ῆ, G. έων, D. έσι, A. έας εῖς, έα ῆ, V. έες εῖς, έα ῆ: *verus.*

Obs. 1. Pleraque composita et derivativa in ος duarum sunt terminationum, et omnia sic Atticè inflectuntur.

Obs. 2. Nonnulla autem ex iis duarum terminationum foemininum habent interdum a masculino diversum: ut, ἀθάνατος άτη *immortalis;* αἰώνιος ία *aeternus;* τέρην εινα *tener;* θῆλυς εια *foemineus,* et alia.

[1] Τὶς *quidam,* indefinitum, inflectitur infra.

Quaedam adjectiva sunt trium generum sub una terminatione: ut, ὁ ἡ τὸ μάκαρ *felix*, ὁ ἡ τὸ ἅρπαξ *rapax*[1].

Numeralia.

Numeralia quaedam sunt cardinalia, quaedam ordinalia.

Cardinalia εἷς *unus*, δύο vel δύω *duo*, τρεῖς *tres*, τέσσαρες *quatuor*, sic inflectuntur.

Sing. N. εἷς μία ἕν, G. ἑνὸς μιᾶς ἑνὸς, D. ἑνὶ μιᾷ ἑνὶ, A. ἕνα μίαν ἕν.

Duali et plurali caret.

Sic composita οὐδεὶς μηδεὶς *nemo*, *nullus*.

Sing. N. οὐδ-εὶς οὐδε-μία οὐδ-ὲν, G. οὐδ-ενὸς οὐδε-μιᾶς οὐδ-ενὸς, D. οὐδ-ενὶ, οὐδε-μιᾷ οὐδ-ενὶ, A. οὐδ-ένα οὐδε-μίαν οὐδ-έν.

Similiter μηδείς[2].

Δύο singulari caret. Dual. N. et A. δύο, G. δυοῖν foem. δυεῖν, D. δυσὶ poëticè[3].

Hìc adjiciatur ἄμφω *ambo*, quod per omnia genera sic inflectitur: N. et A. ἄμφω, G. et D. ἀμφοῖν.

Τρεῖς et τέσσαρες singulari et duali carent.

Plur. N. οἱ αἱ τρεῖς, τὰ τρία, G. τῶν τριῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τρισὶ, A. τοὺς τὰς τρεῖς, τὰ τρία.

Plur. N. οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, G. τῶν τεσσάρων, D. τοῖς ταῖς τοῖς τέσσαρσι, A. τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum non declinantur: ut, πέντε *quinque*, ἕξ *sex*, ἑπτὰ *septem*, ὀκτὼ *octo*, ἐννέα *novem*, δέκα *decem*, ἕνδεκα *undecim*, δώδεκα *duodecim*, δεκατρεῖς *tredecim*, δεκατέσσαρες *quatuordecim*, δεκαπέντε *quindecim*,

1 Multi grammatici adjectiva hujusmodi non agnoscunt, quod de neutro genere dicitur in dubium vocantes. Itaque pro τὸ μάκαρ, τὸ εὔδαιμον; et pro τὸ ἅρπαξ, τὸ ἁρπακτικὸν, potiùs dicendum esse censuit *Vossius*, et ante eum *Antesignanus*.

2 Leguntur autem οὐδένες οὐδένας, μηδένες μηδένας μηδέσι. *Busbius.*

3 Sed δύο omnium generum et casuum esse observatur.

δεκαὲξ sedecim, δεκαεπτὰ septendecim, δεκαοκτὼ octodecim, δεκαεννέα novendecim; *εἴκοσι viginti, εἰκοσιεῖς viginti unus, εἰκοσιδύο viginti duo, εἰκοσιτρεῖς viginti tres, εἰκοσιτέσσαρες viginti quatuor, εἰκοσιπέντε viginti quinque*, et reliqua; *τριάκοντα triginta, τριακονταεῖς triginta unus, τριακονταδύο triginta duo, τριακοντατρεῖς triginta tres*, et reliqua; *τεσσαράκοντα quadraginta, πεντήκοντα quinquaginta, ἑξήκοντα sexaginta, ἑβδομήκοντα septuaginta, ὀγδοήκοντα octoginta, ἐννενήκοντα nonaginta, ἑκατὸν centum.*

Quae numerum centenarium sequuntur, declinabilia sunt: ut, *οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια, ducenti ducentae ducenta, τριακόσιοι trecenti, τεσσαρακόσιοι quadringenti, πεντακόσιοι quingenti, ἑξακόσιοι sexcenti, ἑπτακόσιοι septingenti, ὀκτακόσιοι octingenti, ἐννεακόσιοι nongenti*; *χίλιοι mille, δισχίλιοι bis mille, τρισχίλιοι ter mille, τετρακισχίλιοι quater mille, πεντακισχίλιοι quinquies mille, ἑξακισχίλιοι sexies mille, ἑπτακισχίλιοι septies mille, ὀκτακισχίλιοι octies mille, ἐννεακισχίλιοι nonies mille, μύριοι decies mille, δισμύριοι vicies mille, τρισμύριοι tricies mille*, et reliqua; *δεκακισμύριοι centies mille, εἰκοσακισμύριοι ducenties mille, τριακοντακισμύριοι trecenties mille*, et reliqua; *ἑκατοντακισμύριοι decies centies mille*, et sic deinceps.

Ordinalia sunt, quae interrogationi *πόσος, quotus?* aptè respondent: ut, *πρῶτος primus, δεύτερος secundus, τρίτος tertius, τέταρτος quartus, πέμπτος quintus, ἕκτος sextus, ἕβδομος septimus, ὄγδοος octavus, ἔννατος nonus*; *δέκατος decimus, ἑνδέκατος undecimus, δωδέκατος duodecimus, τρισκαιδέκατος decimus tertius, τεσσαρεσκαιδέκατος decimus quartus*, et reliqua; *εἰκοστὸς vicesimus, εἰκοστὸς πρῶτος vicesimus primus, εἰκοστὸς δεύτερος vicesimus secundus*, et reliqua; *τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς*; *ἑκατοστὸς centesimus, διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς*, et reliqua; *χιλιοστὸς millesimus, δισχιλιοστὸς bis millesimus*, et reliqua; *μυριοστὸς decies millesimus, δισμυριοστὸς vicies millesimus, δεκακισμυριοστὸς centies millesimus, ἑκατοντακισμυριοστὸς millies millesimus*, et sic deinceps.

Praeterea sunt nomina dialia, quae dierum spatium significant: ut, *τριταῖος tertianus, τεταρταῖος quartanus*, et ita in reliquis.

Numerorum notae.

GRAECI numeros his literis exprimunt.

α'	β'	γ'	δ'	ε'	ς'	ζ'	η'	θ'
1	2	3	4	5	6	7	8	9
ι'	κ'	λ'	μ'	ν'	ξ'	ο'	π'	ϟ'
10	20	30	40	50	60	70	80	90
ρ'	σ'	τ'	υ'	φ'	χ'	ψ'	ω'	ϡ'
100	200	300	400	500	600	700	800	900.

Hisce numeris apex superimponitur. Sin millenarius et ultra exprimi debeat, lineola subscribitur: ut, ͵α *mille*, ͵β *bis mille*, ͵γ *ter mille*; ͵ι *decem millia*, ͵κ *viginti millia*; ͵ρ *centum millia*; ͵ϡ *nongenta millia* vel *nongenties mille*. Quae haec sequuntur, integris potius vocibus, quam notis, exhibent codices.

Sin autem hi numeri componuntur, ια' *undecim* notant; κβ' *viginti duo*, λγ' *triginta tres*, ρδ' *centum et quatuor*, ͵αε *quinque et mille*: ἔτος ͵αψνγ' *annus* 1753.

EST et altera numeros exprimendi ratio per sex literas majusculas.

Sic I[2] valet *unus*, Π πέντε *quinque*, Δ δέκα *decem*, H ἑκατὸν[3] *centum*, X χίλιοι *mille*, M μύριοι *decem millia*.

1 Literis interseruntur duo signa, his nominibus appellata; βαῦ ς κόππα ϟ.

2 Ab ἴα, ut aiunt, pro μία, *Voss.*

3 Quod veteres Iones scribebant Ηεκατὸν, praefixo H, ad spiritum asperum denotandum.

Medii numeri majusculis geminatis, ut res postulat, designantur: ut, ΠΠ *duo*, ΔΠΙΙΙ *octodecim*, ΗΗΗΔΔΠΙΙΙΙ *trecenti viginti novem*.

Ex his autem Π caeteris numeris, praeterquam Ι, circumscriptus numerum inclusum quinquies sumendum indicat. Sic |Δ| valet *quinquies decem*, hoc est, *quinquaginta*; |Η| *quingenti*; |Χ| *quinque millia*; |Μ| *quinque myriades*, sive *quinquaginta millia*: ut, |Δ| ΠΙ *quinquaginta sex*, et similiter in aliis.

Tertia numerandi ratio per ordinem literarum, quem habent in alphabeto, nonnunquam usurpatur; quo pacto Homerici libri distinguuntur.

Adjectivorum comparatio.

Positivus gradus undecim habet terminationes: *αρ*, *ας*, *εις*, *ην*, *ης*, *ις*, *ξ*, *ος*, *ους*, *υς*, *ων*.

Quae in *ος* desinunt, si penultima longa sit, formant comparativum mutando *ς* in *τερος*, et superlativum in *τατος*: ut, *σεμνὸς venerabilis*, *φαῦλος improbus*, *πρᾷος mitis*. Sic

Masc. *ὁ σεμνὸς*, *σεμνότερος*, *σεμνότατος*.
Foem. *ἡ σεμνὴ*, *σεμνοτέρα*, *σεμνοτάτη*.
Neut. *τὸ σεμνὸν*, *σεμνότερον*, *σεμνότατον*.

At si brevis sit penultima, mutant *ο* in *ω*: ut, *φρόνιμος*, *φρονιμώτερος*, *φρονιμώτατος*; *prudens*, *prudentior*, *prudentissimus* [1].

Sin anceps sit, vel retinent *ο*, vel mutant in *ω*: ut, *ἱκανος idoneus*, *ότερος*, *ότατος*; vel *ώτερος*, *ώτατος*.

Reliqua adjectiva hisce rationibus comparantur.

Quae desinunt in *αρ*, *ις*, *ους*, et *εις* eliso *ι*, a masculino singulari, assumendo *τερος* et *τατος*: ut,

Μάκαρ, *μακάρτερος*, *μακάρτατος*, *felix*.

1 Priores editiones *κενὸς vacuus*, et *στενος angustus*, hic excipiunt. Reperiri tamen *κενώτερος*, et *στενώτερος* ostendit *Vossius*.

Γαστρὶς, γαστρίστερος, γαστρίστατος, *gulosus.*
Ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex.*
Χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *gratiosus.*

In ας, ης, et υς, a neutro singulari: ut,
Μέλας αν, μελάντερος, μελάντατος, *niger.*
Εὐσεβὴς ἐς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, *pius.*
Εὐρὺς ὺ, εὐρύτερος, εὐρύτατος, *latus.*

Sed υς saepe mutatur in ιων et ιστος: ut, εὐρὺς, εὐρίων, εὔριστος.

In ην et ων desinentia, a masculino plurali: ut,
Τέρην ενες, τερενέστερος, τερενέστατος, *tener.*
Σώφρων ονες, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, *modestus.*

In ξ autem vertunt ες pluralem in ίστερος et ίστατος: ut, βλὰξ ᾶκες, βλακίστερος, βλακίστατος, *stupidus.*

Comparatio anomala.

PLURIMA in ος desinentia ab analogia decedunt: ut,

Ἀγαθὸς *bonus,*	ἀμείνων *melior,*	ἀγαθώτατος *optimus.*
	ἀρείων,	ἄριστος.
	κρείσσων κρείττων κάῤῥων,	κράτιστος.
Ἐσθλὸς	λωΐων λῴων,	λώϊστος λῷστος.
	βελτίων βέλτερος,	βέλτιστος βέλτατος.
	φέρτερος,	φέρτατος φέριστος φέρτιστος.
Καλὸς	καλλίων,	κάλλιστος.
Κακὸς *malus,*	κακώτερος κακίων *pejor,*	κάκιστος *pessimus.*
	χερείων χερείων,	χείριστος,
Μικρὸς *parvus*	μικρότερος μείων *minor,*	μικρότατος μεῖστος *minimus.*
	ἐλάσσων,	ἐλάχιστος.
	ἥσσων,	ἥκιστος.

Αἰσχρὸς *turpis,* αἰσχίων *turpior,* αἴσχιστος *turpissimus.*
Ἐχθρὸς *inimicus,* ἐχθίων *inimicior,* ἔχθιστος *inimicissimus.*
Ῥάδιος *facilis,* ῥᾴων *facilior,* ῥᾷστος *facillimus.*
Φίλος *amicus,* φίλτερος *amicior,* { φίλτατος *amicissimus,* φίλιστος poëtice.

NONNULLA etiam aliis terminationibus finita ab analogia deflectunt: ut,

Μέγας magnus, μέζων μείζων μάσσων major, μέγιστος maximus. Πολὺς *multus, πλείων πλέων plus, πλεῖστος plurimus.*

Et alia non pauca[1].

Attici formant multa per *ίστερος* et *ίσταλος*, et nonnulla per *έστερος* et *έσταλος*, a positivis in *ος*: ut, *λάλος, λαλίστερος, λαλίσταλος, loquax.*

COMPARATIVA quaedam irregularia in *ων* sic inflectuntur.

Sing. N. *ὁ ἡ πλείων, τὸ πλεῖον,* G. *τοῦ τῆς τοῦ πλείονος,* D. *τῷ τῇ τῷ πλείονι,* A. *τὸν τὴν πλείονα πλείοα πλείω, τὸ πλεῖον,* V. *ὦ πλεῖον.*

D. N. et A. *τὼ τὰ τὼ πλείονε,* G. et D. *τοῖν ταῖν τοῖν πλειόνοιν,* V. *ὦ πλείονε.*

P. N. *οἱ αἱ πλείονες πλείοες πλείους, τὰ πλείονα πλείοα πλείω,* G. *τῶν πλειόνων,* D. *τοῖς ταῖς τοῖς πλείοσι,* A. *τοὺς τὰς πλείονας πλείοας πλείους, τα πλείονα πλείοα πλείω,* V. *ὦ πλείονες πλείοες πλείους, πλείονα πλείοα πλείω.*

COMPARATIO etiam fit ab aliis orationis partibus.

A substantivis: ut, *κέρδος lucrum, κερδίων lucrosior, κέρδιστος lucrosissimus; φὼρ fur, φωρότερος furacior, φωρόταλος furacissimus;* et alia.

A pronomine: ut, *αὐτὸς ipse, αὐτόταλος ipsissimus*[2].

A verbis: ut, *φέρω fero, φέρτερος praestantior, φέρταλος praestantissimus; δεύω relinquo, δεύτερος posterior, δεύταλος postremus.*

A participio: ut, *ἐῤῥωμένος corroboratus, ἐῤῥωμενέστερος robustior, ἐῤῥωμενέσταλος robustissimus.*

Ab adverbiis: ut, *ἄνω supra, ἀνώτερος superior, ἀνώταλος supremus; ἐγγὺς prope, ἐγγύτερος ἐγγίων propior, ἐγγύταλος ἔγγιστος proximus; κάτω infra, κατώτερος inferior, κα-*

1 Plures comparationis anomaliae videri possunt apud *Busbium.*

2 Sed a comicis hoc fictum, ut *ipsissimus* apud *Latinos, Voss.*

λόταλος *infimus*; μάλα *valde*, μᾶλλον *magis*, μάλιστα *maximè*; πέρα *ultra*, περαίτερος *ulterior*, περαίταλος *ultimus*; πόῤῥω *longè*, ποῤῥώτερος *remotior*, ποῤῥώταλος *remotissimus*.

A praepositionibus: ut, πρὸ *ante*, πρότερος *prior*, πρόταλος πρώαλος πρῶτος *primus*; ὑπὲρ *super*, ὑπέρτερος *superior*, ὑπέρταλος ὕπαλος *supremus*.

PRONOMEN.

PRONOMINA primitiva sunt; ἐγὼ *ego*, σὺ *tu*, οὗ *sui*.

Possessiva sunt; ἐμὸς *meus*, σὸς *tuus*, ἑὸς *suus*, νωΐτερος *noster duorum*, σφωΐτερος *vester duorum*, ἡμέτερος *noster*, ὑμέτερος *vester*, σφέτερος *suus*.

Demonstrativa sunt; οὗτος *hic*, ἐκεῖνος *ille*.

Relativum, αὐτὸς *ipse*. Item ὃς ἣ ὃ, *qui quae quod*.

Composita sunt; ἐμαυτοῦ *mei ipsius*, σεαυτοῦ *tui ipsius*, ἑαυτοῦ *sui ipsius*.

Indefinitum, δεῖνα *quidam*.

PRIMITIVA sic inflectuntur.

Sing. N. ἐγὼ, G. ἐμοῦ, D. ἐμοὶ, A. ἐμέ per aphaeresin μοῦ, μοὶ, μέ.
D. N. et A. νῶϊ νῶ, G. et D. νῶϊν νῷν.
P. N. ἡμεῖς, G. ἡμῶν, D. ἡμῖν, A. ἡμᾶς.
Sing. N. σὺ, G. σοῦ, D. σοὶ, A. σέ [1].
D. N. et A. σφῶϊ σφῶ, G. et D. σφῶϊν σφῷν.
P. N. ὑμεῖς, G. ὑμῶν, D. ὑμῖν, A. ὑμᾶς.
Sing. N. caret, G. οὗ, D. οἷ, A. ἕ.
D. N. et A. σφωὲ σφὲ, G. et D. σφωῒν σφίν.
P. N. σφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι, A. σφᾶς.

POSSESSIVA per tria genera, more adjectivorum, inflectuntur.

ἐμὸς,	ἐμὴ,	ἐμόν.	σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον.
σὸς,	σὴ,	σόν.	ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον.
ἑὸς,	ἑὴ,	ἑόν.	ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον.
νωΐτερος,	νωϊτέρα,	νωΐτερον.	σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον.

1 Vocativo caret: sed pro ὦ σὺ in singulari Graeci dicunt ὦ οὗτος, *heus tu* vel *ô bone*. Voss.

Item demonstrativa, relativa, et composita, nisi quod ν finale omittunt in neutro singulari.

Sing. N. et V. οὗτος, αὕτη, τοῦτο, G. τούτου, ταύτης, τούτου, D. τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, A. τοῦτον, ταύτην, τοῦτο.

D. N. A. et V. τούτω, ταύτα, τούτω, G. et D. τούτοιν, ταύταιν, τούτοιν.

P. N. et V. οὗτοι, αὗται, ταῦτα, G. τούτων, τούτων, τούτων, D. τούτοις, ταύταις, ταύταις, A. τούτους, ταύτας, ταῦτα.

Sic et ἐκεῖνος, item αὐτὸς et ὃς relativa [1].

Composita autem carent nominativis; ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ numeris etiam duali et plurali, ἑαυτοῦ duali tantum.

Sing. G. ἐμαυ-τοῦ τῆς τοῦ, D. ἐμαυ-τῷ τῇ τῷ, A. ἐμαυ-τὸν τὴν τό.

Sing. G. σεαυ-τοῦ τῆς τοῦ, D. σεαυ-τῷ τῇ τῷ, A. σεαυ-τὸν τὴν τό.

Sing. G. ἑαυ-τοῦ vel αὑ-τοῦ τῆς τοῦ, D. ἑαυ-τῷ vel αὑ-τῷ τῇ τῷ, A. ἑαυ-τὸν vel αὑ-τὸν τὴν τό.

Plur. G. ἑαυ-τῶν vel αὑ-τῶν, D. ἑαυ-τοῖς vel αὑ-τοῖς ταῖς τοῖς, A. ἑαυ-τοὺς vel αὑ-τοὺς τὰς τά. Pro quo legitur σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς.

INDEFINITUM δεῖνα[2] *quidam*, ad hunc modum variatur.

Sing. N. ὁ ἡ τὸ δεῖνα, G. τοῦ τῆς τοῦ δείνατος δεῖνος δεῖνα, D. τῷ τῇ τῷ δείνατι δεῖνι δεῖνα, A. τὸν τὴν τὸ δεῖνα. Caret duali et plurali.

Adjiciunt hic nonnulli nomen τὶς *aliquis*, *quidam* [3].

Sing. N. ὁ ἡ τ-ὶς, τὸ τ-ὶ, G. τοῦ τῆς τοῦ τ-ινὸς, D. τῷ τῇ τῷ τ-ινὶ, A. τὸν τὴν τ-ινὰ, τὸ τ-ί.

D. N. et A. τὼ τὰ τὼ τ-ινὲ, G. et D. τοῖν ταῖν τοῖν τ-ινοῖν.

P. N. οἱ αἱ τ-ινὲς, τὰ τ-ινὰ, G. τῶν τ-ινῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς τ-ισὶ, A. τοὺς τὰς τ-ινὰς, τὰ τ-ινά.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅ, τι [4]; G. οὗ τινος, ἧς τινος, οὗ τινος. D. ᾧ τινι, ᾗ τινι, ᾧ τινι; A. ὅντινα, ἥντινα, ὅ, τι, etc. *quicunque*.

1 Sed carent vocativo.

2 Ab inusitato δεῖς.

3 Τίς, *quis?* interrogativum, acuit penultimam per omnes casus.

4 Commate interjecto, ut distinguatur a conjunctione ὅτι *quòd*. Accentus etiam ratione gen. et dat. per omnes numeros disjunctim scribuntur.

VERBUM.

Verborum tres sunt voces; activa, passiva, et media utriusque particeps.

Conjugationes sunt tredecim, sex gravitonorum[1], tres contractorum, et quatuor verborum in μι.

Conjugationes dignoscuntur per literas characteristicas, vel figurativas, quae et indices appellantur.

Characteristica est triplex; praesentis, futuri primi, et perfecti; quae in gravitonis activis, unde caetera formantur, ultimam vocalem antecedit: sed in πτ, κτ, μν, prior litera est characteristica.

Characteristicae in conjugatione.

		Praes.		Fut.		Perf.	
Prima	π	τέρ-πω	ψ	τέρ-ψω	φ	τέτερ-φα	delecto.
	β	λεί-βω		λεί-ψω		λέλει-φα	sacrifico.
	φ	γρά-φω		γρά-ψω		γέγρα-φα	scribo.
	πτ	τύ-πτω		τύ-ψω		τέτυ-φα	verbero.
Secunda	κ	πλέ-κω	ξ	πλέ-ξω	χ	πέπλε-χα	plico.
	γ	λέ-γω		λέ-ξω		λέλε-χα	dico.
	χ	βρέ-χω		βρέ-ξω		βέβρε-χα	rigo.
	κτ	τί-κτω		τέ-ξω		τέτε-χα	pario.
Tertia	τ	ἀνύ-τω	σ	ἀνύ-σω	κ	ἤνυ-κα	perficio.
	δ	ᾄ-δω		ᾄ-σω		ᾖ-κα	cano.
	θ	πεί-θω		πεί-σω		πέπει-κα	suadeo.
Quarta	σσ	πλά-σσω	σ et ξ	πλά-σω	κ et χ	πέπλα-κα	fingo.
	ττ	ὀρύ-ττω[2]		ὀρύ-ξω		ὤρυ-χα	fodio.
	ζ	φρά-ζω		φρά-σω		πέφρα-κα	dico.
Quinta	λ	ψάλ-λω	ῶ	ψαλ-ῶ	κ	ἔψαλ-κα	psallo
	μ	νέ-μω		νεμ-ῶ		νενέμη-κα	distribuo.
	ν	φαί-νω		φαν-ῶ		πέφαγ-κα	ostendo.
	ρ	σπεί-ρω		σπερ-ῶ		ἔσπαρ-κα	sero.
	μν	τέ-μνω		τεμ-ῶ		τέτμηκα	scindo.
Sexta	ω purum	τί-ω	σ	τί-σω	κ	τέτικα	honoro.

1 Vel *barytonorum*. De ratione nominis vide supra, p. 3, not. 2.

2 Attici pro gemino σσ usurpant geminum ττ; ut, πλάσσω πλάττω, ὀρύσσω ὀρύττω: de quibus plura infra dicentur.

Tempora sunt octo in voce activa et media; praesens, praeteritum, imperfectum, perfectum, plusquam perfectum, indefinitum primum et secundum, futurum primum et secundum. In passiva additur paulo post futurum.

Tempora praecipua sunt praesens, futurum primum, et perfectum; sed in voce passiva praesens, perfectum, et indefinitum secundum.

Tempora cognata sunt:

Praesens, imperfectum, indefinitum secundum, futurum secundum, et perfectum medium.

Futurum primum, et indefinitum primum.

Perfectum et plusquam perfectum; quibus in passiva voce congruunt paulo post futurum, indefinitum primum, et futurum primum.

Modi sunt quinque; indicativus, imperativus, optativus, subjunctivus, et infinitivus.

Cum prima persona pluralis exit in μεν, prima dualis deest [1].

Cum tertia pluralis exit in σι vel ται, tertia dualis eadem est cum secunda [2].

Obs. 1. Tertiis personis verborum in ι vel ε desinentibus ν additur, si vocalis vel diphthongus sequatur; et apud poëtas ante consonam.

Obs. 2. Persona secunda et tertia singularis in subjunctivo verbi activi, et secunda singularis temporum in μαι, habent ι subscriptum finalibus α, η, ω. Eaedem vocales ante μην sub se habent ι in perfecto optativi vocis passivae, retinentque per omnes personas et numeros. In quacunque demum personae cujuscunque temporis aut modi eliditur ι per contractionem factam in has vocales, eisdem subscribitur.

1 Hoc est in omnibus temporibus activae vocis, indefinitis passivis, perfecto et plusquam perfecto medio.

2 Hoc est in praesenti, futuris, et perfecto indicativi, et in singulis temporibus subjunctivi, per omnes voces.

Paradigma verbi gravitoni in voce activa.

Modus indicativus [1].

Tempus praesens.

S. τύπτ-ω, τύπτ-εις, τύπτ-ει;
D. τύπτ-ετον, τύπτ-ετον; } *verbero.*
P. τύπτ-ομεν, τύπτ-ετε, τύπτ-ουσι.

Unde imperfectum.

S. ἔτυπτ-ον, ἔτυπτ-ες, ἔτυπτ-ε;
D. ἐτύπτ-ετον, ἐτυπτ-έτην; } *verberabam.*
P. ἐτύπτ-ομεν, ἐτύπτ-ετε, ἔτυπτ-ον.

Futurum primum.

S. τύψ-ω, τύψ-εις, τύψ-ει;
D. τύψ-ετον, τύψ-ετον; } *verberabo.*
P. τύψ-ομεν, τύψ-ετε, τύψ-ουσι.

Unde indefinitum primum [2].

S. ἔτυψ-α, ἔτυψ-ας, ἔτυψ-ε;
D. ἐτύψ-ατον, ἐτυψ-άτην; } *verberavi.*
P. ἐτύψ-αμεν, ἐτύψ-ατε, ἔτυψ-αν.

Perfectum.

S. τέτυφ-α, τέτυφ-ας, τέτυφ-ε;
D. τετύφ-ατον, τετύφ-ατον; } *verberavi.*
P. τετύφ-αμεν, τετύφ-ατε, τετύφ-ασι.

1 A modo indicativo reliqui omnes deducuntur.

2 Indefinita, quae et Graeca appellatione *aoristi* vocantur, sunt tempora incertae significationis. Nunc enim pro perfecto, nunc pro plusquam perfecto, interdum pro imperfecto ponuntur. Imo futuri etiam significationem quandoque habent, praesertim in modo imperativo et subjunctivo.

Unde plusquam perfectum.

S. ἐτετύφ-ειν, ἐτετύφ-εις, ἐτετύφ-ει ; D. ἐτετύφ-ειτον, ἐτετυφ-είτην ; P. ἐτετύφ-ειμεν, ἐτετύφ-ειτε, ἐτετύφ-εισαν.	*verberaveram.*

Indefinitum secundum.

S. ἔτυπ-ον, ἔτυπ-ες, ἔτυπ-ε ; D. ἐτύπ-ετον, ἐτυπ-έτην ; P. ἐτύπ-ομεν, ἐτύπ-ετε, ἔτυπ-ον.	*verberavi.*

Unde futurum secundum.

S. τυπ-ῶ, τυπ-εῖς, τυπ-εῖ ; D. τυπ-εῖτον, τυπ-εῖτον ; P. τυπ-οῦμεν, τυπ-εῖτε, τυπ-οῦσι.	*verberabo.*

Modus imperativus.

Praesens *et* imperfectum.

S. τύπτ-ε, τυπτ-έτω ; D. τύπτ-ετον, τυπτ-έτων ; P. τύπτ-ετε, τυπτ-έτωσαν.	*verbera.*

Indefinitum primum.

S. τύψ-ον, τυψ-άτω ; D. τύψ-ατον, τυψ-άτων ; P. τύψ-ατε, τυψ-άτωσαν.	*verberato tu* [1].

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S. τέτυφ-ε, τετυφ-έτω ; D. τετύφ-ετον, τετυφ-έτων ; P. τετύφ-ετε, τετυφ-έτωσαν.	*verberaveris tu* [2].

Indefinitum secundum.

S. τύπ-ε, τυπ-έτω ; D. τύπ-ετον, τυπ-έτων ; P. τύπ-ετε, τυπ-έτωσαν.	*verberato tu* [1].

1 *Fac verberaveris,* Nouv. Meth.
2 Sic *Voss.* addit tamen : *Fac verberaveris,* sive, *Hoc age, ut postmodo verberâsse dicaris.* Similiter *Ursin.* et *Verwey.*

Modus Optativus.

Εἴθε *utinam* [1].

Praesens *et* imperfectum.

S. τύπτ-οιμι, τύπτ-οις, τύπτ-οι;
D. τύπτ-οιτον, τυπτ-οίτην;
P. τύπτ-οιμεν, τύπτ-οιτε, τύπτ-οιεν.
} *verberem* vel *verberarem* [2].

Futurum primum.

S. τύψ-οιμι, τύ-ψοις, τύ-ψοι;
D. τύψ-οιτον, τυψ-οίτην;
P. τύψ-οιμεν, τύψ-οιτε, τύψ-οιεν.
} *verberem* [3].

Indefinitum primum.

S. τύψ-αιμι, τύψ-αις, τύψ-αι;
D. τύψ-αιτον, τυψ-αίτην;
P. τύψ-αιμεν, τύψ-αιτε, τύψ-αιεν.
} *verberaverim* [4].

Indefinitum Aeolicum [5]

S. τύψ-εια, τύψ-ειας, τύψ-ειε;
D. τυψ-είατον, τυψ-ειάτην;
P. τυψ-είαμεν, τυψ-είατε, τύψ-ειαν.
} *verberaverim*.

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S. τετύφ-οιμι, τετύφ-οις, τετύφ-οι;
D. τετύφ-οιτον, τετυφ-οίτην;
P. τετύφ-οιμεν, τετύφ-οιτε, τετύφ-οιεν.
} *verberavissem* [6].

Indefinitum secundum.

S. τύπ-οιμι, τύπ-οις, τύπ-οι;
D. τύπ-οιτον, τυπ-οίτην;
P. τύπ-οιμεν, τύπ-οιτε, τύπ-οιεν.
} *verberaverim* [7].

1 Ut Latini optativis praeponunt *utinam*, sic Graeci suum εἴθε; ut, εἴθε τύπτοιμι, *utinam verberem*: modus tamen hic plurumque vim habet potentialem.

2 Solum *verberarem*, Gretser. *et* Voss.

3 Vel *verberaturus sim*, Ursin.

4 Addit *verberem* vel *verberavissem*, Ursin.

5 Usitatissimum esse hoc tempus apud omnes scriptores, maximè in secunda et tertia singulari, et tertia plurali, notat *Gretserus*.

6 *Verberaverim* seu *verberavissem*, Ursin.

7 Addit *verberem* vel *verberavissem*, Id.

Futurum secundum.

S. τυπ-οῖμι, τυπ-οῖς, τυπ-οῖ; — *verberavero* [1].
D. τυπ-οῖτον, τυπ-οίτην;
P. τυπ-οῖμεν, τυπ-οῖτε, τυπ-οῖεν.

Modus subjunctivus.

Ἐὰν si [2].

Praesens *et* Imperfectum.

S. τύπτ-ω, τύπτ-ῃς, τύπτ-ῃ; — *verberem* vel *verberarem.*
D. τύπτ-ητον, τύπτ-ητον;
P. τύπτ-ωμεν, τύπτ-ητε, τύπτ-ωσι.

Indefinitum primum.

S. τύψ-ω, τύψ-ῃς, τύψ-ῃ; — *verberavero* [3].
D. τύψ-ητον, τύψ-ητον;
P. τύψ-ωμεν, τύψ-ητε, τύψ-ωσι.

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S. τετύφ-ω, τετύφ-ῃς, τετύφ-ῃ; — *verberaverim* vel *verberavissem.*
D. τετύφ-ητον, τετύφ-ητον;
P. τετύφ-ωμεν, τετύφ-ητε, τετύφ-ωσι.

Indefinitum secundum.

S. τύπ-ω, τύπ-ῃς, τύπ-ῃ; — *verberavero* [3].
D. τύπ-ητον, τύπ-ητον;
P. τύπ-ωμεν, τύπ-ητε, τύπ-ωσι;

Modus infinitivus.

Praesens *et* imperfectum, τύπτ-ειν, *verberare.*
Futurum primum, τύψ-ειν *verberaturum esse.*
Indefinitum primum, τύψ-αι *verberavisse* [4].
Perfectum *et* plusquam perfectum, τετυφ-έναι *verberasse.*
Indefinitum secundum, τυπ-εῖν *verberavisse* [4].
Futurum secundum, τυπ-εῖν *verberaturum esse.*

1 *Verberim*, Vett. editt. *verberem* vel *verberaturus sim*, Ursin.

2 Inflexioni subjunctivorum adhibent multi conjunctionem ἐὰν; ut ἐὰν τύπτω, *si verberem.* At sine causa id factum, ut εἴθε in optativo, censet *Ursinus.*

3 *Ursinus* addit *verberem*, *verberaverim*, et *verberavissem.*

4 Vel *verberare*, Id.

PARTICIPIA[1].

Praesens *et* imperfectum.

M. ὁ τύπτ-ων, τοῦ τύπτ-οντος;
F. ἡ τύπτ-ουσα, τῆς τυπτ-ούσης; } *verberans.*
N. τὸ τύπτ-ον, τοῦ τύπτ-οντος.

Futurum primum.

M. ὁ τύψ-ων, τοῦ τύψ-οντος;
F. ἡ τύψ-ουσα, τῆς τυψ-ούσης; } *verberaturus.*
N. τὸ τύψ-ον, τοῦ τύψ-οντος.

Indefinitum primum.

M. ὁ τύψ-ας, τοῦ τύψ-αντος;
F. ἡ τύψ-ασα, τῆς τυψ-άσης; } *qui verberavit.*
N. τὸ τύψ-αν, τοῦ τύψ-αντος.

Perfectum *et* plusquam perfectum.

M. ὁ τετυφ-ὼς, τοῦ τετυφ-ότος;
F. ἡ τετυφ-υῖα, τῆς τετυφ-υίας; } *qui verberavit* [2].
N. τὸ τετυφ-ὸς, τοῦ τετυφ-ότος.

Indefinitum secundum.

M. ὁ τυπ-ὼν, τοῦ τυπ-όντος;
F. ἡ τυπ-οῦσα, τῆς τυπ-ούσης; } *qui verberavit.*
N. τὸ τυπ-ὸν, τοῦ τυπ-όντος.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπ-ῶν, τοῦ τυπ-οῦντος;
F. ἡ τυπ-οῦσα, τῆς τυπ-ούσης; } *verberaturus.*
N. τὸ τυπ-οῦν, τοῦ τυπ-οῦντος.

1 Participium praeteritum et futurum secundum peculiarem inflectendi rationem sibi vindicant, caetera adjectivorum trium terminationum formam sequuntur.

2 Vel *verberaverat*, Urin.

Conjugationes verborum gravitonorum activae vocis per omnes modos et tempora.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	τύπτ-ω,	τύπτ-ε,	τύπτ-οιμι,	τύπτ-ω,	τύπτ-ειν,	τύπτ-ων.
Imperf.	ἔτυπτ-ον,					
Fut. 1.	τύψ-ω.		τύψ-οιμι,		τύψ-ειν,	τύψ-ων.
Indef. 1.	ἔτυψ-α,	τύψ-ον,	τύψ-αιμι [1],	τύψ-ω,	τύψ-αι,	τύψ-ας.
Perf.	τέτυφ-α,	τέτυφ-ε,	τετύφ-οιμι,	τετύφ-ω,	τετυφ-έναι,	τετυφ-ώς.
Plusq.	ἐτετύφ-ειν;					
Indef. 2.	ἔτυπ-ον,	τύπ-ε,	τύπ-οιμι,	τύπ-ω,	τυπ-εῖν,	τυπ-ών.
Fut. 2.	τυπ-ῶ,		τυπ-οῖμι,		τυπ-εῖν,	τυπ-ῶν.

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	λέγ-ω,	λέγ-ε,	λέγ-οιμι,	λέγ-ω,	λέγ-ειν,	λέγ-ων.
Imperf.	ἔλεγ-ον,					
Fut. 1.	λέξ-ω,		λέξ-οιμι,		λέξ-ειν,	λέξ-ων.
Indef. 1.	ἔλεξ-α,	λέ-ξον,	λέξ-αιμι,	λέξ-ω,	λέξ-αι,	λέξ-ας.
Perf.	λέλεχ-α,	λέλεχ-ε.	λελέχ-οιμι,	λελέχ-ω,	λελεχ-έναι,	λελεχ-ώς.
Plusq.	ἐλελέχ-ειν,					
Indef. 2.	ἔλεγ-ον,	λέγ-ε,	λέγ-οιμι,	λέγ-ω,	λεγ-εῖν,	λεγ-ών.
Fut. 2.	λεγ-ῶ,		λεγ-οῖμι;		λεγ-εῖν,	λεγ-ῶν.

1 Indefinitum Aeolicum τύψεια hic omittitur, et in reliquis conjugationibus.

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	πείθ-ω,	πεῖθ-ε,	πείθ-οιμι,	πείθ-ω,	πείθ-ειν,	πείθ-ων.
Imperf.	ἔπειθ-ον,					
Fut. 1.	πείσ-ω,		πείσ-οιμι,		πείσ-ειν,	πείσ-ων.
Indef. 1.	ἔπεισ-α,	πεῖσ-ον,	πείσ-αιμι,	πείσ-ω,	πεῖσ-αι,	πείσ-ας.
Perf.	πέπεικ-α,	πέπεικ-ε,	πεπείκ-οιμι,	πεπείκ-ω,	πεπεικ-έναι,	πεπεικ-ώς.
Plusq.	ἐπεπείκ-ειν,					
Indef. 2.	ἔπιθ-ον,	πίθ-ε,	πίθ-οιμι,	πίθ-ω,	πιθ-εῖν,	πιθ-ών.
Fut. 2.	πιθ-ῶ,		πιθ-οῖμι,		πιθ-εῖν,	πιθ-ῶν.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	φράζ-ω,	φράζ-ε,	φράζ-οιμι,	φράζ-ω,	φράζ-ειν.	φράζ-ων.
Imperf.	ἔφραζ-ον,					
Fut. 1.	φράσ-ω,		φράσ-οιμι,		φράσ-ειν,	φράσ-ων.
Indef. 1.	ἔφρασ-α,	φράσ-ον,	φράσ-αιμι,	φράσ-ω,	φράσ-αι,	φράσ-ας.
Perf.	πέφρακ-α,	πέφρακ-ε,	πεφράκ-οιμι	πεφράκ-ω,	πεφρακ-έναι,	πεφρακ-ώς.
Plusq.	ἐπεφράκ-ειν,					
Indef. 2.	ἔφραδ-ον,	φράδ-ε,	φράδ-οιμι,	φράδ-ω,	φραδ-εῖν,	φραδ-ών.
Fut. 2.	φραδ-ῶ,		φραδ-οῖμι,		φραδ-εῖν,	φραδ-ῶν.

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	σπείρ-ω,	σπεῖρ-ε,	σπείρ-οιμι,	σπείρ-ω,	σπείρ-ειν,	σπείρ-ων.
Imperf.	ἔσπειρ-ον,					
Fut. 1.	σπερ-ῶ,		σπερ-οῖμι,		σπερ-εῖν,	σπερ-ῶν.
Indef. 1.	ἔσπειρ-α,	σπεῖρ-ον,	σπείρ-αιμι,	σπείρ-ω,	σπεῖρ-αι,	σπείρ-ας.
Perf.	ἔσπαρκ-α,	ἔσπαρκ-ε,	ἐσπάρκ-οιμι,	ἐσπάρκ-ω,	ἐσπαρκ-έναι,	ἐσπαρκ-ώς.
Plusq.	ἐσπάρκ-ειν,					
Indef. 2.	ἔσπαρ-ον,	σπάρ-ε,	σπάρ-οιμι,	σπάρ-ω,	σπαρ-εῖν,	σπαρ-ών.
Fut. 2.	σπαρ-ῶ,		σπαρ-οῖμι,		σπαρ-εῖν,	σπαρ-ῶν.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	ἀκού-ω, } audio	ἄκου-ε,	ἀκού-οιμι,	ἀκού-ω,	ἀκού-ειν,	ἀκού-ων.
Imperf.	ἤκου-ον,					
Fut. 1.	ἀκούσ-ω,		ἀκούσ-οιμι,		ἀκούσ-ειν,	ἀκούσ-ων.
Indef. 1.	ἤκουσ-α,	ἄκουσ-ον,	ἀκούσ-αιμι,	ἀκούσ-ω,	ἀκοῦσ-αι,	ἀκούσ-ας.
Perf.	ἤκουκ-α,	ἤκουκ-ε,	ἠκούκ-οιμι,	ἠκούκ-ω,	ἠκουκ-έναι,	ἠκουκ-ώς.
Plusq.	ἠκούκ-ειν,					
Indef. 2.	ἤκο-ον,	ἄκο-ε,	ἀκό-οιμι,	ἀκό-ω,	ἀκο-εῖν,	ἀκο-ών.
Fut. 2.	ἀκο-ῶ,		ἀκο-οῖμι,		ἀκο-εῖν,	ἀκο-ῶν.

Temporum formatio.

Praesens.

PRAESENS est thema et fundamentum verbi: ut, τύπτω.

Imperfectum.

IMPERFECTUM formatur a prima persona singulari praesentis, mutando ω in ον, et praeponendo augmentum: ut, τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum.

AUGMENTUM est duplex, syllabicum et temporale.

SYLLABICUM augmentum est ε, cum verbum incipiat a consonante: tunc enim ε praefigitur imperfecto, plusquam perfecto, indefinito primo, et indefinito secundo modi indicativi; sed non in reliquis modis.

Attici mutant ε syllabicum augmentum in temporale η: ut, ἔμελλον, ἤμελλον *futurus eram.*

Verbis incipientibus ab ο vel ω Attici praefigunt ε: ut, ὁράω *video*, ἑώρων.

Poëtae praeponunt ε indefinitis, sive a vocali sive a diphthongo incipientibus: ut, ἔειπα, pro εἶπα *dixi.*

Si verbum incipiat a ρ, geminatur ρ post ε: ut, ῥίπτω *jacio*, ἔρριπτον.

TEMPORALE augmentum est, cum verbum incipiat a mutabili vocali, vel a mutabili diphthongo.

Mutabiles vocales sunt, α, ε, ο: α et ε mutantur in η; ut, ἀκούω *audio*, ἤκουον; ἐρείδω *firmo*, ἤρειδον: et ο mutatur in ω; ut, ὀρύττω *fodio*, ὤρυττον.

Mutabiles diphthongi sunt, αι, αυ, οι: αι mutatur in ῃ; ut, αἴρω *tollo*, ᾖρον: αυ in ηυ; ut, αὐξάνω *augeo*, ηὔξανον: οι in ῳ; ut, οἰκίζω *aedifico*, ᾤκιζον.

SI verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Immutabiles vocales sunt η, ι, υ, ω: ut, ἠχέω *sono*, ἤχεον; ἰξέυω *aucupor*, ἴξευον; ὑβρίζω *injuria afficio*, ὕβριζον; ὤθω *impello*, ὦθον.

Immutabiles diphthongi sunt ει, ευ, ου: ut, εἰκάζω *assimilo*, εἴκαζον; εὐθύνω *dirigo*, εὔθυνον; οὐτάζω *vulnero*, οὔταζον.

Attice tamen ευ mutatur in ηυ: ut, εὔχομαι *opto*, ηὐχόμην.

Obs. 1. Quatuor sunt verba incipientia ab α, quae augmentum non admittunt: ut, ἄω *spiro*, ἄον; ἀΐω *audio*, ἄϊον; ἀηθέσσω *insuetus sum*, αἤθεσσον; ἀηδίζομαι *taedio afficior*, ἀηδιζόμην.

Obs. 2. Quaedam ab ε incipientia pro augmento adsciscunt ι post ε: ut, ἔχω *habeo*, εἶχον; ἕλω *capio*, εἷλον; sic ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκίζω *traho*; ἕρπω, ἑρπύζω *serpo*; ἑστιάω *sto*, ἕπομαι *sequor*, ἐρέω *dico*, ἑστιάω *convivio excipio*, ἕζω *sedeo*, ἐάω *sino*, ἕω *induo*, ἐρύω *traho*; ἔθω, ἐθίζω *assuefacio*; ἐργάζομαι *operor*; ἔπω *dico*, εἶπον, quod servat augmentum in omnibus modis. Sed ἑορτάζω *festum celebro*, facit ἑόρταζον et ἑώρταζον.

Obs. 3. Quaedam etiam ab οι incipientia nullum habent augmentum: ut, οἰακίζω *guberno*, οἰνίζω *vinum redoleo*, οἰωνίζομαι *auguror*, οἰόομαι *solus ago*, οἰμάω *impetu ruo*; et quaedam alia. Sed οἰνοχέω *vinum infundo*, et οἰμώζω *ploro*, recipiunt vel omittunt augmentum.

Augmentum compositorum.

Verba composita augmentum habent in medio, si incipiant a praepositione, vel adverbiis δυς et ευ ante mutabilem: ut, ἐναλλάσσω *immuto*, ἐνήλλασσον; προσβάλλω *adjicio*, προσέβαλλον: δυσαρεστέω *displiceo*, δυσηρέστεον; εὐεργετέω *benefacio*, εὐηργέτεον.

Pauca tamen, quae a praepositione incipiunt, hic excipi debent: ut, ἀμφισβητέω *ambigo*, ἠμφισβήτεον; sic ἀμφ

ἔννυμι induo, *ἀνοίγω aperio*, *ἀντιβολέω occurro*, *ἀντιδικέω*, *adversor*, *ἀφεύω accendo*, *ἀφηνιάζω detrecto*, *ἀφίημι dimitto*, *ἐμμέλω curo*, *ἐνέπω dico* ; *καθεύδω dormio*, *καθέζομαι*, et *κάθημαι sedeo*, *καθίζω sedere facio*.

Reliqua augmentum habent in initio: ut, *φιλοσοφέω philosophor*, *ἐφιλοσόφεον* ; *πειθαρχέω pareo*, *ἐπειθάρχεον* ; *ὁμολογέω confiteor*, *ὡμολόγεον* ; *παλιλλογέω repeto*, *ἐπαλιλλόγεον* ; *ἀφρονέω desipio*, *ἠφρόνεον* ; *δυστυχέω infelix sum*, *ἐδυστύχεον*.

Quaedam autem et in principio, et in medio, augentur: ut, *ἐνοχλέω turbo*, *ἠνώχλεον* ; *ἀνορθόω corrigo*, *ἠνώρθοον*.

Praepositiones in compositis, si vocalibus praefigantur, finalem suam amittunt vocalem: ut, *ἐπέχω*, *inhibeo*. Retinent autem *περὶ* et *πρὸ* ; ut, *περιέχω contineo*, *προάγω praeeo* : et aliquando *ἀμφι* ; ut, *ἀμφελίσσω* et *ἀμφιελίσσω circumvolvo*. Πρὸ tamen saepe contrahitur: ut, *προέχω προῦχω praecedo*.

Praepositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat ab aspirata: ut, *καθάπτομαι attingo*, a *κατὰ* et *ἅπτομαι*.

Iones nonnunquam abjiciunt augmentum ex imperfecto, plusquam perfecto, et utroque indefinito: ut, *τύπτον* pro *ἔτυπτον*, *τύψα* pro *ἔτυψα*, *τετύφειν* pro *ἐτετύφειν*, *τύπον* pro *ἔτυπον*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur a prima persona singulari praesentis, mutando ultimam syllabam in conjugatione

Prima	in	ψω,
Secunda		ξω,
Tertia		σω,
Quarta		σω et ξω,
Quinta,		λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ circumflexa,
Sexta		σω :

ut in tabula jam allata expositum fuit [1].

1 Vid. pag. 40.

Ex desinentibus autem in σσω et τlω alia formant futurum in σω, alia in ξω, et alia in utroque; quae usus docebit.

Desinentium in ζω multa efferunt futurum per ξω; ut, δαΐζω *divido*, ἐναρίζω *interficio*, κράζω *clamo*, μαστίζω *flagello*, οἰμώζω *ploro*, ῥέζω *facio*, στάζω *stillo*, σφάζω *occido*: pauca per γξω; ut, κλάζω *frango*, πλάζω *seduco*: et quaedam per ξω et σω; ut, ἁρπάζω *rapio*, βάζω *loquor*, βαστάζω *porto*, θερίζω *meto*, παίζω *ludo*. Σαλπίζω autem, *tuba cano*, facit σω et γξω [1].

Penultima futuri primi semper fere[2] longa est, nisi in quinta conjugatione, ubi semper corripitur: vel elidendo secundam consonantem; ut, τέμνω *scindo*, τεμῶ: vel secundam vocalem diphthongi; ut, φαίνω *ostendo*, φανῶ: vel corripiendo ancipitem; ut, κρίνω *judico*, κρινῶ. Dissyllaba in έω formant futurum in εύσω: ut, πλέω *navigo* πλεύσω; ῥέω *fluo*, ῥεύσω: praeter δέω *ligo*, δήσω.

Quaedam futura spiritum thematis non servant; ut, θρέψω, a τρέφω *nutrio*; θρέξω, a τρέχω *curro*; ἕξω, ab ἔχω *habeo* [3]; θύψω, a τύφω *fumum excito* [4].

Obs. 1. In polysyllabis quartae conjugationis Attici tollunt ζ, et circumflectunt ῶ: ut, νομίζω *arbitror*, νομιῶ: βαδίζομαι *gradior*, βαδιοῦμαι.

Obs. 2. Dores mutant in quarta conjugatione ζω in σδω: ut, κωμάσδω pro κωμάζω, *lascivio*: et futura in σω in ξω; ut, βαδίζω *eo*, βαδίσω, βαδίξω.

Obs. 3. Aeoles efferunt futurum in ρῶ per σω: ut, ὄρω *excito*, ὀρῶ, ὄρσω.

1 De his videatur *Busbius*, qui multa alia collegit.

2 Priores editiones vocem *fere* omittunt; multa tamen verba in αζω et ιζω desinentia penultimam futuri primi correptam habere ostendit *Clarkius* ad Iliad. 1. v. 140.

3 Ob differentiam adverbii ἔξω *extra*.

4 In his spiritus thematis a posteriori ad priorem syllabam retra[illegible]

Obs. 4. Poëtae in futuro sextae conjugationis saepe abjiciunt σ: ut, δήω *inveniam*, pro δήσω, a δέω; κλείω *claudam*, pro κλείσω; et κίω seu κείω, *cubabo*, pro κείσω, a κέω.

Indefinitum primum.

INDEFINITUM primum formatur a prima persona singulari futuri primi, mutando ω in α, et praeponendo augmentum: ut, τύψω, ἔτυψα.

Penultima indefiniti primi semper fere longa est, unde in quinta conjugatione α mutatur in η; ut, ψαλῶ, ἔψηλα: ε in ει: ut, σπερῶ, ἔσπειρα.

Quinque sunt indefinita prima, quae futuri primi characteristicam non assumunt: ut, ἔθηκα *posui*, ἔδωκα *dedi*, ἧκα *misi*, εἶπα *dixi*, ἤνεγκα *tuli*.

Ex quibusdam indefinitis primis σ excluditur: ut, pro ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεα, a χέω *fundo*; ἔκαυσα, ἔκηα, a καίω *uro*; ἔσευσα, ἔσευα, a σεύω *moveo*; ἤλευα, ab ἀλεύω *vito*; et ἤκεια, ab ἀκέω *sano*.

Perfectum.

PERFECTUM formatur a prima persona singulari futuri primi, mutando in conjugatione

Prima ψω in φα,
Secunda ξω in χα,
Tertia σω in κα,
Quarta σω in κα,
et ξω in χα,
Quinta ῶ in κα,
sed μῶ in μηκα,
Sexta σω in κα.

Et praefigitur prima consonans thematis cum ε, si verbum incipiat a simplici consonante: ut, τύπτω, τέτυφα: vel a muta cum liquida: ut, γράφω, γέγραφα[1]. In aliis ε tantum praeponitur: ut, ζάω, *vivo*, ἔζηκα; σκάπτω *fodio*, ἔσκαφα.

Cum verbum incipiat ab aspirata, adsumit suam tenuem: ut, θύω *sacrifico*, τέθυκα. Si incipiat a ρ, geminatur ρ, et ε praefigitur: ut, ῥίπτω *praecipito*, ἔρριφα.

1 Sed γρηγορέω *vigilo*, et γνωρίζω *notum facio*, ε solum praefigunt; ἐγρηγόρηκα enim et ἐγνώρικα tantum sunt in usu.

Si verbum incipiat a vocali vel diphthongo mutabili, idem erit initium perfecti et imperfecti; ut, ἤκουον, ἤκουκα, ab ἀκούω *audio.*

Dissyllaba quintae conjugationis mutant ε futuri in α: ut, στέλλω *mitto*, στελῶ, ἔσταλκα [1].

Dissyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν futuri in perfecto: ut, κτείνω, *interficio*, κτενῶ, ἔκτακα; κρίνω *judico*, κρινῶ, κέκρικα; θύνω *ruo*, θυνῶ, τέθυκα. Caetera mutant ν in γ: ut, φαίνω, *ostendo*, πέφαγκα; μολύνω *contamino*, μεμόλυγκα [2].

Verba incipientia a κτ vel μν repetunt primam literam thematis: ut, κτάομαι *possideo*, κέκτημαι; μνάομαι *commemoro*, μέμνημαι: praeter κτείνω *occido*, ἔκτακα.

Attici verbis incipientibus ab α, ε, ο, brevibus praeponunt duas priores literas thematis; et tertia syllaba corripitur, si perfectum tres syllabas excesserit: ut, ἀλήθω *molo*, ἤληκα, ἀλήληκα [3].

Si verbum incipiat a λ, vel μ, Attici praefigunt ει: ut, εἴληφα, ab inusitato λήβω *capio*; μείρομαι *sortior*, εἵμαρμαι, unde εἱμαρμένη *sors, fatum.*

In dissyllabis primae et secundae conjugationis Attici convertunt ε penultimam praesentis in ο: ut, στρέφω *verto*, ἔστροφα; κλέπτω *furor*, κέκλοφα.

Plusquam perfectum.

Plusquam perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in ειν; et praeponendo augmentum ε, si perfectum incipiat a consonante: ut, τέτυφα, ἐτετύφειν [4].

Indefinitum secundum.

Indefinitum secundum formatur a prima persona

1 [illegible]quetur autem ε futuri in μῶ: ut, νεμῶ, νενέμηκα.

2 V[illegible] supra, pag. 2[illegible] [illegible] 8.

3 Sed ἐρείδω, [illegible]edium es[illegible] ἤρεικα.

4 In reliquis ve[illegible] principium perfecti et plusquam perfecti.

singulari praesentis, mutando ω in ον, praeponendo augmentum, et servando characteristicam praesentis: ut, γράφω ἔγραφον, τύπτω ἔτυπον.

Penultima hujus indefiniti plerumque brevis est; unde, si penultima praesentis sit longa positione, posterior consonans abjicitur: ut, κάμνω *laboro*, ἔκαμον.

Vocales et diphthongi praesentis in penultima indefiniti secundi ita mutantur:

ε, η, ω, αι, αυ in α	ut	δέρω *excorio*, ἔδαρον.
		λήθω *lateo*, ἔλαθον.
		τρώγω *comedo*, ἔτραγον.
		καίω *uro*, ἔκαον.
		παύω *sedo*, ἔπαον.
ευ in υ		φεύγω *fugio*, ἔφυγον.
ου in ο		ἀκούω *audio*, ἤκοον.
ει in ι		λείπω *linquo*, ἔλιπον.

Sed ἔλεγον, a λέγω *dico*; ἔβλεπον a βλέπω *video*; ἔφλεγον, a φλέγω *uro*, ε retinent.

Porro in disyllabis quintae conjugationis ει mutatur in α; ut, σπείρω *sero*, ἔσπαρον: in trisyllabis vero in ε; ut, ὀφείλω *debeo* ὤφελον.

In quarta conjugatione, si futurum primum exit in σω, indefinitum secundum desinit in δον; si in ξω, in γον: ut, φράζω *dico*, φράσω, ἔφραδον; τάττω *ordino*, τάξω, ἔταγον.

Septem indefinita secunda irregulariter formantur, ut,

βλάπτω *noceo*, ἔβλαβον.	θάπτω *sepelio*, ἔταφον.
καλύπτω *tego*, ἐκάλυβον.	ῥάπτω *suo*, ἔρραφον.
κρύπτω *abscondo*, ἔκρυβον.	σκάπτω *fodio*, ἔσκαφον.
βάπτω *tingo*, ἔβαφον.	

Item verba quaedam dissyllaba penultimam habent longam: ut, ᾄδω *cano*, ᾖδον; ἕλκω *traho*, εἷλκον [1] Et pauca trisyllaba: ut, ἐνέγκω *fero*, ἤνεγκον; πέρθω *vasto*, ἔπαρθον.

Obs. Iones nonnunquam in hoc tempore geminatione uti solent; ut, pro ἔκαμον, κέκαμ[illegible] [illegible]ravi.

[1] Augmenti ratione hoc evenit.

Verba sextae conjugationis carent plerumque indefinito secundo, futuro secundo, et perfecto medio [1].

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando ον in ῶ circumflexum, et abjiciendo augmentum; ut, ἔτυπον, τυπῶ.

In quinta conjugatione idem saepe est utrumque futurum: ut, ψάλλω ψαλῶ, et ἔψαλον ψαλῶ.

Reliqui modi cum suis temporibus formantur ab indicativo per omnes voces, tempora similia a similibus.

Verbum auxiliare εἰμὶ, *sum*, sic inflectitur.

Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Pr.	εἰμὶ, εἶς vel εἶ, ἐστὶ;	ἐστὸν, ἐστὸν;	ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.
Im.	ἦν, ἧς, ἦ vel ἦν;	ἦτον, ἤτην;	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Pl. p.	ἤ-μην, σο, το;	μεθον, σθον, σθην;	μεθα, σθε, ντο [2].
F. 1.	ἔσ-ομαι, ῃ, εται;	όμεθον, εσθον, εσθον;	όμεθα, εσθε, ονται.

Imperativus.

Pr.	ἴσθι vel ἔσ[illegible], ἔστω;	ἔστον, ἔστων;	ἔστε, ἔστωσαν.

Optativus.

Pr.	εἴην, εἴης, εἴη;	εἴητον, εἰήτην;	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
F. 1.	ἐσοί-μην, ο, το;	μεθον, σθον, σθην;	μεθα, σθε, ντο.

Subjunctivus.

Praes.	ὦ, ᾖς, ᾖ;	ἦτον, ἦτον;	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Infinitivus.

Praes. εἶναι. Fut. 1. ἔσεσθαι.

1 Itaque verbum ἀκούω, ut integrum hujus conjugationis exemplum, supra positum fuit.

2 Imperfectum medium esse ab ἕεμαι, pro ἔομαι, vult *Ursinus*.

3 Vel ἔσο.

Participium.

Praes. N. ὢν, οὖσα, ὄν; G. ὄντος, οὔσης, ὄντος.
Fut. 1. N. ἐσόμεν-ος, η, ον; G. ἐσομέν-ου, ης, ου.

Conjugatio per tempora et modos.

Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infin.	Particip.
Praes. εἰμὶ, Imp. ἦν,	ἴσθι, ἔσθι,	εἴην,	ὦ,	εἶναι,	ὤν.
Pl. p. ἤμην.					
Fut. 1. ἔσομαι,		ἐσοίμην,		ἔσεσθαι,	ἐσόμενος.

Paradigma verbi gravitoni in voce passiva.

Modus Indicativus.

Praesens.

S. τύπτ-ομαι, τύπτ-ῃ, τύπτ-εται;		
D. τυπτ-όμεθον, τύπτ-εσθον, τύπτ-εσθον;		*verberor.*
P. τυπτ-όμεθα, τύπτ-εσθε, τύπτ-ονται.		

Unde Imperfectum.

S. ἐτυπτ-όμην, ἐτύπτ-ου, ἐτύπτ-ετο;	
D. ἐτυπτ-όμεθον, ἐτύπτ-εσθον, ἐτυπτ-έσθην;	*verberabar.*
P. ἐτυπτ-όμεθα, ἐτύπτ-εσθε, ἐτύπτ-ον[illegible]	

Perfectum.

S. τέτυ-μμαι, τέτυ-ψαι, τέτυ-πται;	*verberatus*
D. τετύ-μμεθον, τέτυ-φθον, τέτυ-φθον;	*sum.*
P. τετύ-μμεθα, τέτυ-φθε, τετυ-μμένοι εἰσί.	

Unde plusquam perfectum.

S. ἐτετύ-μμην, ἐτέτυ-ψο, ἐτέτυ-πτο;	*verberatus-*
D. ἐτετύ-μμεθον, ἐτέτυ-φθον, ἐτετύ-φθην;	*eram.*
P. ἐτετύ-μμεθα, ἐτέτυ-φθε, ἐτετυ-μμένοι ἦσαν.	

Et paulò post futurum.

S. τετύψ-ομαι, τετύψ-ῃ, τετύψ-εται;	*mox verbera-*
D. τετυψ-όμεθον, τετύψ-εσθον, τετύψ-εσθον;	*bor* [1].
P. τετυψ-όμεθα, τετύψ-εσθε, τετύψ-ονται.	

1 *Mox verberatus ero,* Ursin. *Penè jam verberatus sum,* Voss.

Et indefinitum primum.

S.	ἐτύφθ-ην, ἐτύφθ-ης, ἐτύφθ-η ;	verberatus fui.
D.	ἐτύφθ-ητον, ἐτυφθ-ήτην ;	
P.	ἐτύφθ-ημεν, ἐτύφθ-ητε, ἐτύφθ-ησαν.	

Unde futurum primum.

S.	τυφθήσ-ομαι, τυφθήσ-η, τυφθήσ-εται ;	verberabor.
D.	τυφθησ-όμεθον, τυφθήσ-εσθον, εσθον ;	
P.	τυφθησ-όμεθα, τυφθήσ-εσθε, ονται.	

Indefinitum secundum.

S.	ἐτύπ-ην, ἐτύπ-ης, ἐτύπ-η ;	verberatus fui.
D.	ἐτύπ-ητον, ἐτυπ-ήτην ;	
P.	ἐτύπ-ημεν, ἐτύπ-ητε, ἐτύπ-ησαν.	

Unde futurum secundum.

S.	τυπήσ-ομαι, τυπήσ-η, τυπήσ-εται ;	verberabor.
D.	τυπησ-όμεθον, τυπήσ-εσθον, εσθον ;	
P.	τυπησ-όμεθα, τυπήσ-εσθε, τυπήσ-ονται.	

Modus Imperativus.

Praesens *et* imperfectum.

S.	τύπτ-ου, τυπτ-έσθω ;	verberare.
D.	τύπτ-εσθον, τυπτ-έσθων ;	
P.	τύπτ-εσθε, τυπτ-έσθωσαν.	

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S.	τέτυ-ψο, τετύ-φθω ;	verberatus esto.
D.	τέτυ-φθον, τετύ-φθων ;	
P.	τέτυ-φθε, τετύ-φθωσαν.	

Indefinitum primum.

S.	τύφθ-ητι, τυφθ-ήτω ;	verberator tu.
D.	τύφθ-ητον, τυφθ-ήτων ;	
P.	τύφθ-ητε, τυφθ-ήτωσαν.	

Indefinitum secundum.

S.	τύπ-ηθι, τυπ-ήτω ;	uerberator tu.
D.	τύπ-ητον, τυπ-ήτων ;	
P.	τύπ-ητε, τυπ-ήτωσαν.	

Modus Optativus.

Εἴθε *utinam.*

Praesens *et* imperfectum.

S.	τυπτ-οίμην, τύπτ-οιο, τύπτ-οιτο;	*verberer* vel
D.	τυπτ-οίμεθον, τύπτ-οισθον, τυπτ-οίσθην;	*verberarer.*
P.	τύπτ-οίμεθα, τύπτ-οισθε, τύπτ-οιντο.	

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S.	τετυ-μμένος, εἴην, εἴης, εἴη;	*verberatus sim*
D.	τετυ-μμένω, εἴητον, εἰήτην;	vel *essem* [1].
P.	τετυ-μμένοι, εἴημην, εἴητε, εἴησαν.	

Paulò post futurum.

S.	τετυψ-οίμην, τετύψ-οιο, τετύψ-οιτο;	*mox*
D.	τετυψ-οίμεθον, τετύψ-οισθον, τετυψ-οίσθην;	*verberer* [2].
P.	τετυψ-οίμεθα, τετύψ-οισθε, τετύψ-οιντο.	

Indefinitum primum.

S.	τυφθ-είην, τυφθ-είης, τυφθ-είη;	*verberatus sim*
D.	τυφθ-είητον, τυφθ-ειήτην;	vel *fuerim.*
P.	τυφθ-είημεν, τυφθ-είητε, τυφθ-είησαν.	

Futurum primum.

S.	τυφθησ-οίμην, τυφθήσ-οιο, τυφθήσ-οιτο;	
D.	τυφθησ-οίμεθον, τυφθήσ-οισθον, οίσθην;	*verberer* [3].
P.	τυφθησ-οίμεθα, τυφθήσ-οισθε, οιντο.	

Indefinitum secundum.

S.	τυπ-είην, τυπ-είης, τυπ-είη;	*verberatus sim*
D.	τυπ-είητον, τυπ-ειήτην;	vel *fuerim.*
P.	τυπ-είημεν, τυπ-είητε, τυπ-είησαν.	

Futurum secundum.

S.	τυπησ-οίμην, τυπήσ-οιο, τυπήσ-οιτο;	
D.	τυπησ-οίμεθον, τυπήσ-οισθον, οίσθην;	*verberer* [3].
P.	τυπησ-οίμεθα, τυπήσ-οισθε, τυπήσ-οιντο.	

1 Voss. addit. *fuerim* vel *fuissem.* 2 *Mox ero verberatus,* Ursin.
3 Vel *verberandus sim,* Id.

Modus Subjunctivus.

Ἐὰν. si.

Praesens *et* imperfectum.

S.	τύπτ-ωμαι, τύπτ-ῃ, τύπτ-ηται;	*verberer* vel *verberarer.*
D.	τυπτ-ώμεθον, τύπτ-ησθον, τύπτ-ησθον;	
P.	τυπτ-ώμεθα, τύπτ-ησθε, τύπτ-ωνται.	

Perfectum *et* plusquam perfectum.

S.	τετυ-μμένος ὦ, ᾖς, ᾖ;	*verberatus sim* vel *essem* [1].
D.	τετυ-μμένω ἦτον, ἦτον;	
P.	τετυ-μμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.	

Indefinitum primum.

S.	τυφθ-ῶ, τυφθ-ῇς, τυφθ-ῇ;	*verberatus sim* vel *fuerim, ero* vel *fuero* [2].
D.	τυφθ-ῆτον, τυφθ-ῆτον;	
P.	τυφθ-ῶμεν, τυφθ-ῆτε, τυφθ-ῶσι.	

Indefinitum secundum.

S.	τυπ-ῶ, τυπ-ῇς, τυπ-ῇ;	*verberatus sim* vel *fuerim, ero* vel *fuero* [2].
D.	τυπ-ῆτον, τυπ-ῆτον;	
P.	τυπ-ώμεν, τυπ-ῆτε, τυπ-ῶσι.	

Modus Infinitivus.

Praes. *et* imperf. τύπτ-εσθαι *verberari.*
Perf, *et* plusquam perf. τετύ-φθαι *verberatum esse* vel *fuisse.*
Paulò post futurum, τετύψ-εσθαι *mox verberatum iri* [3].
Indefinitum primum, τυφ-θῆναι *verberatum esse* vel *fuisse.*
Futurum primum, τυφθήσ-εσθαι *verberatum iri* [4].
Indefinitum secundum, τυπ-ῆναι *verberatum esse* vel *fuisse.*
Futurum secundum, τυπήσ-εσθαι *verberatum iri* [4].

1 Voss. addit *fuerim* vel *fuissem.*

2 Ita Voss. Sed *essem* quoque addit Ursin.

3 *Mox verberatum fore,* Ursin.

4 Sic Voss. *Verberandum esse,* Nouv. Meth.

PARTICIPIA.

Praesens *et* imperfectum.

M.	ὁ τυπτόμεν-ος, τοῦ τυπτομέν-ου;	*qui verberatur*[1].
F.	ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομέν-ης;	
N.	τὸ τυπτόμεν-ον, τοῦ τυπτομέν-ου.	

Perfectum *et* plusquam perfectum.

M.	ὁ τετυμμέν-ος, τοῦ τετυμμέν-ου;	*verberatus.*
F.	ἡ τετυμμέν-η, τῆς τετυμμέν-ης;	
N.	τὸ τετυμμέν-ον, τοῦ τετυμμέν-ου.	

Paulò post futurum.

M.	ὁ τετυψόμεν-ος, τοῦ τετυψομέν-ου;	*qui mox verberabitur*[2].
F.	ἡ τετυψομέν-η, τῆς τετυψομέν-ης;	
N.	τὸ τετυψόμεν-ον. τοῦ τετυψομέν-ου.	

Indefinitum primum.

M.	ὁ τυφθ-εὶς, τοῦ τυφθ-έντος;	*verberatus.*
F.	ἡ τυφθ-εῖσα, τῆς τυφθ-είσης;	
N.	τὸ τυφθ-ὲν, τοῦ τυφθ-έντος.	

Futurum primum.

M.	ὁ τυφθησόμεν-ος, τοῦ τυφθησομέν-ου;	*verberandus.*
F.	ἡ τυφθησομέν-η, τῆς τυφθησομέν-ης;	
N.	τὸ τυφθησόμεν-ον, τοῦ τυφθησομέν-ου.	

Indefinitum secundum.

M.	ὁ τυπ-εὶς, τοῦ τυπ-έντος;	*verberatus.*
F.	ἡ τυπ-εῖσα, τῆς τυπ-είσης;	
N.	τὸ τυπ-ὲν, τοῦ τυπ-έντος.	

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπησόμεν-ος, τοῦ τυπησομέν-ου;	*verberandus.*
F.	ἡ τυπησομέν-η, τῆς τυπησομέν-ης;	
N.	τὸ τυπησόμεν-ον, τοῦ τυπησομέν-ου.	

1 Vel *verberabatur*, Gretser. et alii.
2 *Qui mox verberatus erit*, Ursin.

Conjugationes verborum gravitonorum passivae vocis per tempora et modos.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	τύπτ-ομαι	τύπτ-ου,	τυπτ-οίμην	τύπτ-ωμαι.	τύπτ-εσθαι,	τυπτόμεν-ος.
Imperf.	ἐτυπτ-όμην,					
Perf.	τέτυ-μμαι,	τέτυψ-ο,	τετυ-μμένος εἴην,	τετυ-μμένος ὦ	τετύ-φθαι,	τετυμμέν-ος.
Plusq. p.	ἐτετύ-μμην,					
Paul. p.f.	τετύψ-ομαι,		τετυψ-οίμην,		τετύψ-εσθαι,	τετυψόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐτύφθ-ην,	τύφθ-ητι,	τυφθ-είην,	τυφθ-ῶ,	τυφθ-ῆναι,	τυφθ-είς.
Fut. 1.	τυφθήσ-ομαι,		τυφθησ-οίμην,		τυφθήσ-εσθαι,	τυφθησόμεν-ος.
Indef. 2.	ἐτύπ-ην,	τύπ-ηθι,	τυπ-είην,	τυπ-ῶ,	τυπ-ῆναι,	τυπ-είς.
Fut. 2.	τυπήσ-ομαι,		τυπησ-οίμην,		τυπήσ-εσθαι,	τυπησόμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	λέγ-ομαι,	λέγ-ου,	λεγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,	λεγόμεν-ος.
Imperf.	ἐλεγ-όμην,					
Perf.	λέλε-γμαι,	λέλε-ξο,	λελε-γμένος εἴην	λελε-γμένος ὦ,	λελέ-χθαι,	λελεγμέν-ος.
Plusq. p.	ἐλελέ-γμην,					
Paul. p.f.	λελέξ-ομαι,		λελεξ-οίμην,		λελέξ-εσθαι,	λελεξόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐλέχθ-ην,	λέχθ-ητι,	λεχθ-είην,	λεχθ-ῶ,	λεχθ-ῆναι,	λεχθ-είς.
Fut. 1.	λεχθήσ-ομαι,		λεχθησ-οίμην,		λεχθήσ-εσθαι,	λεχθησόμεν-ος.
Indef. 2.	ἐλέγ-ην,	λέγ-ηθι,	λεγ-είην,	λεγ-ῶ,	λεγ-ῆναι,	λεγ-είς.
Fut. 2.	λεγήσ-ομαι,		λεγησ-οίμην,		λεγήσ-εσθαι,	λεγησόμεν-ος.

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	πείθ-ομαι,	πείθ-ου,	πειθ-οίμην,	πείθ-ωμαι,	πείθ-εσθαι,	πειθόμεν-ος.
Imperf.	ἐπειθ-όμην,					
Perf.	πέπει-σμαι,	πέπει-σο,	πεπει-σμένος εἴην,	πεπει-σμένος ὦ,	πεπεῖ-σθαι,	πεπεισμέν-ος.
Plusq. p.	ἐπεπεί-σμην,					
Paul. p. f.	πεπείσ-ομαι,		πεπεισ-οίμην,		πεπείσ-εσθαι,	πεπεισόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐπείσθ-ην,	πείσθ-ητι,	πεισθ-είην,	πεισθ-ῶ,	πεισθ-ῆναι,	πεισθ-είς.
Fut. 1.	πεισθήσ-ομαι,		πεισθησ-οίμην,		πεισθήσ-εσθαι,	πεισθησόμεν-ος.
Indef. 2.	ἐπίθ-ην,	πίθ-ητι,	πιθ-είην,	πιθ-ῶ,	πιθ-ῆναι,	πιθ-είς.
Fut. 2.	πιθήσ-ομαι,		πιθησ-οίμην,		πιθήσ-εσθαι,	πιθησόμεν-ος.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	φράζ-ομαι,	φράζ-ου,	φραζ-οίμην,	φράζ-ωμαι,	φράζ-εσθαι,	φραζόμεν-ος.
Imperf.	ἐφραζ-όμην,					
Perf.	πέφραζ-σμαι	πέφρα-σο,	πεφρασ-μένος εἴην,	πεφρα-σμένος ὦ,	πεφρά--σθαι,	πεφρασμέν-ος.
Plusq. p.	ἐπεφρά-σμην,					
Paul. p. f.	πεφράσ-ομαι,		πεφρασ-οίμην,		πεφράσ-εσθαι,	πεφρασόμεν-ος
Indef. 1.	ἐφράσθ-ην,	φράσθ-ητι,	φρασθ-είην,	φρασθ-ῶ,	φρασθ-ῆναι,	φρασθ-εις.
Fut. 1.	φρασθήσ-ομαι,		φρασθησ-οίμην,		φρασθήσ-εσθαι,	φρασθησόμεν-ος
Indef. 2.	ἐφράδ-ην,	φράδ-ηθι,	φραδ-είην,	φραδ-ῶ,	φραδ-ῆναι,	φραδ-είς.
Fut. 2.	φραδή-σομαι,		φραδησ-οίμην,		φραδήσ-εσθαι,	φραδησόμεν-ος.

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	σπείρ-ομαι,	σπείρ-ου,	σπειρ-οίμην,	σπείρ-ωμαι,	σπείρ-εσθαι,	σπειρόμεν-ος.
Imperf.	ἐσπειρ-όμην,					
Perf.	ἔσπαρ-μαι,	ἔσπαρ-σο,	ἐσπαρ-μένος εἴην,	ἐσπαρ-μένος ὦ,	ἐσπάρ-θαι,	ἐσπαρμέν-ος.
Plusq.	ἐσπάρ-μην,					
Paul. p. f.	ἐσπάρσ-ομαι,		ἐσπαρσ-οίμην,		ἐσπάρσ-εσθαι,	ἐσπαρσόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐσπάρθ-ην,	σπάρθ-ητι,	σπαρθ-είην,	σπαρθ-ῶ,	σπαρθ-ῆναι,	σπαρθ-είς.
Fut. 1.	σπαρθήσ-ομαι,		σπαρθησ-οίμην,		σπαρθήσ-εσθαι,	σπαρθησόμεν-ος.
Indef. 2.	ἐσπάρ-ην,	σπάρ-ηθι,	σπαρ-είην,	σπαρ-ῶ,	σπαρ-ῆναι,	σπαρ-είς.
Fut. 2.	σπαρήσ-ομαι,		σπαρησ-οίμην,		σπαρήσ-εσθαι,	σπαρησόμεν-ος.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	ἀκού-ομαι,	ἀκού-ου,	ἀκου-οίμην,	ἀκού-ωμαι,	ἀκού-εσθαι,	ἀκουόμεν-ος.
Imperf.	ἠκου-όμην,					
Perf.	ἤκου-σμαι,	ἤκου-σο,	ἠκου-σμένος εἴην,	ἠκου-σμένος ὦ,	ἠκοῦ-σθαι,	ἠκουσμέν-ος.
Plusq.	ἠκού-σμην,					
Paul. p. f.	ἠκούσ-ομαι,		ἠκουσ-οίμην,		ἠκούσ-εσθαι,	ἠκουσόμεν-ος.
Indef. 1.	ἠκούσθ-ην,	ἀκούσθ-ητι	ἀκουσθ-είην,	ἀκουσθ-ῶ,	ἀκουσθ-ῆναι,	ἀκουσθ-είς.
Fut. 1.	ἀκουσθήσ-ομαι		ἀκουσθησ-οίμην,		ἀκουσθήσ-εσθαι,	ἀκουσθησόμεν-ος
Indef. 2.	ἠκό-ην,	ἀκό-ηθι,	ἀκο-είην,	ἀκο-ῶ,	ἀκο-ῆναι,	ἀκο-είς.
Fut. 2.	ἀκοήσ-ομαι,		ἀκοησ-οίμην,		ἀκοήσ-εσθαι,	ἀκοησόμεν-ος.

Temporum formatio.

Novem sunt tempora in voce passiva [1], quorum tria ab activa ducuntur; praesens, perfectum, indefinitum secundum.

Praesens.

Praesens formatur a prima persona singulari praesentis activi, mutando ω in ομαι: ut, τύπτω τύπτομαι.

Imperfectum.

Imperfectum formatur a prima persona singulari praesentis, mutando μαι in μην, et praeponendo augmentum: ut, τύπτομαι, ἐτυπτόμην.

Perfectum.

Perfectum formatur a prima persona singulari perfecti activi, mutando in conjugatione

Prima φα { purum in μμαι: ut, τέτυφα, τέτυμμαι.
impurum in μαι: ut, τέτερφα, τέτερμαι. }

Secunda χα in γμαι: ut, λέλεχα, λέλεγμαι.

Tertia κα in σμαι: ut, πέπεικα, πέπεισμαι.

Quarta κα { in σμαι: ut, πέφρικα, πέφρασμαι.
χα { in γμαι: ut, ὤρυχα, ὤρυγμαι.

Quinta κα in μαι: ut, ἔψαλκα, ἔψαλμαι.

Sexta κα { in σμαι, si vocalis natura brevis vel anceps praecedat: ut, κέχρικα, κέχρισμαι, a χρίω *ungo*.
in μαι, si vocalis longa vel dipthongus praecedat: ut, λέλουκα, λέλουμαι, a λούω *lavo* [2]. }

Dissyllaba primae conjugationis, quae in penultima habent τρε, mutant ε in α in penultima perfecti passivi: ut, τέτρεφα, τέτραμμαι a τρέφω *verto*. Sic τρέφω *nutrio*, et στρέφω *verto*.

[1] Vide supra, pag. 41.

[2] Quae de sexta conjugatione hic dicuntur, spectant etiam ad verba contracta, quae ex illa oriuntur, ut postea ostendetur.

Quaedam secundae conjugationis ex ευ abjiciunt ε: ut, πέφευχα, πέφυγμαι, a φεύγω *fugio*. Sic τέτυχα, τέτυγμαι, a τεύχω *fabricor*.

Quaedam verba sextae conjugationis formant perfectum in μαι, cum penultima perfecti activi sit brevis vel anceps: ut, ἤροκα, ἤρομαι, ab ἀρόω *aro*. Sic δέω *ligo*, δράω *facio*, δύω *induo*, ἱδρύω *colloco*, κονιάω *pulvere inspergo*, λύω *solvo*, ὀνόω *vitupero*, ὁράω *video*, πειράω *tento*, τίω *honoro*; θεάομαι *video*, ἰάομαι *sano*.

Nonnulla etiam in σμαι, cum penultima praeteriti activi sit longa: ut, ἤκουκα, ἤκουσμαι, ab ἀκούω *audio*. Sic θραύω *frango*, κελεύω *jubeo*, κναίω *rado*, κρούω *pulso*, λεύω *lapido*, παίω *percutio*, πταίω *impingo*, ῥαίω *pessundo*, σείω *moveo*, χόω *aggerem duco*.

Quaedam σ modo assumunt, modo abjiciunt: ut, κέκλεικα, κέκλεισμαι et κέκλειμαι, a κλείω *claudo*. Sic κολούω *amputo*, κρούω *pulso*, πάω *possideo*.

In verbis quintae conjugationis in νω Attici formant perfectum passivum per σμαι: ut, πέφαγκα, πέφασμαι pro πέφαμμαι [1]. Sic μιαίνω *foedo*, μολύνω *inquino*.

Cum tertia singularis perfecti desinit in ται impurum, tertia pluralis per participium et εἰσὶ in modo indicativo, εἴησαν in optativo, et in subjunctivo ὦσι effertur: ut, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί, εἴησαν, et ὦσι. Sin desinit in ται purum, secundae et tertiae duali σ interseritur; et tertia pluralis fit interponendo ν ante ται: ut, τέτισθον, τέτισθον, τέτινται, a τέτιται.

Obs. Iones formant tertiam pluralem a tertia singulari in perfecto et plusquam perfecto, interserendo α ante ται vel το: ut, ἔψαλται ἐψάλαται, ἔψαλτο ἐψάλατο. Verùm si tenuis praecedat, vertitur in suam aspiratam, et σ in θ, aliquando in δ: ut, τέτυπται τετύφαται, ἐτέτυπτο ἐτετύφατο; πέπειισται πεπείθαται, ἐπέπειστο ἐπεπείθατο; ἐσκεύασται ἐσκευάδαται, ἐσκεύαστο ἐσκευάδατο. Si voca-

[1] Vid. supra, p. 2. not. 8.

lis longa vel diphthongus praecedat, plerumque corripitur: ut, τέθειλαι τεθέιαται, ἐτέθειτο ἐτεθέιατο, a τίθειμαι *ponor*.

Plusquam perfectum.

Plusquam perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando μαι in μην, et praefigendo augmentum ε, si verbum incipiat a consonante: ut, τέτυμμαι, ἐτετύμμην.

Personae plusquam perfecti formantur eadem ratione, ac personae perfecti, ἦσαν tantum in modo indicativo pro ντοι adjecto: ut, ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Paulo post futurum.

Paulo post futurum formatur a secunda persona singulari perfecti, ομ inserto ante αι: τέτυψαι, τετύψομαι.

Indefinitum primum.

Indefinitum primum formatur a tertia persona singulari perfecti, mutando ται in θην, et tenues in aspiratas; et detrahendo literam geminationis: ut, τέτυπται, ἐτύφθην.

Variant autem his modis, quae sequuntur:

Assumunt σ ante θην, { ἐμνήσθην *recordatus sum*, a μέμνηται. ἐῤῥώσθην *convalui*, ab ἔῤῥωται.

Abjicit σ ante θην, ἐσώθην *servatus sum*, a σέσωσται.

Mutant η in ε, { εὑρέθην *inventus sum*, ab εὕρηται. ἡρέθην *electus sum*, ab ἥρηται. ἐσχέθην *habitus sum*, ab ἔσχηται.

Verba, quae in perfecto verterant ε in α, hic resumunt ε: ut, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην, a στρέφω *verto*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur a prima persona singulari indefiniti primi, mutando ν in σομαι, et abjiciendo augmentum: ut, ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

Indefinitum secundum.

Indefinitum secundum formatur a prima persona

singulari indefiniti secundi activi, mutando ον in ην: ut, ἔτυπον, ἐτύπην.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi, mutando ν in σομαι, et abjiciendo augmentum: ut, ἐτύπην, τυπήσομαι.

Reliqui modi formantur ab indicativo, et tempora a suis temporibus, ut in voce activa.

Vox media.

Verbum medium dicitur, quia mediam inflexionem et mediam significationem, partim passivam, partim activam habet.

Activam habet terminationem in perfecto et plusquam perfecto, in reliquis temporibus passivam.

Media autem verba non ita vocantur ratione significationis, quasi ubivis activè vel passivè pro arbitrio accipi possint, ut communia apud Latinos; sed quòd saltem nonnulla, et in quibusdam temporibus, utramque significationem habent: ut, ἄγομαι *duco*, et *ducor*.

Activa significatio tribuenda est, ut aliqui volunt, praeteritis, indefinitis, et futuris; et activè sunt interpretanda, nisi figurata locutio aliud suadeat, aut per se passionem significent: ut, μέμηνα *insanivi*, a μαίνω; σέσηπα *computrui*, a σήπω; τέτηκα *contabui*, a τήκω; et similia[1].

1. Ita *Gretserus* et alii. Plurima autem hujus generis verba, in nonnullis saltem temporibus, neque activam, neque passivam, significationem propriè sic dictam sortiri; sed actionem in agentem reflexam denotare, ostendit *Kusterus*. Sic ἐπείγειν *alium urgere* significat; ἐπείγεσθαι verò *festinare*, hoc est, *urgere se*: κείρειν *tondere alium*, κείρασθαι *seipsum tondere*: μισθῶσαι *locare*; μισθώσασθαι *conducere*, hoc est, *facere tibi locari*. Haec Latinis *verba reciproca* vocantur.

Conjugationes verborum gravitonorum vocis mediae per tempora et modos.

Prima conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	τύπτ-ομαι,	τύπτ-ου,	τυπτ-οίμην,	τύπτ-ωμαι,	τύπτ-εσθαι,	τυπτόμεν-ος.
Imperf.	ἐτυπτ-όμην,					
Fut. 1.	τύψ-ομαι,		τυψ-οίμην,		τύψ-εσθαι,	τυψόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐτυψ-άμην,	τύψ-αι,	τυψ-αίμην,	τύψ-ωμαι,	τύψ-ασθαι,	τυψάμεν-ος.
Perf.	τέτυπ-α,	τέτυπ-ε,	τετύπ-οιμι,	τετύπ-ω,	τετυπ-έναι,	τετυπ-ώς.
Plusq. p.	ἐτετύπ-ειν,					
Indef. 2.	ἐτυπ-όμην,	τυπ-οῦ,	τυπ-οίμην,	τύπ-ωμαι,	τυπ-έσθαι,	τυπόμεν-ος.
Fut. 2.	τυπ-οῦμαι,		τυπ-οίμην,		τυπ-εῖσθαι,	τυπούμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	λέγ-ομαι,	λέγ-ου,	λεγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λέγ-εσθαι,	λεγόμεν-ος.
Imperf.	ἐλεγ-όμην,					
Fut. 1.	λέξ-ομαι,		λεξ-οίμην,		λέξ-εσθαι,	λεξόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐλεξ-άμην,	λέξ-αι,	λεξ-αίμην,	λέξ-ωμαι,	λέξ-ασθαι,	λεξάμεν-ος.
Perf.	λέλογ-α,	λέλογ-ε,	λελόγ-οιμι,	λελόγ-ω,	λελογ-έναι,	λελογ-ώς.
Plusq. p.	ἐλελόγ-ειν,					
Indef. 2.	ἐλεγ-όμην,	λεγ-οῦ,	λεγ-οίμην,	λέγ-ωμαι,	λεγ-έσθαι,	λεγόμεν-ος.
Fut. 2.	λεγ-οῦμαι,		λεγ-οίμην,		λεγ-εῖσθαι,	λεγούμεν-ος.

Tertia conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	πείθ-ομαι,	πείθ-ου,	πειθ-οίμην,	πείθ-ωμαι,	πείθ-εσθαι,	πειθόμεν-ος.
Imperf.	ἐπειθ-όμην,					
Fut. 1.	πείσ-ομαι,		πεισ-οίμην,		πείσ-εσθαι,	πεισόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐπεισ-άμην,	πεῖσ-αι,	πεισ-αίμην,	πείσ-ωμαι,	πείσ-ασθαι,	πεισάμεν-ος.
Perf.	πέποιθ-α,	πέποιθ-ε,	πεποίθ-οιμι,	πεποίθ-ω,	πεποιθ-έναι,	πεποιθ-ώς.
Plusq. p.	ἐπεποίθ-ειν,					
Indef. 2.	ἐπιθ-όμην,	πιθ-οῦ,	πιθ-οίμην,	πίθ-ωμαι,	πιθ-έσθαι,	πιθόμεν-ος.
Fut. 2.	πιθ-οῦμαι,		πιθ-οίμην,		πιθ-εῖσθαι,	πιθούμεν-ος.

Quarta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	φράζ-ομαι,	φράζ-ου,	φραζ-οίμην,	φράζ-ωμαι.	φράζ-εσθαι,	φραζόμεν-ος.
Imperf.	ἐφραζ-όμην,					
Fut. 1.	φράσ-ομαι,		φρασ-οίμην,		φράσ-εσθαι,	φρασόμεν-ος.
Indef. 1.	ἐφρασ-άμην,	φράσ-αι,	φρασ-αίμην,	φράσ-ωμαι,	φράσ-ασθαι,	φρασάμεν-ος.
Perf.	πέφραδ-α,	πέφραδ-ε,	πεφράδ-οιμι,	πεφράδ-ω,	πεφραδ-έναι,	πεφραδ-ώς.
Plusq. p.	ἐπεφράδ-ειν					
Indef. 2.	ἐφραδ-όμην,	φραδ-οῦ,	φραδ-οίμην,	φράδ-ωμαι,	φραδ-έσθαι,	φραδόμεν-ος.
Fut. 2.	φραδ-οῦμαι,		φραδ-οίμην,		φραδ-εῖσθαι,	φραδούμεν-ος.

Quinta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	σπείρ-ομαι,	σπείρ-ου,	σπειρ-οίμην,	σπείρ-ωμαι	σπείρ-εσθαι,	σπειρόμεν-ος.
Imperf.	ἐσπειρ-όμην					
Fut. 1.	σπερ-οῦμαι,		σπερ-οίμην,		σπερ-εῖσθαι,	σπερούμεν-ος.
Indef. 1.	ἐσπειρ-άμην,	σπεῖρ-αι,	σπειρ-αίμην,	σπείρ-ωμαι	σπείρ-ασθαι,	σπειράμεν-ος.
Perf.	ἔσπορ-α,	ἔσπορ-ε,	ἐσπόρ-οιμι,	ἐσπόρ-ω,	ἐσπορ-έναι,	ἐσπορ-ώς.
Plusq. p.	ἐσπόρ-ειν,					
Indef. 2.	ἐσπαρ-όμην,	σπαρ-οῦ,	σπαρ-οίμην,	σπάρ-ωμαι,	σπαρ-έσθαι,	σπαρόμεν-ος.
Fut. 2.	σπαρ-οῦμαι,		σπαρ-οίμην,		σπαρ-εῖσθαι,	σπαρούμεν-ος.

Sexta conjugatio.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Praes.	ἀκού-ομαι,	ἀκού-ου,	ἀκου-οίμην,	ἀκού-ωμαι,	ἀκού-εσθαι,	ἀκουόμεν-ος.
Imperf.	ἠκου-όμην,					
Fut. 1.	ἀκούσ-ομαι,		ἀκουσ-οίμην,		ἀκούσ-εσθαι,	ἀκουσόμεν-ος.
Indef. 1.	ἠκουσ-άμην,	ἄκουσ-αι,	ἀκουσ-αίμην,	ἀκούσ-ωμαι	ἀκούσ-ασθαι,	ἀκουσάμεν-ος.
Perf.	ἤκου-α,	ἤκου-ε,	ἠκού-οιμι,	ἠκού-ω,	ἠκου-έναι,	ἠκου-ώς.
Plusq. p.	ἠκού-ειν,					
Indef. 2.	ἠκο-όμην,	ἀκο-οῦ,	ἀκο-οίμην,	ἀκό-ωμαι,	ἀκο-έσθαι,	ἀκοόμεν-ος.
Fut. 2.	ἀκο-οῦμαι,		ἀκο-οίμην,		ἀκο-εῖσθαι,	ἀκοούμεν-ος.

Temporum formatio.

Praesens idem est cum praesenti passivo: ut, τύπτομαι.

Imperfectum idem est cum imperfecto passivo: ut, ἐτυπτόμην.

Futurum primum.

Futurum primum formatur a prima persona singulari futuri primi activi, vertendo ω in ομαι: ut, τύψω, τύψομαι.

Sed in quinta conjugatione ῶ circumflexum vertitur in οῦμαι: ut, ψαλῶ, ψαλοῦμαι: ad formam scilicet futuri secundi in caeteris conjugationibus.

Indefinitum primum.

Indefinitum primum formatur a prima persona singulari indefiniti primi activi, addendo μην: ut, ἔτυψα, ἐτυψάμην.

Indic. Sing. ἐτυψ-άμην, ἐτύψω, ἐτύψ-ατο: Dual. ἐτυψ-άμεθον, ἐτύψ-ασθον, ἐτυψ-άσθην: Plur. ἐτυψ-άμεθα, ἐτύψ-ασθε, ἐτύψ-αντο.

Imper. Sing. τύψ-αι, τυψ-άσθω: Dual. τύψ-ασθον, τυψ-άσθων: Plur. τύψ-ασθε, τυψ-άσθωσαν.

Optat. Sing. τυψ-αίμην, τύψ-αιο, τύψ-αιτο: Dual. τύψ-αίμεθον, τύψ-αισθον, τυψ-αίσθην: Plur. τυψ-αίμεθα, τύψ-αισθε, τύψ-αιντο.

Subjunctivus, infinitivus, et participium petantur ex tabula praecedenti.

Perfectum.

Perfectum formatur a prima persona singulari perfecti activi, assumendo characteristicam indefiniti secundi pro sua: ut, τέτυφα, τέτυπα.

Penultima hujus temporis plerumque est eadem cum penultima perfecti activi.

Sed in penultima praesentis activi

α αι ει	mutatur in	η η οι	ut,	θάλλω germino, τέθηλα. φαίνω appareo, πέφηνα. πείθω suadeo, πέποιθα.

Dissyllaba, quae habent ε in penultima futuri primi activi, mutant ε in ο, in penultima perfecti medii : ut, λέγω, λέξω, λέλογα ; et σπείρω, σπερῶ, ἔσπορα.

Verba exeuntia in ω purum abjiciunt tantum κ : ut, λέλυκα, λέλυα, a λύω solvo.

Perfecta activa in ηκα abjiciunt ηκ : ut, τέτμηκα, τέτομα, a τέμνω.

Plusquam perfectum.

Plusquam perfectum formatur a prima persona singulari perfecti, mutando α in ειν, et praeponendo augmentum ε, si verbum incipiat a consonante : ut, τέτυπα, ἐτετύπειν : ut in voce activa.

Indefinitum secundum.

Indefinitum secundum formatur a prima persona singulari indefiniti secundi activi, mutando ον in όμην : ut, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Imper. Sing. τύπ-ου, τυπ-έσθω : Dual. τύπ-εσθον, τυπ-έσθων : Plur. τύπ-εσθε, τυπ-έσθωσαν [1].

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur a prima persona singulari futuri secundi activi, mutando ῶ circumflexum in οῦμαι : ut, τυπῶ, τυποῦμαι.

Indic. Sing. τυπ-οῦμαι, τυπῇ, τυπ-εῖται : Dual. τυπ-ούμεθον, τυπ-εῖσθον, τυπ-εῖσθον : Plur. τυπ-ούμεθα, τυπ-εῖσθε, τυπ-οῦνται.

Optat. Sing. τυπ-οίμην, τυπ-οῖο, τυπ-οῖτο : Dual. τυπ-οίμεθον, τυπ-οῖσθον, τυπ-οίσθην : Plur. τυπ-οίμεθα, τυπ-οῖσθε, τυπ-οῖντο.

Infinitivus, et participium, ut in tabula praecedenti.

In quinta conjugatione futurum secundum idem est ac primum, si ita fit in voce activa : ut, ψαλῶ, ψαλοῦμαι [2].

Sed tria haec ἔδω *edo*, πίω *bibo*, et φάγω *edo*, futurum secundum non circumflectunt : ut, ἔδομαι, ἔδεσαι, ἔδεται ; infinitivo ἔδεσθαι : pro ἐδοῦμαι, ἐδῇ, ἐδεῖται ; ἐδεῖσθαι. Et sic reliqua.

1 Inflectitur hic modus imperativus, ne in accentu peccent tyrones.

2 Alioquin discrepant : ut, σπείρω, futuro primo σπερῶ, σπεροῦμαι ; secundo σπαρῶ, σπαροῦμαι.

Comparatio verbi gravitoni primae conjugationis per similia tempora et modos trium vocum.

Modus indicativus.

	Activa.	Passiva.	Media.
Praes.	τύπτω,	τύπτομαι,	τύπτομαι *verberor.*
Imp.	ἔτυπτον,	ἐτυπτόμην,	ἐτυπτόμην *verberabar.*
Fut. 1.	τύψω,	τυφθήσομαι,	τύψομαι *verberabo.*
Indef. 1.	ἔτυψα,	ἐτύφθην,	ἐτυψάμην *verberavi.*
Perf.	τέτυφα,	τέτυμμαι,	τέτυπα *verberavi.*
Plusq. p.	ἐτετύφειν,	ἐτετύμμην,	ἐτετύπειν *verberaveram.*
Pau.-p. f.		τετύψομαι,	
Indef. 2.	ἔτυπον,	ἐτύπην,	ἐτυπόμην *verberavi.*
Fut. 2.	τυπῶ,	τυπήσομαι,	τυποῦμαι *verberabo.*

Imperativus.

Pr. et Im.	τύπτε,	τύπτου,	τύπτου *verberare.*
Indef. 1.	τύψον,	τύφθητι,	τύψαι *verberato tu.*
P. et P. p.	τέτυφε,	τέτυψο,	τέτυπε *verberaveris* [1].
Indef. 2.	τύπε,	τύπηθι,	τυποῦ *verberato tu.*

Optativus.

Pr. et Im.	τύπτοιμι,	τυπτοίμην,	τυπτοίμην *verberer* [2].
Fut. 1.	τύψοιμι,	τυφθησοίμην,	τυψοίμην *verberem* [3].
Indef. 1.	τύψαιμι,	τυφθείην,	τυψαίμην *verberaverim.*
P. et P. p.	τετύφοιμι	τετυμμένος εἴην	τετύποιμι *verberaverim* [4].
Pau. p. f.		τετυψοίμην,	
Indef. 2.	τύποιμι,	τυπείην,	τυποίμην *verberaverim.*
Fut. 2.	τυποῖμι,	τυπησοίμην,	τυποίμην *verberem* [3].

1 *Ita* Gretser. *Fac verberaveris,* Ursin. 2 Vel *verberarer.* 3 Vel *verberaturus sim,* Ursin. 4 Vel *verberavissem.*

Subjunctivus.

	Activa.	Passiva.	Media.
Pr. et Im.	τύπτω,	τύπτωμαι,	τύπτωμαι *verberer* [1].
Indef. 1.	τύψω,	τυφθῶ,	τύψωμαι *verberaverim* [2].
P. et P. p.	τετύφω,	τετυμμένος ὦ	τετύπω *verberaverim* [3].
Indef. 2.	τύπω,	τυπῶ,	τύπωμαι *verberaverim* [4].

Infinitivus.

Pr. et Im.	τύπτειν,	τύπτεσθαι,	τύπτεσθαι *verberari.*
Fut. 1.	τύψειν,	τυφθήσεσθαι,	τύψεσθαι *verberaturum esse.*
Indef. 1.	τύψαι,	τυφθῆναι,	τύψασθαι *verberavisse.*
P. et P. p.	τετυφέ-[ναι,	τετύφθαι,	τετυπέναι *verberavisse.*
Pau. p. f.		τετύψεσθαι,	
Indef. 2.	τυπεῖν,	τυπῆναι,	τυπέσθαι *verberavisse.*
Fut. 2.	τυπεῖν,	τυπήσεσθαι,	τυπεῖσθαι *verberaturum esse*

Participium.

Pr. et Im.	τύπτων,	τυπτόμενος,	τυπτόμενος *verberatus.*
Fut. 1.	τύψων,	τυφθησόμενος	τυψόμενος *verberaturus.*
Indef. 1.	τύψας,	τυφθείς,	τυψάμενος *qui verberavit.*
P. et P. p.	τετυφώς,	τετυμμένος,	τετυπώς *qui verberavit* [5].
Pau. p. f.		τετυψόμενος,	
Indef. 2.	τυπών,	τυπείς,	τυπόμενος *qui verberavit.*
Fut. 2.	τυπῶν,	τυπησόμενος,	τυπούμενος *verberaturus.*

Verbum deponens.

Sunt etiam verba quaedam gravitona, quae activè ferè significant, sed in passiva et media voce tantùm inflectuntur: ut, *δέχομαι capio.*

1 Vel *verberarer.* 2 Vel *verberavero.* 3 Vel *verberavissem.*
4 Vel *verberavero.* 5 Vel *verberaverat.*

Conjugatio verbi deponentis per tempora et modas[1].

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praesens.	δέχ-ομαι,	δέχ-ου,	δεχ-οίμην,	δέχ-ωμαι,	δέχ-εσθαι,	δεχόμεν-ος.
Imperfect.	ἐδεχ-όμην,					
Fut. 1. med.	δέξ-ομαι,		δεξ-οίμην,		δέξ-εσθαι,	δεξόμεν-ος.
Ind. 1. med.	ἐδεξ-άμην,	δέξ-αι,	δεξ-αίμην,	δέξ-ωμαι,	δέξ-ασθαι,	δεξ-άμεν-ος.
Perf. pas.	δέδε-γμαι,	δέδε-ξο,	δεδε-γμένος εἴην,	δεδε-γμένος ὦ,	δεδέ-χθαι,	δεδεγμέν-ος.
Pl. per. pas.	ἐδεδέ-γμην,					
P. p. futur.	δεδέξ-ομαι,		δεδεξ-οίμην,		δεδέξ-εσθαι,	δεδεξόμεν-ος.
Ind. 1. pas.	ἐδέχθ-ην,	δέχθ-ητι,	δεχθ-είην,	δεχθ-ῶ,	δεχθ-ῆναι,	δεχθ-είς.
Fut. 1. pas.	δεχθήσ-ομαι,		δεχθησ-οίμην,		δεχθήσ-εσθαι,	δεχθησόμε-νος[2].

Verba quaelibet gravitona ratione temporum praecipuorum sic conjugentur.

Activum Praes.	τύπτω,	Futur. 1. τύψω,	Perfect. τέτυφα.
Passivum,	τύπτομαι,	Perfect. τέτυμμαι,	Indef. 2. ἐτύπην.
Medium,	τύπτομαι,	Futur. 1. τύψομαι,	Perfect. τέτυπα.
Deponens,	δέχομαι,	Futur. 1. δέξομαι,	Perfect. δέδεγμαι[3].

1 Horum aliquot inter *anomala* postea occurrent. Catalogum autem satis amplum seorsum dedit *Ursinus*, ut nuper etiam *Alex. Gabr. de Woiutyn Hulewicz*.

2 Perpauca habent indefinitum secundum medium: ut, πεύθομαι *sciscitor*, ἐπυθόμην.

3 Ex tribus his temporibus reliqua omnia, utpote cognata, facilè deduci possunt.

VERBA CONTRACTA[1].

Verba contracta oriuntur e verbis sextae conjugationis in άω, έω, όω; unde tres habent conjugationes.

Characteristicae in conjugatione.

	Praes.	Futur.	Perfect.	
Prim.	άω, τιμάω	ήσω, τιμήσω	ηκα, τετίμηκα,	honoro.
Secun.	έω, φιλέω	ήσω, φιλήσω	ηκα, πεφίληκα,	amo [2].
Tert.	όω, χρυσόω	ώσω, χρυσώσω	ωκα, κεχρύσωκα,	deauro.

Fit autem contractio tantum in praesenti et imperfecto; idque per omnes modos et participia, ad hunc modum [3].

In prima conjugatione.

Si ο vel ω, οι vel ου, sequitur α, fit contractio in ω.
In caeteris fit contractio in α.

In secunda conjugatione.

Duplex εε contrahitur in ει, sed εο in ου.
In caeteris contractio fit tollendo ε.

In tertia conjugatione.

Si ε vel ο vel ου sequitur ο, fit contractio in ου.
Si η vel ω sequitur ο, fit contractio in ω.
In caeteris fit contractio in οι: nisi in infinitivo activo, qui contrahitur in οῦν; ut, χρυσόειν, χρυσοῦν [4].

Reliqua tempora sequuntur naturam gravitonorum, unde proveniunt.

1 Ut e quinta declinatione substantivorum simplicium fiunt nomina contracta; sic e verbis gravitonis sextae conjugationis fiunt verba contracta, quae et *circumflexa* vocantur; quòd duabus syllabis, quarum prior acuebatur, in unam contractis, accentum habent circumflexum: ut, τιμάω, τιμῶ.

2 Verbis βοάω *clamo*, et ποιέω *facio*, quae priores hic adducunt editiones, desunt indefinitum et futurum secundum, et perfectum medium.

3 Forma contracta usitatior est, quàm non contracta.

4 Quod de ι vocalibus α, η, ω, post contractionem in eas factam subscripto supra pag. 41. dictum fuit, hic locum habere observetur.

Paradigma conjugationum verborum contractorum in voce activa.

Modus indicativus.

		Sing.		Dual.				Plural.					
Pr.	1. τιμ-άω ῶ,	άεις ᾷς,	άει ᾷ,	άε ᾶ	τον,	άε ᾶ	τον,	άο ῶ	μεν,	άε ᾶ	τε,	άου ῶ	σι.
	2. φιλ-έω ῶ,	έεις εῖς,	έει εῖ,	έε εῖ		έε εῖ		έο οῦ		έε εῖ		έου οῦ	
	3. χρυσ-όω ῶ,	όεις οῖς,	όει οῖ,	όε οῦ		όε οῦ		όο οῦ		όε οῦ		όου οῦ	
Im.	1. ἐτίμ-αον ων,	αες ας,	αε α,	άε ᾶ	τον,	αέ ά	την,	άο ῶ	μεν,	άε ᾶ	τε,	αον ων	
	2. ἐφίλ-εον ουν,	εες εις,	εε ει,	έε εῖ		εέ εί		έο οῦ		έε εῖ		εον ουν	
	3. ἐχρύσ-οον ουν,	οες ους,	οε ου,	όε οῦ		οέ ού		όο οῦ		όε οῦ		οον ουν	

Imperativus.

Pr. et Im.	1.												
	2.	τίμ-αε α,	αέ ά	τω,	άε ᾶ	τον,	αέ ά	των,		άε ᾶ	τε,	αέ ά	τωσαν.
	3.	φίλεε ει,	εέ εί		έε εῖ		εέ εί			έε εῖ		εέ εί	
		χρύσ-οε ου,	οέ ού		όε οῦ		οέ ού			όε οῦ		οέ ού	

Optativus.

Pr. et Im.	1. τιμ-άοιμι ῷμι,	άοις ῷς,	άοι ῷ,	άοι ῷ	τον,	αοί ῴ	την,	άοι ῷ	μεν,	άοι ῷ	τε,	άοι ῷ	εν.
	2. φιλ-έοιμι οῖμι,	έοις οῖς,	έοι οῖ,	έοι οῖ		εοί οί		έοι οῖ		έοι οῖ		έοι οῖ	
	3. χρυσ-όοιμι οῖμι,	όοις οῖς,	όοι οῖ,	όοι οῖ		οοί οί		όοι οῖ		όοι οῖ		όοι οῖ	

Subjunctivus.

	Sing.			Dual.		Plural.		
Praes.	1. τιμ-άω ῶ,	άης ᾷς,	άη ᾷ,	άη ᾶ τον,	άη ᾶ τον,	άω ῶ μεν,	άη ᾶ τε,	άω ῶ σι.
et	2. φιλ-έω ῶ,	έης ῇς,	έη ῇ,	έη ῆ τον,	έη ῆ τον,	έω ῶ μεν,	έη ῆ τε,	έω ῶ σι.
Imperf.	3. χρυσ-όω ῶ,	όης οῖς,	όη οῖ,	όη ῶ τον,	όη ῶ τον,	όω ῶ μεν,	όη ῶ τε,	όω ῶ σι.

Infinitivus.

Praes. et Imperfect. 1. τιμ-άειν ᾶν. 2. φιλ-έειν εῖν. 3. χρυσ-όειν οῦν.

Participium.

	Nom.	Gen.
Praes.	1. τιμ-άων ῶν, άουσα ῶσα, άον ῶν.	άοντος ῶντος, αούσης ώσης, άοντος ῶντος.
et	2. φιλ-έων ῶν, έουσα οῦσα, έον οῦν.	έοντος οῦντος, εούσης ούσης, έοντος οῦντος.
Imperf.	3. χρυσ-όων ῶν, όουσα οῦσα, όον οῦν.	όοντος οῦντος, οούσης ούσης, όοντος οῦντος.

Participium perfectum primae conjugationis, eliso κ; ut, γεγαὼς pro γεγακὼς, a γάω *nascor*; ita inflectitur:

Sing. N. γεγ-αὼς γεγ-ὼς, γεγ-αυῖα γεγ-ῶσα, γεγ-αὸς γεγ-ώς.
G. γεγ-αότος γεγ-ῶτος, γεγ-αυίας γεγ-ώσης, γεγ-αότος γεγ-ῶτος.

Sic μεμαὼς pro μεμακὼς, a μάω *cupio*.

Conjugationes verborum contractorum per tempora et modos in voce activa.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	τιμ-άω ῶ,	τίμ-αε α,	τιμ-άοιμι ῷμι,	τιμ-άω ῶ,	τιμ-άειν ᾷν,	τιμ-άων ῶν.
Imperf.	ἐτίμ-αον ων,					
Fut. 1.	τιμ-ήσω,		τιμήσ-οιμι,		τιμήσ-ειν,	τιμήσ-ων.
Indef. 1.	ἐτίμ-ησα,	τίμ-ησον,	τιμήσ-αιμι,	τιμήσ-ω,	τιμῆσ-αι,	τιμήσ-ας.
Perf.	τετίμ-ηκα,	τετίμ-ηκε,	τετιμήκ-οιμι,	τετιμήκ-ω,	τετιμηκ-έναι,	τετιμηκ-ώς.
Plusq. p.	ἐτετιμ-ήκειν,					
Indef. 2.	ἔτιμ-ον,	τίμ-ε,	τίμ-οιμι,	τίμ-ω,	τιμ-εῖν,	τιμ-ών.
Fut. 2.	τιμ-ῶ,		τιμ-οῖμι,		τιμ-εῖν,	τιμ-ῶν.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	φιλ-έω ῶ,	φίλ-εε ει,	φιλ-έοιμι οῖμι,	φιλ-έω ῶ,	φιλ-έειν εῖν,	φιλ-έων ῶν.
Imperf.	ἐφίλ-εον ουν,					
Fut. 1.	φιλ-ήσω,		φιλήσ-οιμι,		φιλήσ-ειν,	φιλήσ-ων.
Indef. 1.	ἐφίλ-ησα,	φίλ-ησον,	φιλήσ-αιμι,	φιλήσ-ω,	φιλῆσ-αι,	φιλήσ-ας.
Perf.	πεφίλ-ηκα,	πεφίλ-ηκε,	πεφιλήκ-οιμι,	πεφιλήκ-ω,	πεφιληκ-έναι	πεφιληκ-ώς.
Plusq. p.	ἐπεφιλ-ήκειν,					
Indef. 2.	ἔφιλ-ον,	φίλ-ε,	φίλ-οιμι,	φίλ-ω,	φιλ-εῖν,	φιλ-ών.
Fut. 2.	φιλ-ῶ,		φιλ-οῖμι,		φιλ-εῖν,	φιλ-ῶν.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	χρυσ-όω ῶ,	χρύσ-οε ου,	χρυσ-όοιμι οῖμι	χρυσ-όω ῶ,	χρυσ-όειν οῦν	χρυσ-όων ῶν.
Imperf.	ἐχρύσ-οον ουν,					
Fut. 1.	χρυσ-ώσω,		χρυσώσ-οιμι,		χρυσώσ-ειν,	χρυσώσ-ων.
Indef. 1.	ἐχρύσ-ωσα,	χρύσ-ωσον,	χρυσώσ-αιμι,	χρυσώσ-ω,	χρυσῶσ-αι,	χρυσώσ-ας.
Perf.	κεχρύσ-ωκα,	κεχρύσ-ωκε,	κεχρυσώκ-οιμι,	κεχρυσώκ-ω,	κεχρυσωκ-έναι	κεχρυσωκ-ώς.
Plusq. p.	ἐκεχρυσ-ώκειν,					

Temporum formatio.

Formatio temporum per omnes voces eadem est, quae gravitonorum.

Sed in prima conjugatione, quae habent ε vel ι, item λ vel ρ purum, ante άω, formant futurum in άσω, perfectum in ακα: ut, ἐάω *sino*, ἐάσω, εἴακα, κοπιάω *laboro*, γελάω *rideo*, ἐλάω *agito*, χαλάω *laxo*, γηράω *senesco*, ἐράω *amo*, κεράω *misceo*, ὁράω *video*, φυράω *macero*, φωράω *deprehendo*.

His adde: θλάω *tundo*, κλάω *frango*, φλάω *contero*, δράω *facio*: item μάω *cupio*, νάω *fluo*, πάω *possideo*, σπάω *vello*: et alia nonnulla.

Quaedam habent α et η in penultima futuri et perfecti: ut, ἀλοάω *trituro*, ἀνιάω *contristo*, ἱλάω *propitius sum*, κρεμάω *suspendo*, μηκάω *mugio*, πελάω *propinquo*, πεινάω *esurio*, περάω *transeo*, πειράω *tento*; cum paucis aliis: ἀράομαι *imprecor*, μειράομαι *sortior*.

Obs. 1. Dores in hac conjugatione contrahunt άεις in ῇς, άει in ῇ, et άειν in ῆν: ut, ὁράεις ὁρῇς, ὁράει ὁρῇ, ὁράειν ὁρῆν. Et Attici in his tribus: διψῶ διψῇς διψῇ, διψῆν, *sitio*; ζῶ ζῇς ζῇ, ζῆν, *vivo*; πεινῶ πεινῇς πεινῇ, πεινῆν, *esurio*: scribunt etiam χρῶμαι χρῇ χρῆται χρῆσθαι, *utor*.

Obs. 2. Aeoles in infinitivo vertunt ᾶν in αῖς: ut, γελαῖς, pro γελᾶν, *ridere.*

Obs. 3. Poëtae post contractionem in ω praeponunt ο: ut, καρηκομόωντες, καρηκομόωντες, ἀ καρηκομάω *caput comatum habeo.* Et α nonnunquam geminant: ut, τιμάασθαι pro τιμᾶσθαι.

In secunda conjugatione quaedam formant futurum in έσω, et perfectum in εκα, per ε: ut, αἰσχέω *dedecoro*, ἀλέω *molo*, ἀρκέω *sufficio*, ἐμέω *vomo*, ζέω *ferveo*, νεικέω *rixor*, ξέω *rado*, τελέω *perficio*, τρέω *tremo.*

Nonnulla habent ήσω et έσω, ηκα et εκα: ut, αἰνέω *laudo*, κηδέω *curam gero*, κορέω *satio*, κοτέω *irascor*, ποθέω *desidero*, πονέω *laboro*, στερέω *privo*, φορέω *gesto*; αἰδέομαι *veneror*; ἀχθέομαι *gravor.*

Dissyllaba quaedam formant futurum in εύσω, perfectum in ευκα: ut, θέω *curro*, νέω *nato*, πνέω *spiro*, πλέω *navigo*, ῥέω *fluo*, χέω *fundo.* Sed δέω *ligo*, δήσω, δέδεκα.

Dissyllaba hujus conjugationis admittunt tantum contractionem in ει: ut, πλέω, πλέεις πλεῖς: caeterae terminationes manent incontractae. Leguntur tamen composita quaedam aliter contracta.

In tertia conjugatione quaedam formant futurum et perfectum per ο in penultima: ut, ἀρόω *aro*, ἰσόω *quatio*, ὀμόω *juro*, ὀνόω *vitupero.* Sed βόω *pasco*, βώσω et βόσω.

Indefinitum secundum.

Indefinitum secundum formatur a prima persona imperfecti, vocali ante ον abjecta: ut, ἐτίμαον, ἔτιμον; ἐφίλεον, ἔφιλον.

Reperitur tantum in verbis primae et secundae conjugationis, quae post contractionem desinunt in ω impurum: ut, τιμάω τιμῶ, φιλέω φιλῶ: caetera carent: ut, βοάω βοῶ *clamo*, ποιέω ποιῶ *facio* [1].

1 Idem quoque de futuro secundo, et perfecto medio, intelligi oportet.

Futurum secundum.

FUTURUM secundum primae et secundae conjugationis, si detur, idem est cum praesenti contracto [1]; ut τιμῶ, φιλῶ.

VERBA tertiae conjugationis indefinitum secundum, futurum secundum, et perfectum medium non agnoscunt.

Paradigma trium conjugationum verborum contractorum in voce passiva.

Modus indicativus.

	Sing.			Dual.			Plural.		
1. τιμ-άομαι ῶ	μαι,	άῃ ᾷ,	άε ᾶ ται,	αό ώ μεθον,	άε ᾶ σθον,	άε ᾶ σθον,	αό ώ μεθα,	άε ᾶ σθε,	άο ῶ νται.
2. φιλ-έομαι οῦ		έῃ ῇ,	έε εῖ	εό ού	έε εῖ	έε εῖ	εό ού	έε εῖ	έο οῦ
3. χρυσ-όομαι οῦ		όῃ οῖ,	όε οῦ	οό ού	όε οῦ	όε οῦ	οό ού	όε οῦ	όο οῦ

Imperfectum.

	Sing.			Dual.			Plural.		
1. ἐτιμ-αό ώ	μην,	άου ῶ	άε ᾶ το,	αό ώ μεθον,	άε ᾶ σθον,	αέ ά σθην,	αό ώ μεθα,	άε ᾶ σθε,	άο ῶ ντο.
2. ἐφιλ-εό ού		έου οῦ	έε εῖ	εό ού	έε εῖ	εέ εί	εό ού	έε εῖ	έο οῦ
3. ἐχρυσ-οό ού		όου οῦ	όε οῦ	οό ού	όε οῦ	οέ οῦ	οό ού	όε οῦ	όο οῦ

Imperativus.

Praesens et Imperfectum.

	Sing.	Dual.		Plural.	
1. τιμ-άου ῶ,	αέ ά σθω,	άε ᾶ σθον,	αέ ά σθων,	άε ᾶ σθε,	αέ ά σθωσαν.
2. φιλ-έου οῦ,	εέ εί	έε εῖ	εέ εί	έε εῖ	εέ εί
3. χρυσ-όου οῦ,	οέ ού	όε οῦ	οέ ού	όε οῦ	οέ ού

[1] Utriusque scilicet conjugationis in prima persona singulari, secundae verò per omnes numeros et personas.

Optativus.

Praesens et Imperfectum.

	Sing.			Dual.			Plur.		
1. τιμ-	αοί ῴ μην,	άοι ῷ ο,	άοι ῷ το,	αοί ῴ μεθον,	άοι ῷ σθον,	αοί ῴ σθην,	αοί ῴ μεθα,	άοι ῷ σθε,	άοι ῷ ντο.
2. φιλ-	εοί οί	έοι οῖ	έοι οῖ	εοί οί	έοι οῖ	εοί οί	εοί οί	έοι οῖ	έοι οῖ
3. χρυσ-	οοί οί	όοι οῖ	όοι οῖ	οοί οί	όοι οῖ	οοί οί	οοί οί	όοι οῖ	όοι οῖ

Perfectum et Plusq. perfectum.

1. τετιμ-ήμην,	ῇο,	ῇτο,	ήμεθον,	ῇσθον,	ήσθην,	ήμεθα,	ῇσθε,	ῇντο.
2. πεφιλ-ήμην,	ῇο,	ῇτο,	ήμεθον,	ῇσθον,	ήσθην,	ήμεθα,	ῇσθε,	ῇντο.
3. κεχρυσ-ώμην,	ῷο,	ῷτο,	ώμεθον,	ῷσθον,	ώσθην,	ώμεθα,	ῷσθε,	ῷντο.

Subjunctivus.

Praesens et Imperfectum.

1. τιμ-	άω ῶ μαι,	άη ᾶ,	άη ᾶ ται,	αώ ῶ μεθον,	άη ᾶ σθον,	άη ᾶ σθον,	αώ ῶ μεθα,	άη ᾶ σθε,	άω ῶ νται.
2. φιλ-	έω ῶ	έη ῇ,	έη ῇ	εώ ῶ	έη ῇ	έη ῇ	εώ ῶ	έη ῇ	έω ῶ
3. χρυσ-	όω ῶ	όη οῖ,	όη ῶ	οώ ῶ	όη ῶ	όη ῶ	οώ ῶ	όη ῶ	όω ῶ

Perfectum et Plusq. perfectum.

1. τετιμ-ῶμαι,	ῇ,	ῆ ται,	ώμεθον,	ῆσθον,	ῆσθον,	ώμεθα,	ῆσθε,	ῶνται.
2. πεφιλ-ῶμαι,	ῇ,	ῆ	ώμεθον,	ῆσθον,	ῆσθον,	ώμεθα,	ῆσθε,	ῶνται.
3. κεχρυσ-ῶμαι,	ῷ,	ῶ	ώμεθον,	ῶσθον,	ῶσθον,	ώμεθα,	ῶσθε,	ῶνται.

Infinitivus.

Praesens et Imperfectum 1. τιμ-άεσθαι ᾶσθαι. 2. φιλ-έεσθαι εῖσθαι. 3. χρυσ-όεσθαι οῦσθαι.

Participium.

Praes. et Imperf.
1. τιμ-αόμενος ώμενος, τιμ-αομένη ωμένη, τιμ-αόμενον ώμενον.
2. φιλ-εόμενος ούμενος, φιλ-εομένη ουμένη, φιλ-εόμενον ούμενον.
3. χρυσ-οόμενος ούμενος, χρυσ-οομένη ουμένη, χρυσ-οόμενον ούμενον.

1 Vel ut aliqui ῇ, ῆται ῆσθον, ῆσθον, ῆσθε.

Conjugationes verborum contractorum per tempora et modos in voce passiva.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	τιμ-άομαι ῶμαι,	τιμ-άου ῶ,	τιμ-αοίμην ῴμην,	τιμ-άωμαι ῶμαι,	τιμ-άεσθαι ᾶσθαι.
Imp.	ἐτιμ-αόμην ώμην				
Perf.	τετίμη-μαι,	τετίμη-σο,	τετιμή-μην,	τετιμ-ῶμαι,	τετιμῆ-σθαι.
Pl. p.	ἐτετιμή-μην,				
P. p. f.	τετιμήσ-ομαι,		τετιμησ-οίμην,		τετιμήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐτιμήθ-ην,	τιμήθ-ητι,	τιμηθ-είην,	τιμηθ-ῶ,	τιμηθ-ῆναι.
Fut. 1.	τιμηθήσ-ομαι,		τιμηθησ-οίμην,		τιμηθήσ-εσθαι.
Ind. 2.	ἐτίμ-ην,	τίμ-ηθι,	τιμ-είην,	τιμ-ῶ,	τιμ-ῆναι.
Fut. 2.	τιμήσ-ομαι,		τιμησ-οίμην,		τιμήσ-εσθαι.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	φιλ-έομαι οῦμαι	φιλ-έου οῦ,	φιλ-εοίμην οίμην,	φιλ-έωμαι ῶμαι,	φιλ-έεσθαι εῖσθαι.
Imp.	ἐφιλ-εόμην ούμην				
Perf.	πεφίλη-μαι,	πεφίλη-σο,	πεφιλή-μην,	πεφιλῶ-μαι,	πεφιλῆ-σθαι.
Pl. p.	ἐπεφιλή-μην,				
P. p. f.	πεφιλήσ-ομαι,		πεφιλησ-οίμην,		πεφιλήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐφιλήθ-ην,	φιλήθ-ητι,	φιληθ-είην,	φιληθ-ῶ,	φιληθ-ῆναι.
Fut. 1.	φιληθήσ-ομαι,		φιληθησ-οίμην,		φιληθήσ-εσθαι.
Ind. 2.	ἐφίλ-ην,	φίλ-ηθι,	φιλ-είην,	φιλ-ῶ,	φιλ-ῆναι.
Fut. 2.	φιλήσ-ομαι,		φιλησ-οίμην,		φιλήσ-εσθαι.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	χρυσ-όομαι οῦμαι,	χρυσ-όου οῦ,	χρυσ-οοίμην οίμην	χρυσ-όωμαι ῶμαι,	χρυσ-όεσθαι οῦσθαι.
Imp.	ἐχρυσ-οόμην ούμην,				
Perf.	κεχρύσω-μαι,	κεχρύσω-σο,	κεχρυσῴ-μην,	κεχρυσ-ῶμαι,	κεχρυσῶ-σθαι.
Pl. p.	ἐκεχρυσώ-μην,				
P. p. f.	κεχρυσώσ-ομαι,		κεχρυσωσ-οίμην,		κεχρυσώσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐχρυσώθ-ην,	χρυσώθ-ητι,	χρυσωθ-είην,	χρυσωθ-ῶ,	χρυσωθ-ῆναι.
Fut. 1.	χρυσωθήσ-ομαι,		χρυσωθησ-οίμην,		χρυσωθήσ-εσθαι.

Conjugationes per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	τιμ-άομαι ῶμαι,	τιμ-άου ῶ,	τιμ-αοίμην ῴμην,	τιμ-άωμαι ῶμαι,	τιμ-άεσθαι ᾶσθαι.
Imp.	ἐτιμ-αόμην ώμην,				
Fut. 1.	τιμήσ-ομαι,		τιμησ-οίμην,		τιμήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐτιμησ-άμην,	τίμησ-αι,	τιμησ-αίμην,	τιμήσ-ωμαι,	τιμήσ-ασθαι.
Perf.	τέτιμ-α,	τέτιμ-ε,	τετίμ-οιμι,	τετίμ-ω,	τετιμ-έναι.
Pl. p.	ἐτετίμ-ειν,				
Ind. 2.	ἐτιμ-όμην,	τιμ-οῦ,	τιμ-οίμην,	τίμ-ωμαι,	τιμ-έσθαι.
Fut. 2.	τιμ-οῦμαι,		τιμ-οίμην,		τιμ-εῖσθαι.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	φιλ-έομαι οῦμαι,	φιλ-έου οῦ,	φιλ-εοίμην οίμην,	φιλ-έωμαι ῶμαι,	φιλ-έεσθαι εῖσθαι.
Imp.	ἐφιλ-εόμην ούμην				
Fut. 1.	φιλήσ-ομαι,		φιλησ-οίμην,		φιλήσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐφιλησ-άμην,	φίλησ-αι,	φιλησ-αίμην,	φιλήσ-ωμαι,	φιλήσ-ασθαι.
Perf.	πέφιλ-α,	πέφιλ-ε,	πεφίλ-οιμι,	πεφίλ-ω,	πεφιλ-έναι.
Pl. p.	ἐπεφίλ-ειν,				
Ind. 2.	ἐφιλ-όμην,	φιλ-οῦ,	φιλ-οίμην,	φίλ-ωμαι,	φιλ-έσθαι.
Fut. 2.	φιλ-οῦμαι,		φιλ-οίμην,		φιλ-εῖσθαι.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.
Praes.	χρυσ-όομαι οῦμαι,	χρυσ-όου οῦ,	χρυσ-οοίμην οίμην,	χρυσ-όωμαι ῶμαι,	χρυσ-όεσθαι οῦσθαι.
Imp.	ἐχρυσ-οόμην ούμην,				
Fut. 1.	χρυσώσ-ομαι,		χρυσωσ-οίμην,		χρυσώσ-εσθαι.
Ind. 1.	ἐχρυσωσ-άμην,[1]	χρύσωσ-αι,	χρυσωσ-αίμην,	χρυσώσ-ωμαι,	χρυσώσ-ασθαι[1].

1 Participia in passivae et mediae vocis conjugationibus angustum paginarum spatium hic capere nequivit: praesens autem, quod solum contrahitur, in paradigmate passivo jam exhibitum est; caeteraque cum sextae gravitonorum conjugationis participiis prorsus conveniunt.

VERBA in μι.

Quatuor sunt conjugationes verborum in μι, quae profluunt e verbis sextae conjugationis in

άω,	ut, a	στάω, ἵστημι statuo.
έω,		θέω, τίθημι pono.
όω,		δόω, δίδωμι do.
ύω,		ζευγνύω, ζεύγνυμι jungo.

Fiunt autem mutando ω, ultimam vocalem, in μι; vertendo penultimam mutabilem in suam longam; et praeponendo reduplicationem.

Reduplicatio est duplex, propria et impropria.

Propria, cum repetitur prima consonans thematis cum ι, tenui pro aspirata posita: ut, δόω δίδωμι, θέω τίθημι.

Impropria, cum ι tantum praefigitur. Idque fit, cum verbum incipiat a στ, vel duabus mutis; ut, στάω ἵστημι, πτάω ἵπτημι volo: vel etiam a vocali; ut, ἕω, ἵημι mitto.

Obs. 1. In secunda conjugatione Aeoles mutant η in ει, geminato μ; ut, τίθειμμι pro τίθημι.

Obs. 2. Boeoti mutant η in ει, facta reduplicatione per ι; ut, πιφίλειμι amo, pro φίλημι.

In quarta conjugatione nulla est reduplicatio, sed tantum ω mutatur in μι: ζευγνύω ζεύγνυμι.

Quaedam alia sunt etiam sine reduplicatione: ut, ἄλωμι capio, σβῆμι extinguo, φημὶ dico, etc.

Characteristica conjugationis	primae	est	η ex α	ante μι.
	secundae		η ex ε	
	tertiae		ω ex ο	
	quartae		υ	

Peculiarem habent inflexionem praesens, imperfectum, et indefinitum secundum.

Carent verba in μι futuro secundo, perfecto medio, et indefinito secundo passivo.

Verba quartae conjugationis, si dissyllaba sunt, habent indefinitum secundum; si trisyllaba non ultra imperfectum flectuntur. Carent etiam modo optativo et subjunctivo.

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce activa.

Modus indicativus.

		Sing.			Dual.		Plur.		
Praesens	1.	ἵστ-ημι	ης	ησι,	ατον	ατον,	αμεν	ατε	ᾶσι.
	2.	τίθ-ημι	ης	ησι,	ετον	ετον,	εμεν	ετε	εῖσι.
	3.	δίδ-ωμι	ως	ωσι,	οτον	οτον,	ομεν	οτε	οῦσι.
	4.	ζεύγν-υμι	υς	υσι,	υτον	υτον,	υμεν	υτε	ῦσι.
Imperf.	1.	ἵστ-ην	ης	η	ατον	άτην,	αμεν	ατε	ασαν.
	2.	ἐτίθ-ην	ης	η	ετον	έτην,	εμεν	ετε	εσαν.
	3.	ἐδίδ-ων	ως	ω	οτον	ότην,	ομεν	οτε	οσαν.
	4.	ἐζεύγν-υν	υς	υ	υτον	ύτην,	υμεν	υτε	υσαν.
Ind. 2.	1.	ἔστ-ην	ης	η	ητον	ήτην,	ημεν	ητε	ησαν.
	2.	ἔθ-ην	ης	η	ετον	έτην,	εμεν	ετε	εσαν.
	3.	ἔδ-ων	ως	ω	οτον	ότην,	ομεν	οτε	οσαν.

Imperativus.

		Sing.		Dual.		Plur.	
Pr. et Imf.	1.	ἵστ-αθι	άτω,	ατον	άτων,	ατε	άτωσαν.
	2.	τίθ-ετι	έτω,	ετον	έτων,	ετε	έτωσαν.
	3.	δίδ-οθι	ότω,	οτον	ότων,	οτε	ότωσαν.
	4.	ζεύγν-υθι	ύτω,	υτον	ύτων,	υτε	ύτωσαν.
Ind. 2.	1.	στ-ῆθι	ήτω,	ῆτον	ήτων,	ῆτε	ήτωσαν.
	2.	θ-ὲς	έτω,	έτον	έτων,	έτε	έτωσαν.
	3.	δ-ὸς	ότω,	ότον	ότων,	ότε	ότωσαν.

Optativus.

		Sing.			Dual.		Plur.		
P. et I.	1.	ἱστ-αίην	αίης	αίη,	αίητον	αιήτην,	αίημεν	αίητε	αίησαν et αῖεν.
	2.	τιθ-είην	είης	είη,	είητον	ειήτην,	είημεν	είητε	είησαν et εῖεν.
	3.	διδ-οίην	οίης	οίη,	οίητον	οιήτην,	οίημεν	οίητε	οίησαν et οῖεν.
Ind. 2.	1.	στ-αίην	αίης	αίη,	αίητον	αιήτην,	αίημεν	αίητε	αίησαν et αῖεν.
	2.	θ-είην	είης	είη,	είητον	ειήτην,	είημεν	είητε	είησαν et εῖεν.
	3.	δ-οίην	οίης	οίη,	οίητον	οιήτην,	οίημεν	οίητε	οίησαν et οῖεν.

Subjunctivus.

		Sing.	Dual.	Plur.
Praesens et Imperf.	1.	ἱστ-ῶ ᾷς ᾷ	ᾶτον ᾶτον	ῶμεν ᾶτε ῶσι.
	2.	τιθ-ῶ ῇς ῇ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
	3.	διδ-ῶ ῷς ῷ	ῶτον ῶτον	ῶμεν ῶτε ῶσι.
Indef. 2.	1.	στ-ῶ ῇς ῇ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
	2.	θ-ῶ ῇς ῇ	ῆτον ῆτον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
	3.	δ-ῶ ῷς ῷ	ῶτον ῶτον	ῶμεν ῶτε ῶσι.

Infinitivus.

Pr. et Imp. 1. ἱστ-άναι. 2. τιθ-έναι. 3. διδ-όναι. 4. ζευγν-ύναι.
Indef. 2. 1. στ-ῆναι. 2. θ-εῖναι[1]. 3. δ-οῦναι.

Participia.

		Nom.	Gen.
Praesens et Imperf.	1.	ἱστ-ὰς ᾶσα ὰν,	άντος άσης άντος.
	2.	τιθ-εὶς εῖσα ὲν,	έντος είσης έντος.
	3.	διδ-οὺς οῦσα ὸν,	όντος ούσης όντος.
	4.	ζευγν-ὺς ῦσα ὺν,	ύντος ύσης ύντος[2],
Indef. 2.	1.	στ-ὰς ᾶσα ὰν,	άντος άσης άντος.
	2.	θ-εὶς εῖσα ὲν,	έντος είσης έντος.
	3.	δ-οὺς οῦσα ὸν,	όντος ούσης όντος.

[1] Θεῖναι et δοῦναι irregularia sunt, pro θέναι et δόναι.

[2] Verbis quartae conjugationis, ut jam dictum fuit, deest indefinitum secundum; praeterquam dissyllabis, quibus idem est ac imperfectum: ut, κλῦμι *audio*, ἔκλυν; δῦμι *subeo*, ἔδυν. Proinde polysyllaba non a gravitonis in νύω, sed a primitivis remotis, tempora sua capiunt: sicuti ζεύγνυμι in futuro primo habet ζεύξω a ζεύγω, unde fit ζευγνύω; et δείκνυμι δείξω a δείκω *ostendo*, unde δεικνύω. Rationem autem verborum hujusmodi themata investigandi prolixè ostendit *Vossius*.

Conjugationes verbo[illegible] μι per tempora et modos in voce activa.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	ἵστ-ημι,	ἵστ-αθι,	ἱστ-αίην,	ἱστ-ῶ,	ἱστ-άναι,	ἱστ-άς.
Imp.	ἵστ-ην,					
Ind. 2.	ἔστ-ην,	στ-ῆθι,	στ-αίην,	στ-ῶ,	στ-ῆναι,	στ-άς.
Fut. 1.	στήσ-ω,		στήσ-οιμι,		στήσ-ειν,	στήσ-ων.
Ind. 1.	ἔστησ-α,	στῆσ-ον,	στήσ-αιμι,	στήσ-ω,	στῆσ-αι,	στήσ-ας.
Perf.	ἕστηκ-α,[1]	ἕστηκ-ε,	ἑστήκ-οιμι,	ἑστήκ-ω,	ἑστηκ-έναι,	ἑστηκ-ώς.
Pl. p.	ἑστήκ-ειν,					

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	τίθ-ημι,	τίθ-ετι,	τιθ-είην,	τιθ-ῶ,	τιθ-έναι,	τιθ-είς.
Imp.	ἐτίθ-ην,					
Ind. 2.	ἔθ-ην,	θ-ές,	θ-είην,	θ-ῶ,	θ-εῖναι,	θ-είς.
Fut. 1.	θήσ-ω,		θήσ-οιμι,		θήσ-ειν,	θήσ-ων.
Ind. 1.	ἔθηκ-α,[2]					
Perf.	τέθεικ-α,[3]	τέθεικ-ε,	τεθείκ-οιμι,	τεθείκ-ω,	τεθεικ-έναι,	τεθεικ-ώς.
Pl. p.	ἐτεθείκ-ειν,					

1 Pro ἕστηκα legitur etiam ἕστακα.
2 Ἔθηκα et ἔδωκα non servant characteristicam futuri, nec ultra indicativum leguntur. Vid. supra, p. 54.
3 Τέθεικα Boeoticè pro τέθηκα.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	δίδ-ωμι,	δίδ-οθι,	διδ-οίην,	διδ-ῶ,	διδ-όναι,	διδ-ούς.
Imp.	ἐδίδ-ων,					
Ind. 2.	ἔδ-ων,	δ-ός,	δ-οίην,	δ-ῶ,	δ-οῦναι,	δ-ούς.
Fut. 1.	δώσ-ω,		δώσ-οιμι,		δώσ-ειν,	δώσ-ων.
Ind. 1.	ἔδωκ-α,[1]					
Perf.	δέδωκ-α,	δέδωκ-ε,	δεδώκ-οιμι,	δεδώκ-ω,	δεδωκ-έναι,	δεδωκ-ώς.
Pl. p.	ἐδεδώκ-ειν,					

Quarta conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	ζεύγν-υμι,	ζεύγν-υθι,			ζευγν-ύναι,	ζευγν-ύς.
Imp.	ἐζεύγν-υν,					

Formatio temporum.

De praesenti jam supra dictum est.

Imperfectum.

Imperfectum formatur a praesenti, mutando μι in ν; et praeponendo augmentum, nisi verbum incipiat ab ι: ut, τίθημι ἐτίθην, ἵστημι ἵστην.

Numerus singularis et tertia pluralis contrahuntur etiam, quasi ex contractis ἱστάω, τιθέω, διδόω: ut, ἵσταν, ας, α; αν: ἐτίθουν, εις, ει; ουν: ἐδίδουν, ους, ου; ουν.

Similiter secunda singularis imperativi: ut, ἵστα, τίθει, δίδου.

1 Vid. not. 2, paginae 92.

Indefinitum secundum.

INDEFINITUM secundum formatur ab imperfecto, abjiciendo reduplicationem, ut ἐτίθην ἔθην.

Ante consonam vero reduplicatio impropria ι vertitur in ε: ut, ἵστην ἔστην.

Si verbum careat reduplicatione, idem est imperfectum et indefinitum secundum: ut, σβῆμι ἔσβην.

Penultima indefiniti secundi longa est in duali et plurali; corripitur verò in his tribus, ἔθην, ἔδων, et ἧν ab ἵημι *mitto*.

Indefinitum secundum imperativi in secunda conjugatione desinit in ες: ut, θὲς pro τίθι; σχὲς pro σχέθι, a σχῆμι *habeo*: sic in tertia δὸς pro δόθι.

CAETERA tempora a themate suo gravitono regulariter formantur: ut, ἵστημι, στήσω, ἔστηκα, a στάω, etc.

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce passiva.

Modus indicativus.

	Sing.	Dual.	Plur.
Praesens. 1.	ἵστ-αμαι ασαι αται,	άμεθον ασθον ασθον,	άμεθα ασθε ανται.
2.	τίθ-εμαι εσαι εται,	έμεθον εσθον εσθον,	έμεθα εσθε ενται.
3.	δίδ-ομαι οσαι οται,	όμεθον οσθον οσθον,	όμεθα οσθε ονται.
4.	ζεύγν-υμαι υσαι υται,	ύμεθον υσθον υσθον,	ύμεθα υσθε υνται.
Imperf. 1.	ἱστ-άμην ασο ατο,	άμεθον ασθον άσθην,	άμεθα ασθε αντο.
2.	ἐτιθ-έμην εσο ετο,	έμεθον εσθον έσθην,	έμεθα εσθε εντο.
3.	ἐδιδ-όμην οσο οτο,	όμεθον οσθον όσθην,	όμεθα οσθε οντο.
4.	ἐζευγν-ύμην υσο υτο,	ύμεθον υσθον ύσθην,	ύμεθα υσθε υντο.

Imperativus.

		Sing.		Dual.		Plur.	
Praes. et Imperf.	1.	ἵστ-ασο	ἀσθω,	ασθον	ἀσθων,	ασθε	ἀσθωσαν.
	2.	τίθ-εσο	ἐσθω,	εσθον	ἐσθων,	εσθε	ἐσθωσαν.
	3.	δίδ-οσο	όσθω,	οσθον	όσθων,	οσθε	όσθωσαν.
	4.	ζεύγν-υσο	ύσθω,	υσθον	ύσθων,	υσθε	ύσθωσαν.

Optativus.

Praes. et Imperf.	1. ἱστ-αίμην	αῖο	αῖτο,	αίμεθον	αῖσθον	αίσθην,	αίμεθα	αῖσθε	αῖντο.
	2. τιθ-είμην	εῖο	εῖτο,	είμεθον	εῖσθον	είσθην,	είμεθα	εῖσθε	εῖντο.
	3. διδ-οίμην	οῖο	οῖτο,	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην,	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο.

Subjunctivus.

Praes. et Imperf.	1. ἱστ-ῶμαι	ᾷ	ᾶται,	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον,	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται.
	2. τιθ-ῶμαι	ῇ	ῆται,	ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον,	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται.
	3. διδ-ῶμαι	ῷ	ῶται,	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον,	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται.

Infinitivus.

Praes. et Imperf. 1. ἵστ-ασθαι. 2. τίθ-εσθαι. 3. δίδ-οσθαι. 4. ζεύγν-υσθαι.

Participium.

	Nom.			Gen.		
Praes. et Imperf.	1. ἱστάμεν-ος	η	ον,	ἱσταμέν-ου	ης	ου.
	2. τιθέμεν-ος	η	ον,	τιθεμέν-ου	ης	ου.
	3. διδόμεν-ος	η	ον,	διδομέν-ου	ης	ου.
	4. ζευγνύμεν-ος	η	ον,	ζευγνυμέν-ου	ης	ου.

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce passiva.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	ἵστ-αμαι,	ἵστ-ασο,	ἱστ-αίμην,	ἱστ-ῶμαι,	ἵστ-ασθαι,	ἱστάμεν-ος.
Imp.	ἱστ-άμην,					
Perf.	ἕστ-αμαι,	ἕστ-ασο,	ἑστ-αίμην,	ἑστ-ῶμαι,	ἑστ-άσθαι,	ἑσταμέν-ος.
Pl. p.	ἑστ-άμην,					
P. p. f.	ἑστάσ-ομαι,		ἑστασ-οίμην,		ἑστάσ-εσθαι,	ἑστασόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐστάθ-ην,	στάθ-ητι,	σταθ-είην,	σταθ-ῶ,	σταθ-ῆναι,	σταθ-είς.
Fut. 1.	σταθήσ-ομαι,		σταθησ-οίμην,		σταθήσ-εσθαι,	σταθησόμεν-ος.

Secunda conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infin.	Partic.
Praes.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσο,	τιθ-είμην,	τιθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τιθέμεν-ος.
Imp.	ἐτιθ-έμην,					
Perf.	τέθ-ειμαι,	τέθ-εισο,	τεθ-είμην,	τεθ-ῶμαι,	τεθ-εῖσθαι,	τεθειμέν-ος.
Pl. p.	ἐτεθ-είμην,					
P. p. f.	τεθείσ-ομαι,		τεθεισ-οίμην,		τεθείσ-εσθαι,	τεθεισόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐτέθ-ην,	τέθ-ητι,	τεθ-είην,	τεθ-ῶ,	τεθ-ῆναι,	τεθ-είς.
Fut. 1.	τεθήσ-ομαι,		τεθησ-οίμην,		τεθήσ-εσθαι,	τεθησόμεν-ος.

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunc.	Infin.	Partic.
Praes.	δίδ-ομαι,	δίδ-οσο,	διδ-οίμην,	διδ-ῶμαι,	δίδ-οσθαι,	διδόμεν-ος.
Imper.	ἐδιδ-όμην,					
Perf.	δέδ-ομαι,	δέδ-οσο,	δεδ-οίμην,	δεδ-ῶμαι,	δεδ-όσθαι,	δεδομέν-ος.
Pl. per.	ἐδεδ-όμην,					
P. p. f.	δεδόσ-ομαι,		δεδοσ-οίμην,		δεδόσ-εσθαι,	δεδοσόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐδόθ-ην,	δόθ-ητι,	δοθ-είην,	δοθ-ῶ,	δοθ-ῆναι,	δοθ-είς.
Fut. 1.	δοθήσομαι,		δοθησ-οίμην,		δοθήσ-εσθαι,	δοθησόμεν-ος.

Quarta conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunc.	Infin.	Partic.
Praes.	ζεύγνυ-υμαι,	ζεύγνυ-υσο,			ζεύγνυ-υσθαι,	ζευγνύμεν-ος.
Imper.	ἐζευγν-ύμην,					

Formatio temporum.

Praesens formatur a praesenti activo, mutando μι in μαι, et penultimam longam in suam brevem: ut, ἵστημι ἵσταμαι; τίθημι τίθεμαι; δίδωμι δίδομαι. Excipe ἄημαι, ab ἄημι *flo*; δίζημαι *quaero*; ὄνημαι et ὄναμαι *juvor*, ab ὄνημι. Item ἀκάχημαι *tristitia afficior*, ἀλάλημαι *vagor*, ἀλαλύκτημαι *insanio*, ἀποκτᾶμαι *interficior*.

Reliqua tempora formantur more gravitonorum.

Perfectum semper habet penultimam brevem, praeter τέθειμαι Boeoticum, quod tamen corripitur in indefinito primo ἐτέθην.

Paradigma conjugationum verborum in μι in voce media.

Modus indicativus.

	Sing.			Dual.			Plur.		
Indef. 2.	1. ἐστ-άμην	ἄσο	ἆτο,	άμεθον	ἄσθον	ἄσθην,	άμεθα	ἄσθε	ἆντο.
	2. ἐθ-έμην	εσο	ετο,	έμεθον	εσθον	έσθην,	έμεθα	εσθε	εντο.
	3. ἐδ-όμην	οσο	οτο,	όμεθον	οσθον	όσθην,	όμεθα	οσθε	οντο.

Imperativus.

Indef. 2.	1.	στ-άσο	άσθω,		άσθον	άσθων,		άσθε	άσθωσαν.
	2.	θ-έσο	έσθω,		έσθον	έσθων,		έσθε	έσθωσαν.
	3.	δ-όσο	όσθω,		όσθον	όσθων,		όσθε	όσθωσαν.

Optativus.

Indef. 2.	1. στ-αίμην	αἶο	αἶτο,	αίμεθον	αἶσθον	αίσθην,	αίμεθα	αἶσθε	αἶντο.
	2. θ-είμην	εἶο	εἶτο,	είμεθον	εἶσθον	είσθην,	είμεθα	εἶσθε	εἶντο.
	3. δ-οίμην	οἶο	οἶτο,	οίμεθον	οἶσθον	οίσθην,	οίμεθα	οἶσθε	οἶντο.

Subjunctivus.

Indef. 2.	1. στ-ῶμαι	ᾷ	ᾶται,	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον,	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται.
	2. θ-ῶμαι	ῇ	ῆται,	ώμεθον	ῆσθον,	ῆσθον,	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται.
	3. δ-ῶμαι,	ῷ	ῶται,	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον,	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται.

	Infinitivus.
Indef. 2.	1. στ-άσθαι.
	2. θ-έσθαι.
	3. δ-όσθαι.

Participium.

	Nom.			Gen.		
Indef. 2.	1. στάμεν-ος	η	ον,	σταμέν-ου	ης	ου.
	2. θέμεν-ος	η	ον,	θεμέν-ου	ης	ου.
	3. δόμεν-ος	η	ον,	δομέν-ου	ης	ου.

Conjugationes verborum in μι per tempora et modos in voce media.

Prima conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Partic.
Praes.	ἵστ-αμαι,	ἵστα-σο,	ἱστ-αίμην,	ἱστ-ῶμαι,	ἵστ-ασθαι,	ἱστάμεν-ος.
Imper.	ἱστ-άμην,					
Ind. 2.	ἐστ-άμην,	στ-άσο,	στ-αίμην,	στ-ῶμαι,	στ-άσθαι,	στάμεν-ος.
Fut. 1.	στήσ-ομαι.		στησ-οίμην,		στήσ-εσθαι,	στησόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐστησ-άμην,	στ-ῆσαι,	στησ-αίμην,	στήσ-ωμαι,	στήσ-ασθαι,	στησάμεν-ος.

Secunda congujatio.

Praes.	τίθ-εμαι,	τίθ-εσο,	τιθ-είμην,	τιθ-ῶμαι,	τίθ-εσθαι,	τιθέμεν-ος.
Imper.	ἐτιθ-έμην,					
Ind. 2.	ἐθ-έμην,	θ-έσο,	θ-είμην,	θ-ῶμαι,	θ-έσθαι,	θέμεν-ος.
Fut. 1.	θήσ-ομαι,		θησ-οίμην,		θήσ-εσθαι,	θησόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐθηκ-άμην,					

Tertia conjugatio.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subjunc.	Infin.	Partic.
Praes.	δίδ-ομαι,	} δίδ-οσο,	διδ-οίμην,	διδ-ῶμαι,	δίδ-οσθαι,	διδόμεν-ος.
Imper.	ἐδιδ-όμην,					
Ind. 2.	ἐδ-όμην,	δ-όσο,	δ-οίμην,	δ-ῶμαι,	δ-όσθαι,	δόμεν-ος.
Fut. 1.	δώσ-ομαι		δωσ-οίμην,		δώσ-εσθαι,	δωσόμεν-ος.
Ind. 1.	ἐδωκ-άμην,					

Formatio temporum.

Indefinitum secundum formatur ab imperfecto, ut in voce activa: ut, ἐτιθέμην, ἐθέμην.[1]

Ἐθηκάμην et ἐδωκάμην ultra indicativum vix reperiuntur.[2]

Vix aliud verbum tertiae conjugationis, praeterquam δίδωμι, reperitur in voce media.

Verba quartae conjugationis media voce omnino carent.

1 Cum vocis hujusce tempora praesens et imperfectum ex paradigmate passivo, quocum forma conveniunt, petere liceat; hìc iterum inflectere minùs necessarium videbatur.

2 Idem quoque de ἔθηκα et ἔδωκα, in voce activa, jam supra observatum fuit, pagin. 92.

ANOMALA quaedam in μι cum suis dialectis.[1]

1. Ἐιμὶ *sum.*[2]

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Praes. C.	εἰμὶ,	εἷς εἶ,	ἐστὶ:	ἐστὸν,	ἐστὸν:	ἐσμὲν,	ἐστὲ,	εἰσί.
	ἐμμὶ D. ἦμι Ae.	ἔη } A. ἔεις } ἐσσὶ P.	ἐντὶ D.			εἰμὲς D. ἐμὲν } P. εἰμὲν }	ἐτὲ P.	ἔασι I. ἔντι Ae. ἐντὶ D.
Imper. C.	ἦν,	ἦς,	ἦ:	ἦτον,	ἤτην:	ἦμεν	ἦτε	ἦσαν
	ἔα P. ἦ A. ἦα } ἔην } ἔσκον } P. ἔον } ἔιν } ἤην A.	ἦσθα Ae. ἔησθα } ἦες } ἔης } ἔσκες } P. ἔες } εἷς } ἔεις I.	ἦν A. ἦς D. ἦε } ἔη } ἔσκε } P. ἔε } ἤη }	ἦστον } ἔτον } P. ἔστον }	ἤστην, } ἔτην, } P. ἔστον }	ἦμες D.		ἔσαν I. ἔσσαν } ἦν } P. ἔσκον }
Pl. p. C.	ἤμην,	ἦσο,	ἦτο:	ἤμεθον, ἦσθον,	ἤσθην:	ἤμεθα,	ἦσθε,	ἦντο.

1 Haec anomala in μι ob usum frequentiorem seorsum hic apposita videntur; plura verò mox occurrent in *Catalogo anomalorum*, pag 116. Literae majusculae dialectos indicant, de quibus in *Tabella dialectorum* postea agetur, quam operae pretium sit consulere.

2 Hoc verbum, ut auxiliaris vice fungitur, supra exhibitum fuit, pag. 57.

	Singul.			Dual.	Plural.
Fut. 1. C.	ἔσομαι,	ἔσῃ,	ἔσεται :	ὁμεθον, εσθον, εσθον :	ὁμεθα, εσθε, ονται.
	ἔσσομαι P.	ἔσσῃ P.	ἔσσεται P.		ἔσσονται P.
	ἐσοῦμαι D.	ἔσει A. D.	ἔσται P.		
	ἐσεῦμαι D.	ἔσεαι I.	ἐσεῖται D.		
		ἔσσεαι P.	ἐσσεῖται P.		

Imperativus.

	Singul.		Dual.	Plural.
Praes. Imper. C.	ἴσθι ἔσο,	ἔστω :	ἔστον, ἔστων :	ἔστε, ἔστωσαν.
	ἔσθι, ἔσσο, ἔσσω P.	ἤτω D.		ἔστων A.

Optativus.

	Singul.			Dual.	Plural.
Praes. Imper. C.	εἴην,	εἴης,	εἴη :	εἴητον, εἰήτην :	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
	ἔοιμι,	ἔοις,	ἔοι P.		εἶμεν, εἶτε, εἶεν A.
Fut. 1. C.	ἐσοίμην,	ἔσοιο,	ἔσ-οιτο :	οίμεθον, οισθον, οίσθην :	οίμεθα, οισθε, οιντο.

Subjunctivus.

	Singul.			Dual.	Plural.
Praes. Imper. C.	ὦ,	ᾖς,	ᾖ :	ἦτον, ἦτον :	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
	ἔιω,	ἔιῃς,	ἔιῃ P.	ἐίητον, ἐίητον :	ἐίωμεν, ἐίητε, ἐίωσι P.
	ἔω,	ἔῃς,	ἔῃ, ᾖσι, ἔῃσι I.	ἔητον, ἔητον :	ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι I.
		ἦσθα Ae.			ἔομεν P.
					ὦμες D.

	Infinitivus.		Participia.	
Pr. Im.	C. εἶναι.	Fut. 1. C. ἔσεσθαι	Pr. C. ὤν, οὖσα, ὄν,	Fut. 1. C. ἐσόμενος.
	ἔμεν I.		ἐών, ἐοῦσα, ἐὸν I.	[illegible] P.
	ἥμεν, ἧμες } D.		ἔις, ἔισα, ἒν Ae.	
	ἔμεναι A.		ἔυσα, ἐοῖσα, ἔασσα } D.	
	ἔμμεναι Ae.			
	εἴμεναι P.			

2. Ἔιμι, ab ἴω poëticè εἴω, eo.

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Praes. C.	εἶμι,	εἶς εἶ,	εἶσι :	ἴτον,	ἴτον :	ἴμεν,	ἴτε,	ἴσι.
		εἶσθα Ae.				ἴμες D.		ἴασι I.
Imp. C.	ἦιν,	ἦις,	ἦι :	ἴτον,	ἴτην :	ἴμεν,	ἴτε,	ἴσαν.
	ἤον,	ἤες,	ἤε P.			ἴμες D.		ἤϊσαν P.
Ind. 2. C.	ἴον,	ἴες,	ἴε :	ἴετον,	ἰέτην :	ἴομεν,	ἴετε,	ἴον.
	εἶον, ἦον, ἤϊον } A. P.							

In. 1. C. εἶσα : 3 plur. εἶσαν, A. ἦσαν, P. ἤϊσαν | Plusq. C. ἤικειν, etc. A. ἤκειν, ἤκεις, ἤκει, etc.

Imperativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. Imp. } C.	ἴθι εἶ, ἴτω :	ἴτον, ἴτων :	ἴτε, ἴτωσαν.

Optativus.	Subjunctivus.
Ind. 2. C. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, etc.	Ind. 2. C. ἴω, ἴῃς, ἴῃ, etc.

Infinitivus.	Participia.
Pr. Imp. } C. ἴναι, εἶναι, et ἰέναι in compositis ἴμεν ἴεμεν } I. ἴμεναι ἰέμεναι } A. D.	Praes. *vel* Indef. 2. } C. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν.

Vox media.

Modus indicativus.

Fut. 1. C. εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται, etc. | Ind. 1. C. εἰσάμην, εἴσω, εἰσάτω, etc.

	Singul.	Dual.	Plural.
Perf. C.	εἶα, εἶας, εἶε : ἦα A. ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε P.	εἴαἴον, εἴατον :	εἴαμεν, εἴατε, εἴασι.
Pl. p. C.	ἤειν, ἤεις, ἤει : ἤεα I.	ἤειτον, ἠείτην :	ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν.

Caetera ferè desiderantur.

Ἵημι *vado* eadem planè ratione declinatur. Ab oratoribus autem usurpantur praecipuè ἀπίασιν in indicativo, ἀπιῶσιν in subjunctivo, et ἀπιέναι in infinitivo.

3. Ἵημι, ab ἕω, *mitto.* [1]

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Praes. C.	ἵημι,	ἵης,	ἵησι :	ἵετον,	ἵετον :	ἵεμεν,	ἵετε,	ἱεῖσι.
								ἱέασι I. ἱᾶσι A.
Imp. C.	ἵην,	ἵης,	ἵη :	ἵετον,	ἱέτην :	ἵεμεν,	ἵετε,	ἵεσαν.
	εἷον,	εἷες,	εἷε, etc. P.					ἷεν B.

Ind. 2. C. ἧν, ἧς, ἧ, etc.
Ind. 1. C. ἧκα pro ἧσα, ἧκας, ἧκε, ect. [2]

Fut. 1. C. ἥσω, ἥσεις, ἥσει, etc.
Perf. C. εἷκα, εἷκας, εἷκε, etc.

Imperativus.

Praes. / Imp. } C. ἵεθι, ἱέτω, etc.

Ind. 2. C. ἕς, ἕτω, etc.

1 Inflectitur ut τίθημι, nisi quòd impropriam habeat reduplicationem ; ideoque inter anomala perperam collocari censent nonnulli.

2 Vide supia, pag. 54.

Optativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Pr. } C.	ἱείην,	ἱείης,	ἱείη :	ἱείητον,	ἱειήτην :	ἱείημεν,	ἱείητε,	ἱείησαν.
Imp. }	ἕοιμι,	ἕοις,	ἕοι, etc. P.					
Ind. 2. C.	εἵην,	εἵης,	εἵη :	εἵητον,	εἱήτην :	εἵημεν,	εἵητε,	εἵησαν.
Fut. 1. C.	ἥσοιμι,	οις,	οι, etc.	Perf. et plusq. C.		εἵκοιμι,	οις,	οι, etc.

Subjunctivus.

Praes. C.	ἱῶ,	ἱῇς,	ἱῇ, etc.	Perf. et plusq. C.		εἵκω,	εἵκῃς,	εἵκῃ, etc.
Ind. 2. C.	ὧ,	ἧς,	ἧ :	ἧτον,	ἧτον :	ὧμεν,	ἧτε,	ὧσι.
	ἕω,	ἕῃς,	ἕῃ, etc. I.					
	εἵω,	εἵῃς,	εἵῃ, etc. P.					

Infinitivus.

Praes. } C.	ἱέναι	Ind. 2. C.	εἷναι.
Imp. }	ἱέμεναι D.		ἕμεναι D.
	ἱέμεν I.		ἕμεν I.

Participia.

Praes. C.	ἱεὶς,	ἱεῖσα,	ἱέν.	Ind. 2. C.	εἷς,	εἷσα,	ἕν.
Fut. 1. C.	ἥσων,	ἥσουσα,	ἧσον.	Perf. plusq. } C.	εἱκὼς,	εἱκυῖα,	εἱκός.

Vox passiva.

a Ἵημαι, *mittor*, per omnia tempora et modos ad normam τίθεμαι formetur.

Vox media.

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.			Plural.		
Ind. 2. C. εἵμην,	εἷσο,	εἷτο,		εἵμεθον,	εἷσθον,	εἵσθην :	εἵμεθα,	εἷσθε,	εἷντο.
	εἷο I.								
	οὗ A.								
Fut. 1. C. ἥσομαι,	ἥσῃ,	ἥσεται, etc.	Ind. 1. C. ἡκάμην,	ἧκω,	ἧκατο, etc.				

Imperativus.

	Singul.		Dual.		Plural.	
Ind. 2. C.	ἷσο,	ἵσθω :	ἷσθον,	ἵσθων :	ἷσθε,	ἵσθωσαν.
	ἷο I.					
	οὗ A.					

Optativus.			Subjunctivus.		
Ind. 2. C. εἵμην,	εἷο,	εἷτο, etc.	Ind. 2. C. ὧμαι,	ᾗ,	ἧται, etc.

Infinitivus.		Participia.		
Ind. 2. C.	ἕσθαι	Ind. 2. C. ἕμενος,	ἑμένη,	ἕμενον.
Fut. 1. C.	ἥσεσθαι	Fut. 1. C. ἡσόμενος,	ἡσομένη,	ἡσόμενον.

a Sic ἵημι *concupisco*; sed in voce pass. legitur tantum ἵεμαι, et ἱέμην.

P

4. Ἧμαι, ab ἕω, sedeo.

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.			Plural.		
Praes. C.	ἧμαι,	ἧσαι,	ἧται:	ἥμεθον,	ἧσθον,	ἧσθον:	ἥμεθα,	ἧσθε,	ἧνται.
									ἕαται I.
									ἥαται } P.
									ἕιαται } P.
Imp. C.	ἥμην,	ἧσο,	ἧτο:	ἥμεθον,	ἧσθον,	ἥσθην:	ἥμεθα,	ἧσθε,	ἧντο.
			ἧστο P.						ἕατο I.
									ἥατο } P.
									ἕιατο } P.

Imperat. C. ἧσο, ἥσθω, etc. | Infinit. C. ἧσθαι. | Particip. C. ἥμενος.

Compositum *κάθημαι sedeo*, quod usitatius.

Modus Indicativus.

Praes. C. κάθ-ημαι,	ησαι,	ηται:	ἥμεθον,	ησθον,	ησθον:	ἥμεθα,	ησθε,	ηνται.
κάθηαι I.								
κάθη A.								

Imp. C. ἐκαθήμην, unde καθῆσο, καθῆτο et καθῆστο, sine aug. Fut. 1. C. καθήσομαι.

Imperativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. Imp. C.	κάθ·ησο, ἥσθω :	ἧσθον, ἥσθων :	ἧσθε, ἥσθωσαν.
	κάθησο, κάθεο } I. κάθου A.		

Infinitivus, C. κάθησθαι. | Participium, C. καθήμενος.

5. Ἥννυμι ab ἕω *induo* : Εἷμαι *indutus sum*.

5. Modus Indicativus.

Ind. 1. C.	εἷσα,	εἷσας,	εἷσε :	εἵσατον, εἱσάτην :	εἵσαμεν, εἵσατε, εἷσαν.
	ἕσσα,	ἕσσας,	ἕσσε P.		

Infinitivus, C. εἷσαι, P. ἕσσαι, quod etiam est *collocare*.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Perf. C.	εἷμαι,	εἷσαι,	εἷται :	εἵμεθον, εἷσθον, εἷσθον :	εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται.
		ἕσσαι,	εἷσται P.		εἵαται I.

	Singul.	Dual.	Plural.
Plusq. C.	εἵμην, εἷσο, εἷτο :	εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην :	εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.
	ἕσσο, εἷστο / ἕστο } P.		εἵατο I.

Particip. perf. C. εἱμένος.

Ind. 1. med. C. εἰσάμην, P. ἐσσάμην et ἐεισάμην. | Particip. ἐσσάμενος P.

6. Ἵσημι, ab ἰσάω, scio.

Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. C.	ἵσημι, ἵσης, ἵσησι :	ἵσατον, ἵσατον :	ἵσαμεν, ἵσατε, ἵσασι.
	ἵσαμι, ἵσας, ἵσατι D.		ἵδμεν D. Ae. ἵσαντι D.
		ἴστον, ἴστον :	ἴσμεν, ἴστε P.
Imp. C.	ἵσην, ἵσης, ἵση :	ἵσατον, ἰσάτην :	ἵσαμεν, ἵσατε, ἵσασαν.
			ἵσαν P.

Imperativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. } Imp. }	C. ἵσαθι, ἰσάτω :	ἵσατον, ἰσάτων :	ἵσατε, ἰσάτωσαν.
	ἴσθι, ἴστω, etc. P.		ἴστων A.

Infinitivus.	Participium.
Praes. Imp. C. ἱστάναι. ἱστάμεναι, ἵδμεν } D. ἵσαμεν I. ἴσμεν P.	Praes. C. ἴσας, ἴσασα, ἴσαν.

Vox media.

Ἴσαμαι vel ἴσταμαι, sed usitatius compositum ἐπίσταμαι, scio.

Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. C.	ἐπίστ-αμαι, ασαι, αται :	άμεθον, ασθον, ασθον :	άμεθα, ασθε, ανται.
	η A. ηαι I.		
Imp. C.	ἐπιστ-άμην, ασο; ατο :	άμεθον, ασθον, άσθην :	άμεθα, ασθε, αντο.
	ἠπιστάμην A. αο I. ω A.		

Imperativus.

Praes. Imp. C.	ἐπίστ-ασο, άσθω :	ασθον, άσθων :	ασθε, άσθωσαν.

Infinitivus.	Participium.
Praes. Imp. C. ἐπίςασθαι.	Praes. C. ἐπιςάμενος, η, ον.

7. Κεῖμαι, a κέω inusitato, *jaceo*.

7. Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. C.	κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται :	κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον :	κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται. κέαται I. κείαται } κέονται } P.
Imp. C.	ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο :	ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην :	ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο. κέατο I. κείατο } κέοντο } P.
Fut. 1. C.	κείσομαι, η, εται : κεισοῖμαι } κεισεῦμαι } D. κείσεαι I.	κεισόμεθον, εσθον, εσθον :	κεισόμεθα, εσθε, ονται.

Imp. C. κεῖσο, κείσθω, etc. | Opt. C. κεοίμην, οιο, οιτο, etc. | Subj. C. κέωμαι, ῃ, ηται, etc.

Infinit. C. κεῖσθαι. | Particip. C. κείμενος, μένη, μενον.

8. Φημὶ, a φάω, *dico*.

Modus Indicativus.

	Sing.			Dual.		Plural.		
Praes. C.	φημὶ,	φῂς,	φησὶ:	φατὸν,	φατὸν:	φαμὲν,	φατὲ,	φασί.
	φαμὶ,	φὰς,	φατὶ D.					φαντὶ D.
	ἠμὶ,	ἦς,	ἠσὶ A.					
			ἠτὶ D.					
Imp. C.	ἔφην,	ἔφης,	ἔφη:	ἔφατον,	ἐφάτην:	ἔφαμεν,	ἔφατε,	ἔφασαν.
		ἐφῆσθα	Ae.					ἔφαν } B.
	φῆν,	φῆς,	φῆ I.					φάν. } B.
	ἦν,	ἦς,	ἦ A.					
Ind. 2. C.	ἔφην,	ἔφης,	ἔφη:	ἔφητον,	ἐφήτην:	ἔφημεν,	ἔφητε,	ἔφησαν.

Dialecti ut in imperfecto.

	Sing.			Dual.		Plural.		
Fut. 1. C.	φήσω,	φήσεις.	φήσει:	φήσετον,	φήσετον:	φήσομεν,	φήσετε,	φήσουσι.
	φασῶ,	φασεῖς,	φασεῖ D.					

Imperativus.

	Sing.		Dual.		Plural.	
Praes. Imp. C.	φάθι,	φάτω:	φάτον,	φάτων:	φάτε,	φάτωσαν.

Optativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. Imp. C.	φαίην, φαίης, φαίη:	φαίητον, φαιήτην:	φαίημεν, φαίητε, φαίησαν.
			φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν A.

Subjunctivus.

Praes. Imp. C.	φῶ, φῇς, φῇ:	φῆτον, φῆτον:	φῶμεν, φῆτε, φῶσι.
	φῇσι I.		

Infinitivus.	Participia.
Praes. Imp. C. φάναι.	Praes. Imp. C. φὰς, φᾶσα, φὰν. | Ind. 1. C. φήσας, ασα, αν.

In voce passiva manent perfecta indicativi πέφαται, et imperativi πεφάσθω, impersonaliter accepta.

Vox media.

Modus indicativus.

Imp. *vel* Indef. 2. C.	ἐφ-άμην, ασο, ατο:	άμεθον, ασθον, άσθην:	άμεθα, ασθε, αντο.

Imper.	Infin.	Particip.
Praes. Imper. C. φάσο, I. φάο.	Praes. Imper. C. φάσθαι.	Praes. Imper. φάμ-ενος, ένη, ενον.

VERBA IMPERSONALIA.[1]

'Ανήκει et προσήκει convenit, ἀνῆκε et προσῆκε conveniebat.

'Αρέσκει placet, ἤρεσκε placebat, ἀρέσει placebit, ἤρεσε placuit.

Δεῖ oportet, ἔδει oportebat, δεήσει oportebit, ἐδέησε oportuit. Infin. δεῖν oportere. Particip. δέον quod oportet.

Δοκεῖ videtur, ἐδόκει videbatur, δόξει videbitur, ἔδοξε visum est.

Μέλει curae est, ἔμελε curae erat, μελήσει curae erit, ἐμέλησε curae fuit.

Χρὴ oportet, ἔχρην et χρῆν oportebat, χρήσει oportebit. Infin. χρῆναι oportere.

Compositum ἀπόχρη sufficit, ἀπέχρη sufficiebat, ἀποχρήσει sufficiet, ἀπέχρησε suffecit. Infin. ἀπόχρην sufficere.

Passiva impersonalia sunt, ἐνδέχεται accidit; εἵμαρται, et πέπρωται, in fatis est.

VERBA DEFECTIVA et ANOMALA.

Defectiva dicuntur, quae aut ultra imperfectum non formantur; aut si qua tempora habeant praeterea, mutuantur a verbis aliis, quorum praesens non est in usu, et tunc anomala vocantur.

Desinunt autem pleraque in,

άθω, έθω, ύθω: ut, ἀμυνάθω auxilior, τελέθω sum, φθινύθω corrumpo.

αίω et είω, facta ex άω et έω: ut, κεδαίω, a κεδάω dispergo; τελείω, a τελέω perficio. Et desiderativa in είω ex futuro: ut, γαμησείω nupturio, a γαμέω ήσω nubo πολεμησείω bellare gestio, a πολεμέω ησω bellum gero.

άνω: ut, λαμβάνω capio, μανθάνω disco.

είνω hyperdissyllaba: ut, φαείνω splendeo.

ήω: ut, δήω, invenio.

ύω: ut, ἀγύιω eo.

1 De Verbalibus vide infra sub finem Verborum, pag. 130.

ύω hyperdissyllaba, quae faciunt verba in μι: ut, κεραννύω *misceo*, ῥηγνύω *frango*, σβεννύω *extinguo*.

ω post duas consonantes, quarum altera est liquida: ut, δάκνω *mordeo*.

βω post ι, vel liquidam: ut, σέβω *colo*, στίλβω *splendeo*.

δω, si praecedat λ vel ν: ut, μέλδω *liquefacio*, σπένδω *libo*.

λω purum: ut, πέλω et πέλομαι *sum*.

ξω et σω, futuro migrante in praesens: ut, ἄξω *duco*, ab ἄγω; ἵξω *venio*, ab ἵκω; δύσω et δύσομαι *subeo*, a δύω; ὄρσω *concito*, et ὄρσομαι *concitor*, ab ὄρω; et alia.

σγω, σθω, σκω, σσω, et χθω: ut, μίσγω *misceo*, βιβάσθω *gradior*, φάσκω *dico*, ἀηθέσσω *insuetus sum*, ἔχθω *odio prosequor*.

Sic quae, consonante injecta, ε mutant in ι: ut, μένω μίμνω *maneo*, τέκω τίκτω *pario*, ἐνέπω ἐνίσπω *narro*.

NONNULLA sunt unius temporis: ut, κυρέω et κύρω *sum*.

Catalogus anomalorum [1].

A.

Miror Ἄγαμαι, fut. 1. ἀγάσομαι, ind. 1. ἠγασάμην; ind. 1. pass. ἠγάσθην ab ἀγάζω.

Frango Ἄγνυμι, fut. 1. ἄξω, ind. 1. ἔαξα, unde κατέαξα, perf. ἦχα, A. ἔαχα, ind. 2. ἔαγον; perf. med. ἔαγα, unde κατέαγα.

Ago Ἄγω, fut. 1. ἄξω, perf. ἦχα, A. ἀγήοχα, ind. 2. ἦγον, A. ἤγαγον.

Cano Ἄδω, pro ἀείδω P. fut. 1. med. ᾄσομαι, ind. 1. act. ᾖσα.

Satio Ἄδω, fut. 1. ἄσω, ind. 1. inf. ἆσαι.

Placeo Ἄδω, ind. 2. ἕαδον pro ἧδον, fut. 2. ἀδῶ; perf. med. ἕαδα pro ἧδα.

Capio Αἱρέω, fut. 1. αἱρήσω, ind. 2. εἷλον, fut. 2. ἑλῶ; ind. 2. med. εἱλόμην, fut. 2. ἑλοῦμαι ab ἕλω.

Sentio Αἰσθάνομαι, fut. 1. med. αἰσθήσομαι, ind. 2. ᾐσθόμην; perf. pass. ᾔσθημαι ab αἰσθέομαι.

[1] In hoc *Anomalorum* catalogo nonnulla ultra imperfectum rectè formata, puerorum gratia, quia saepius occurrunt, ex prioribus editioni- retinentur.

Arceo Ἀλέξω, fut. 1. ἀλεξήσω, ind. 1. ἀλέξησα ab ἀλεξέω, unde ἀλεξεῖν; sed ind. 1. inf. ἀλέξαι et ἀλέξασθαι.

Vagor Ἄλημι et ἀλάλημι, inf. ἀλῆναι, part. ἀλείς; praes. pass. ἀλάλημαι et ἄλημαι, perf. ἤλημαι et ἀλήλημαι, ab ἀλάω.

Capio Ἁλίσκω, fut. 1. ἁλώσω, perf. ἥλωκα, et ἑάλωκα, ab ἁλόω; ind. 2. ἥλων et ἑάλων, imp. ἄλωθι, opt. ἁλοίην, subj. ἅλω, inf. ἁλῶναι, part. ἁλοὺς ab ἅλωμι.

Consumo Ἀναλίσκω, fut. 1. ἀναλώσω, perf. ἀνήλωκα et ἠνάλωκα; perf. pass. ἀνήλωμαι.

Pecco Ἁμαρτάνω, fut. 1. ἁμαρτήσω, ind. 1. ἡμάρτησα, perf. ἡμάρτηκα, ind. 2. ἥμαρτον, ἤμβροτον, P. ab ἁμαρτέω.

Abortior Ἀμβλίσκω, fut. 1. ἀμβλώσω ab ἀμβλόω.

Induo Ἀμφιέννυμι, fut. 1. ἀμφιέσω, ind. 1. ἠμφίεσα; perf. pass. ἠμφίεσμαι.

Lego Ἀναγινώσκω, imperf. ἀνεγίνωσκον, perf. ἀνέγνωκα, ind. 2. ἀνέγνων; fut. 1. med. ἀναγνώσομαι ab ἀναγνόω et ἀνάγνωμι.

Renuo Ἀναίνομαι, perf. ἀνήνημαι et ἠνήνημαι, ind. 1. med. ἠνηνάμην ab ἀνανέω.

Admoneo Ἀναμιμνήσκω, fut. 1. ἀναμιμνήσω; ind. 1. pass. ἀνεμνήσθην.

Aperio Ἀνοίγω, fut. 1. ἀνοίξω, ind. 1. ἀνέῳξα, A. ἤνοιξα; perf. med. ἀνέῳγα; perf. pass. ἀνέῳγμαι, ind. 1. ἀνεῴχθην.

Privo Ἀπαυράω, ind. 1. ἀπηῦρα pro ἀπηύρησα, ind. 2. ἀπηῦρον.

Odio sum Ἀπεχθάνομαι, fut. 1. ἀπεχθήσομαι, ind. 2. ἀπηχθόμην; perf. pass. ἀπήχθημαι ab ἀπεχθέομαι.

Perdo Ἀπόλλυμι. Vid. Ὄλλυμι.

Placeo Ἀρέσκω, fut. 1. ἀρέσω, ind. 1. ἤρεσα, perf. ἤρεκα; perf. pass. ἤρεσμαι ab ἀρέω.

Augeo	Αὐξάνω et αὔξω, fut. 1. αὐξήσω, ind. 1. ηὔξησα et ηὖξα; perf. pass. ηὔξημαι ab αὐξέω.
Doleo	Ἄχθομαι, fut. 1. ἀχθήσομαι et ἀχθέσομαι; ind. 1. pass. ἠχθέσθην ab ἀχθέομαι.

B.

Vado	Βαίνω, perf. act. βέβηκα, 1. βέβαα; fut. 1. med. βήσομαι; ind. 2. ἔβην, imp. βῆθι, part. βὰς a βῆμι.
Mitto	Βάλλω, fut. 1. βαλήσω et βλήσω, perf. βέβληκα, ind. 2. ἔβαλον, fut. 2. βαλῶ a βαλέω.
Vivo	Βιόω, fut. 1. βιώσω, ind. 2. ἐβίων, part. βιοὺς a βίωμι.
Germino	Βλαστάνω, fut. 1. βλαστήσω, ind. 2. ἔβλαστον.
Pasco	Βόσκω, fut. 1. βόσω, βώσω, et βοσκήσω, ind. 1. ἐβόσκησα a βοσκέω.
Volo	Βούλομαι, βούλει A. pro βούλῃ, fut. 1. βουλήσομαι, perf. βέβουλα; perf. pass. βεβούλημαι, ind. 1. ἐβουλήθην a βουλέομαι.
Edo	Βρώσκω et βιβρώσκω, fut. 1. βρώσω, ind. 1. ἔβρωσα, perf. βέβρωκα, ind. 2. ἔβρων a βρῶμι.

Γ.

Duco uxorem	Γαμέω, fut. 1. γαμήσω, ind. 1. ἐγάμησα et ἔγημα, perf. γεγάμηκα; ind. 1. med. ἐγημάμην.
Gignor	Γείνομαι, fut. 1. γενοῦμαι, ind. 1. ἐγεινάμην genui.
Laetor	Γηθέω et γήθω, fut. 1. γηθήσω; perf. med. γέγηθα, part. γεγηθώς.
Senesco	Γηράσκω, fut. 1. γηράσω, ind. 1. ἐγήρα; ind. 2. med. inf. γηράναι, part. γήρας a γήρημι.
Sum, Fio, Nascor	Γίνομαι et γίγνομαι, fut. 1. γενήσομαι, ind. 1. ἐγενησάμην, perf. γέγονα et γέγαα a γάω, ind. 2. ἐγενόμην, fut. 2. γενοῦμαι; perf. pass. γεγένημαι, ind. 1. ἐγενήθην.
Cognosco	Γινώσκω et γιγνώσκω, fut. 1. med. γνώσομαι; ind. 1. act. ἔγνωσα, perf. ἔγνωκα, ind. 2. ἔγνων a γνόω et γνῶμι; perf. pass. ἔγνωσμαι; perf. med. γέγωνα pro γέγνωα, part. γεγωνώς.

Vigilo Γρηγορέω. Vid. Ἐγρηγορέω.

Δ.

Divido Δάζομαι, fut. 1. δάσομαι; perf. pass. δέδασμαι.
Δαΐζω, fut. 1. δαΐξω, ind. 1. ἐδάϊξα; perf. pass. δεδάϊγμαι.
Δαίω, fut. 1. δαίσω et δαίσω, ind. 1. ἔδαισα; perf. pass. δέδαισμαι; fut. 1. med. δαίσομαι, ind. 1. ἐδαισάμην.

Disco Δαίω, fut. 1. δαήσω, ind. 1. ἐδάησα, perf. δεδάηκα, ind. 2. ἔδαον; perf. pass. δεδάημαι, ind. 2. ἐδάην; perf. med. δέδαα a δαέω.

Uro Δαίω, perf. med. δέδηα, *combustus sum*.

Mordeo Δάκνω, fut. 1. δήξω, ind. 1. ἔδηξα, perf. δέδηχα, ind. 2. ἔδακον; perf. pass. δέδηγμαι, ind. 1. ἐδήχθην a δήκω.

Dormio Δαρθάνω, fut. 1. med. δαρθήσομαι; perf. act. δεδάρθηκα a δαρθέω, ind. 2. ἔδαρθον et ἔδραθον.

Timeo Δείδω, fut. 1. δείσω, perf. δέδεικα; perf. med. δέδοικα pro δέδοιδα euphoniae causa, I. δέδια praes. imper. δέδιθι a δέδιμι.

Ostendo Δεικνύω et δείκνυμι, fut. 1. δείξω, perf. δέδειχα; perf. pass. δέδειγμαι a δείκω.

Struo Δέμω, perf. δέδμηκα pro δεδέμηκα.

Rogo Δέομαι, fut. 1. δεήσομαι; perf. pass. δεδέημαι, ind. 1. ἐδεήθην a δέεομαι.

Video Δέρκω, ind. 2. ἔδρακον; perf. med. δέδορκα.

Ligo Δέω, fut. 1. δέσω et δήσω, ind. 1. ἔδησα, perf. δέδηκα; perf. pass. δέδεμαι et δέδημαι.

Doceo Διδάσκω, fut. 1. διδάξω et διδασκήσω, ind. 1. ἐδίδαξα.

Fugio Διδράσκω, fut. 1. διδράσω, ind. 2. ἔδρην, D. ἔδραν, part. δρὰς a δρῆμι.

Existimo Δοκέω, fut. 1. δοκήσω et δόξω, ind. 1. ἐδόκησα et ἔδοξα, perf. δεδόκηκα; perf. pass. δέδογμαι a δόκω.

Possum Δύναμαι, δύνασαι et δύνῃ, imp. ἐδυνάμην, A. ἠδυ-

νάμην, ind. 1. ἐδυνησάμην; perf. pass. δεδύνημαι, ind. 1. ἐδυνήθην, A. ἠδυνήθην, item ἐδυνάσθην et ἠδυνάσθην.

Subeo Δύνω et δύω, fut. 1. δύσω, perf. δέδυκα, ind. 2. ἔδυν a δῦμι.

E.

Sino Ἐάω, fut. 1. ἐάσω, ind. 1. εἴασα, perf. εἴακα et ἔακα.

Excito Ἐγείρω, fut. 1. ἐγερῶ, ind. 1. ἤγειρα, perf. ἤγερκα; perf. pass. ἐγήγερμαι pro ἤγερμαι.

Vigilo Ἐγρηγορέω, fut. 1. ἐγρηγορήσω, ind. 1. ἐγρηγόρησα, perf. ἐγρήγορκα pro ἐγρηγόρηκα; perf. pass. ἐγρηγόρημαι; perf. med. ἐγρήγορα, P. ἐγρήγορθα: ubique neglecto augmento.

Infundo Ἐγχέω, Vid. Χέω.

Edo Ἔδω vel ἐσθίω, unde imp. ἤσθιον, perf. ἦκα, A. ἔδηκα et ἐδήδοκα; perf. pass. ἐδήδεσμαι; perf. med. ἦδα et ἔδηδα, fut. 2. ἔδομαι pro ἐδοῦμαι.

Volo Ἐθέλω. Vid. Θέλω.

Consuesco Ἔθω, perf. med. εἴωθα pro εἶθα.

Scio } *Video* } Εἰδέω et εἴδω, fut. 1. εἴσω et εἰδήσω, perf. εἴδηκα, plusq. εἰδήκειν, εἴδειν, A. ᾔδειν, part. εἰδηκώς, εἰδώς, ind. 2. εἶδον, imper. ἴδε, opt. ἴδοιμι, subj. ἴδω, inf. ἰδεῖν, part. ἰδών; fut. 1. med. εἴσομαι, ind. 1. εἰσάμην, perf. οἶδα, οἶδασθα et οἶσθα.

Similis } *sum* } Εἴκω, fut. 1. εἴξω, ind. 1. εἶξα et ἔιξα, ind. 2. εἶκον; perf. med. οἶκα et ἔοικα, plusq. ἐοίκειν et ἐῴκειν, part. εἰκώς.

Abigo Ἐλαύνω ab ἐλάω, fut. 1. ἐλάσω, ind. 1. ἤλασα, perf. ἤλακα, A. ἐλήλακα; perf. pass. ἤλαμαι, A. ἐλήλαμαι et ἤλασμαι, ind. 1. ἠλάθην et ἠλάσθην, part. ἐλαθείς.

Spero Ἔλπομαι, fut. 1. ἔλψομαι, perf. ἔολπα, plusq. perf. ἐόλπειν et ἐώλπειν. Ἔλπω *sperare facio.*

Dico Ἔπω, ind. 1. εἶπα, ind. 2. εἶπον, imper. εἰπέ, opt. εἴποιμι, subj. εἴπω, inf. εἰπεῖν, part. εἰπών

	Ἔιρω et ἐρέω, fut. 1. ἐρῶ et ἐρήσω, perf. εἴρηκα; perf. pass. εἴρημαι, paulo post fut. εἰρήσομαι.
Operor	Ἐργάζομαι, fut. 1. ἐργάσομαι, ind. 1. εἰργασάμην; perf. pass. εἴργασμαι, ind. 1. εἰργάσθην.
Facio	Ἔρδω. Vid. Ῥέζω.
Interrogo	Ἔρομαι, fut. 1. ἐρήσομαι, ind. 1. εἰρησάμην, ἠράμην, ind. 2. ἠρόμην, εἰρόμην.
Pereo	Ἔῤῥω, fut. 1. ἐῤῥήσω, perf. ἔῤῥηκα.
Venio	Ἔρχομαι, fut. 1. ἐλεύσομαι, ind. 2. act. ἦλθον pro ἤλυθον, imper. ἐλθὲ, perf. med. ἤλυθα, A. ἐλήλυθα, plusq. perf. ἐληλύθειν ab ἐλεύθω.
Dormio	Εὕδω, fut. 1. εὐδήσω, ind. 1. εὔδησα.
Invenio	Εὑρίσκω, fut. 1. εὑρήσω, ind. 1. εὕρησα, perf. εὕρηκα, ind. 2. εὗρον, imper. εὑρὲ; perf. pass. εὕρημαι, ind. 1. εὑρήθην; ind. 1. med. εὑρησάμην et εὑράμην, part. εὑράμενος, ind. 2. εὑρόμην ab εὑρέω.
Habeo	Ἔχω, imp. εἶχον, fut. 1. ἕξω et σχήσω, perf. ἔσχηκα, ind. 2. ἔσχον, imper. σχές, opt. σχοῖμι, σχοίην A. subj. σχῶ, inf. σχεῖν, part. σχὼν; perf. pass. ἔσχημαι, ind. 1. ἐσχέθην; fut. 1. med. ἕξομαι et σχήσομαι, ind. 2. ἐσχόμην, imper. σχοῦ, opt. σχοίμην, inf. σχέσθαι, part. σχόμενος a σχέω.

Z.

Vivo	Ζάω, ζῇς, ζῇ, imp. ζῇ et ζῆθι, opt. ζαίην, et ζώην a ζῶμι, inf. ζῆν, part. ζῶν, imp. ἔζην, fut. 1. ζήσω, ind. 1. ἔζησα a ζῆμι.
Cingo	Ζωννύω et ζώννυμι, fut. 1. ζώσω, perf. ἔζωκα; perf. pass. ἔζωσμαι, ind. 1. ἐζώσθην a ζόω.

H.

Pubesco	Ἡβάσκω, fut. 1. ἡβήσω, ind. 1. ἥβησα, perf. ἥβηκα, ab ἡβάω.
Lactor	Ἥδομαι, ἥδω rarius, fut. 1. ἥσομαι, ind. 1. ἡσάμην; perf. pass. ἧσμαι, ind. 1. ἥσθην.

Θ.

Volo Θέλω et ἐθέλω, fut. 1. θελήσω et ἐθελήσω, ind. 1. ἐθέλησα et ἠθέλησα, a θελέω et ἐθελέω.

Acuo Θηγάνω, fut. 1. θήξω, ind. 1. ἔθηξα, perf. τέθηχα a θήγω.

Attingo Θιγγάνω, fut. 1. θίξω, perf. τέθιχα, ind. 2. ἔθιγον a θίγω.

Morior Θνήσκω, fut. 1. θνήξω et τεθνήξω, perf. τέθνηκα, B. τέθνειχα et τέθνεια, part. τεθνηκὼς et τεθνειὼς, ind. 2. ἔθανον, fut. 2. θανῶ; fut. 1. med. θνήξομαι et τεθνήξομαι, perf. med. τέθνακα, inf. τεθνᾶναι, part. τεθνακὼς et τεθνεὼς, fut. 2. θανοῦμαι.

I.

Constituo Ἱδρύνω. fut. 1. ἱδρύσω, ind. 1. ἵδρυσα, perf. ἵδρυκα; perf. pass. ἵδρυμαι, inf. ἱδρῦσθαι, ind. 1. ἱδρύθην ab ἱδρύω.

Sido Ἱζάνω, fut. 1. ἱζήσω, ind. 1. ἵζησα, et ἷσα, ab ἱζέω.

Pervenio Ἱκνέομαι, fut. 1. ἵξομαι, ind. 2. ἱκόμην; perf. pass. ἵγμαι ab ἵκομαι.

Placo Ἱλάσκομαι, fut. 1. ἱλάσομαι et ἱλάξομαι, ind. 1. ἱλασάμην; perf. pass. ἵλασμαι, ind. 1. ἱλάσθην ab ἱλάομαι.

Volo Ἵπταμαι, fut. 1. πτήσομαι, ind. 2. ἐπτάμην et ἐπτόμην, subj. πτῶμαι, inf. πτάσθαι et πτέσθαι, part. πτάμενος et πτόμενος; perf. pass. πέπταμαι.

Ἵπτημι, fut. 1. πτήσω, ind. 2. ἔπτην *rarius.*

K.

Purgo Καθαίρω, fut. 1. καθαρῶ, ind. 1. ἐκάθηρα.

Sedeo Καθεζόμαι, fut. 2. καθεδοῦμαι; ind. 1. pass. ἐκαθέσθην.

Statuo Καθιστάνω, fut. 1. καταστήσω, perf. καθέστακα a καθίστημι.

Uro Καίω, fut. 1. καύσω, ind. 1. ἔκαυσα, et ἔκηα

velut a κάω, perf. κέκαυκα, ind. 2. ἔκαον, perf. pass. κέκαυμαι, ind. 1. ἐκαύθην, fut. 1. καυθήσομαι, ind. 2. ἐκάην, part. καείς.

Voco Καλέω, fut. 1. καλέσω, perf. κέκληκα pro κεκάληκα.

Laboro Κάμνω, fut. 1. καμῶ, perf. κέκμηκα pro κεκάμηκα, ind. 2. ἔκαμον.

Hortor Κέλομαι, P. κέκλομαι, fut. 1. κελήσομαι, ind. 1. ἐκελησάμην a κελέομαι.

Misceo Κεραννύω et κεράννυμι, fut. 1. κεράσω et κράσω, perf. κεκέρακα et κέκρακα; perf. pass. κεκέρασμαι et κέκραμαι, ind. 1. ἐκράθην, fut. 1. κραθήσομαι a κεράω.

Invenio Κιχάνω, fut. 1. κιχήσω a κιχέω.

Clango Κλάζω, fut. 1. κλάγξω et κεκλάγξω, ind. 1. ἔκλαγξα, perf. κέκλαγχα, ind. 2. ἔκλαγον; perf. med. κέκληγα, part. κεκληγώς a κλάγγω.

Fleo Κλαίω, A. κλάω, fut. 1. κλαύσω, ind. 1. ἔκλαυσα, perf. κέκλαυκα; perf. pass. κέκλαυμαι; fut. 1. med. κλαύσομαι a κλαύω.

Saturo Κορεννύω et κορέννυμι, fut. 1. κορέσω et κορήσω, ind. 1. ἐκόρεσα, perf. κεκόρηκα; perf. med. κέκορα a κορέω.

Clamo Κράζω, fut. 1. κράξω, ind. 1. ἔκραξα, A. ἐκέκραξα, ind. 2. ἔκραγον, fut. 2. κραγῶ; perf. med. κέκραγα.

Perficio Κραιαίνω, ind. 1. ἐκρήηνα, imper. κρήηνον; perf. pass. κεκράαμαι, ind. 1. ἐκραάνθην.

Pendeo Κρέμαμαι, fut. 1. κρεμήσομαι.

Suspendo Κρεμαννύω et κρεμάννυμι, fut. 1. κρεμάσω a κρεμάω.

Occido Κτείνω, fut. 1. κτενῶ, ind. 1. ἔκτεινα, perf. ἔκτακα, ind. 2. ἔκτην a κτῆμι.

Volvo Κυλίνδω, fut. 1. κυλίσω a κυλίω, et κυλινδήσω a κυλινδέω.

Incido Κύρω, fut. 1. κύρσω, ind. 1. ἔκυρσα, optat. Ae. κύρσεια, infin. κύρσαι, part. κύρσας; praes. med. κύρομαι.

Λ.

Sortior Λαγχάνω, perf. εἴληχα, A. pro. λέληχα, ind. 2. ἔλαχον a λήχω; perf. med. λέλογχα.

Capio Λαμβάνω, fut. 1. λήψομαι, perf. λέληφα, A. εἴληφα, ind. 2. ἔλαβον; perf. pass. λέλημαι, A. εἴλημαι, a λήβω.

Lateo Λανθάνω, fut. 1. λήσω et λήσομαι, ind. 2. ἔλαθον; perf. pass. λέλησμαι, ind. 1. ἐλήσθην; perf. med. λέληθα, ind. 2. ἐλαθόμην a λήθω.

M.

Insanio Μαίνομαι, fut. 1. μανοῦμαι, ind. 1. ἐμηνάμην, perf. μέμηνα; ind. 2. pass. ἐμάνην.

Disco Μανθάνω, perf. μεμάθηκα, ind. 2. ἔμαθον; perf. pass. μεμάθημαι; fut. 1. med. μαθήσομαι, ind. 2. ἐμαθόμην.

Pugno Μάχομαι, fut. 1. μαχέσομαι et μαχήσομαι, ind. 1. ἐμαχεσάμην et ἐμαχησάμην, fut. 2. μαχοῦμαι; perf. pass. μεμάχημαι a μαχέομαι.

Divido Μείρομαι, perf. med. μέμορα, P. ἔμμορα; perf. pass. εἵμαρμαι, vel ἕιμαρμαι.

Cunctor Μέλλω, fut. 1. μελλήσω, ind. 1. ἐμέλλησα a μελλέω.

Curo Μέλω et μέλομαι, fut. 1. μελήσω, perf. μεμέληκα, ind. 2. ἔμελον; perf. pass. μεμέλημαι; perf. med. μέμηλα a μέλει vel μελέω.

Maneo Μένω, P. μίμνω, fut. 1. μενῶ, ind. 1. ἔμεινα, perf. μεμένηκα a μενέω; perf. med. μέμονα.

Misceo Μιγνύω et μίγνυμι, fut. 1. μίξω, ind. 1. ἔμιξα, perf. μέμιχα; perf. pass. μέμιγμαι, ind. 1. ἐμίχθην, ind. 2. ἐμίγην a μίγω.

In memoriam revoco Μιμνήσκω, fut. 1. μνήσω, ind. 1. ἔμνησα; perf. pass. μέμνημαι, ind. 1. ἐμνήσθην; fut. 1. med. μνήσομαι, ind. 1. ἐμνησάμην a μνάω.

Abstergo Μοργνύω et μόργνυμι. Vid. Ὀμόργνυμι.

N.

Pasco	Νέμω, fut. 1, νεμῶ, ind. 1. ἔνειμα, perf. νενέμηκα velut a νεμέω.
Neo	Νήθω, fut. 1. νήσω a νέω.

O.

Oleo	Ὄζω, fut. 1. ὄσω, ὀζέσω et ὀζήσω, perf. ὤζηκα; perf. med. ὄδωδα et ὤδοδα, P. ὦδα, ab ὀζέω.
Aperio	Οἴγω. Vid. supra Ἀνοίγω.
Tumefacio	Οἰδαίνω, fut. 1. οἰδήσω, perf. ᾤδηκα ab οἰδέω tumeo.
Misereor	Οἰκτείρω, fut. 1. οἰκτειρήσω, ind. 1. ᾠκτείρησα et ᾤκτειρα.
Puto	Οἴομαι et οἶμαι, οἴει A. pro οἴῃ, imp. ᾠόμην et ᾤμην, fut. 1. οἰήσομαι; perf. pass. ᾤημαι, ind. 1. ᾠήθην ab οἰέομαι.
Eo	Οἴχομαι, fut. 1. οἰχήσομαι, ind. 2. ᾠχόμην; perf. pass. ᾤχημαι, I. οἴχημαι, ab οἰχέομαι.
Cado	Ὀλισθαίνω, fut. 1. ὀλισθήσω, perf. ὠλίσθηκα, ind. 2. ὤλισθον; perf. med. ὤλισθα ab ὀλισθέω.
Perdo	Ὀλλύω et ὄλλυμι, fut. 1. ὀλέσω, ind. 1. ὤλεσα, perf. ὤλεκα, A. ὀλώλεκα, ind. 2. ὦλον, fut. 2. ὀλῶ; perf. med. ὦλα, A. ὄλωλα, ab ὀλέω, P. ὀλέσκω.
Juro	Ὀμνύω et ὄμνυμι, fut. 1. ὀμόσω, ind. 1. ὤμοσα, perf. ὤμωκα, A. ὀμώμοκα; ind. 1. med. ὠμοσάμην, fut. 2. ὀμοῦμαι ab ὀμόω.
Abstergo	Ὀμόργνυμι, fut. 1. ὀμόρξω, ind. 1. ὤμορξα, perf. ὤμορχα; fut. 1. med. ὀμόρξομαι, ind. 1. ὠμορξάμην.
Juvo	Ὄνημι et ὀνίνημι, fut. 1. ὀνήσω, ind. 1. ὤνησα; fut. 1. med. ὀνήσομαι, ind. 1. ὠνησάμην ab ὀνέω.
Video	Ὀπτάνω et ὀπτάνομαι, fut. 1. ὄψομαι, ὄψει A. pro ὄψῃ, infin. ὄψεσθαι, perf. ὄπωπα pro ὦπα; perf. pass. ὦμμαι, ind. 1. ὤφθην, fut. 1. ὀφθήσομαι, sensu passivo, ab ὄπτομαι.

Excito ῎Ορω, fut. 1. ὀρῶ, Ae. ὄρσω, ind. 1. ὦρσα; perf. med. ὦρα, A. ὄρωρα et ὤρορα.

Olfacio Ὀσφραίνομαι, fut. 1. ὀσφρανοῦμαι et ὀσφρήσομαι, ind. 1. ὠσφρησάμην et ὠσφρόμην, ab ὀσφράομαι.

Debeo Ὀφείλω et ὄφλω, fut. 1. ὀφειλήσω et ὀφλήσω, ind. 2. ὤφελον, quod adverbii loco ponitur in omnibus personis et numeris.

Π.

Possideo Πάομαι, fut. 1. πάσομαι, indef. 1. ἐπασάμην; perf. pass. πέπαμαι.

Patior Πάσχω, fut. 1. med. πείσομαι, perf. πέπονθα; ind. 2. act. ἔπαθον a πήθω.

Vasto Πέρθω, fut. 1. πέρσω, ind. 1. ἔπερσα, ind. 2. ἔπαρθον et ἔπραθον.

Coquo Πέσσω et πέττω, fut. 1. πέψω, ind. 1. ἔπεψα a πέπτω.

Expando Πετάννυω et πετάννυμι, fut. 1. πετάσω, ind. 1. ἐπέτασα; perf. πεπέτακα et πέπτακα; perf. pass. πέπταμαι a πτάω.

Volo Πέτομαι, πέταμαι, πετάομαι, et ποτάομαι, imperf. ἐπετόμην; perf. pass. πεπότημαι. Vid. Ἵπταμαι.

Figo Πηγνύω et πήγνυμι, fut. 1. πήξω, ind. 1. ἔπηξα; ind. 2. pass. ἐπάγην; fut. 1. med. πήξομαι, ind. 1. ἐπηξάμην a πήγω.

Incendo Πίμπρημι, fut. 1. πρήσω, ind. 1. ἔπρησα a πρήθω.

Bibo Πίνω, fut. 1. πώσω, perf. πέπωκα, ind. 2. ἔπιον, imper. πῖθι et πῶθι; perf. pass. πέπομαι et πέπωμαι, ind. 1. ἐπόθην a πόω.

Vendo Πιπράσκω, fut. 1. πράσω, perf. πέπρακα; praes. pass. πιπράσκομαι, perf. πέπραμαι, ind. 1. ἐπράθην a πράω.

Cado Πίπτω, fut. 1. πτώσω, perf. πέπτωκα a πτόω, ind. 2. ἔπεσον; fut. 2. med. πεσοῦμαι.

Percutio Πλήττω, fut. 1. πλήξω; ind. 2. pass. ἐπλήγην

	cum ad corpus, ἐκπλάγην cum ad animum refertur; perf. med. πέπληγα.
Interrogo *Audio*	Πυνθάνομαι, fut. 1. πεύσομαι a πεύθομαι, ind. 2. ἐπυθόμην; perf. pass. πέπυσμαι.
	Ρ.
Facio	Ῥέζω, fut. 1. ῥέξω, et ἔρξω ab ἔρδω, ind. 1. ἔρρεξα; perf. med. ἔοργα pro ἔρροργα.
Fluo	Ῥέω, fut. 1. ῥεύσω et ῥυήσω, ind. 1. ἔρρευσα, perf. ἐρρύηκα; ind. 2. pass. ἐρρύην a ῥυέω.
Dico	Ῥέω inusit. ind. 1. pass. ἐρρήθην et ἐρρέθην, part. ῥηθείς, fut. 1. ῥηθήσομαι.
Rumpo	Ῥηγνύω et ῥήγνυμι, fut. 1. ῥήξω; perf. med. ἔρρωγα A. pro ἔρρηγα; ind. 2. pass. ἐρράγην a ῥήσσω.
Roboro	Ῥωννύω et ῥώννυμι, fut. 1. ῥώσω; perf. pass. ἔρρωμαι, imp. ἔρρωσο vale, part. ἐρρωμένος.
	Σ.
Extinguo	Σβεννύω et σβέννυμι, fut. 1. σβέσω et σβήσομαι, ind. 1. ἔσβεσα, perf. ἔσβηκα; ind. 2. pass. ἔσβην, inf. σβῆναι a σβέω.
Moveo	Σεύω, ind. 1. ἔσευσα et ἔσσευα; praes. pass. σεύομαι, perf. ἔσσυμαι, ind. 1. ἐσύθην; ind. 1. med. ἐσσευάμην.
Libo	Σπένδω, fut. 1. σπείσω, ind. 1. ἔσπεισα; perf. pass. ἔσπεισμαι, ind. 1. ἐσπείσθην; fut. 1. med. σπείσομαι, ind. 1. ἐσπεισάμην a σπείδω.
Sterno	Στορεννύω et στορέννυμι, fut. 1. στορέσω, ind. 1. ἐστόρεσα a στορέω.
	Στρωννύω et στρώννυμι, fut. 1. στρώσω, ind. 1. ἔστρωσα, perf. ἔστρωκα; perf. pass. ἔστρωμαι, ind. 1. ἐστρώθην a στρόω.
Cohibeo	Σχέω. Vid. supra Ἔχω.
	Τ.
Extendo	Τανύω et τάζω, fut. 1. τανύσω, perf. τέτακα, perf. pass. τέταμαι.
Seco	Τέμνω, fut. 1. τεμῶ, et τμήξω a τμήσσω, perf.

τέτμηκα; ind. 2. ἔταμον; perf. pass. τέτμημαι a τμάω.

Fabrico Τεύχω, fut. 1. τεύξω; ind. 1. ἔτευξα; perf. pass. τέτυγμαι.

Pario Τίκτω, fut. 1. τέξω, ind. 2. ἔτεκον; perf. med. τέτοκα a τέκω.

Solvo Τίνω, fut. 1. τίσω, ind. 1. ἔτισα, perf. τέτικα a τίω.

Perforo Τιτράω et τιτραίνω, fut. 1. τρήσω, ind. 1. ἔτρησα; perf. pass. τέτρημαι a τράω.

Vulnero Τιτρώσκω, fut. 1. τρώσω, ind. 1. ἔτρωσα, perf. τέτρωκα a τρόω.

Tolero Τλάω, fut. 1. τλήσω, perf. τέτληκα, ind. 2. ἔτλην a τλῆμι.

Nutrio Τρέφω, fut, 1. θρέψω, ind. 1. ἔθρεψα; perf. pass. τέθραμμαι, ind. 2. ἐτράφην.

Curro Τρέχω, fut. 1. θρέξω; ind. 1. ἔθρεξα, perf. δεδράμηκα, ind. 2. ἔδραμον; fut. 2. med. δραμοῦμαι a δρέμω vel δραμέω.

Comedo Τρώγω, ind. 2. ἔφαγον; fut. 2. med. φαγοῦμαι a φάγω.

Sum / *Consequor* Τυγχάνω, fut. 1. τυχήσω, ind. 1. ἐτύχησα, perf. τετύχηκα, ind. 2. ἔτυχον a τυχέω. Sed perf. act. τέτευχα, et fut. 1. med. τεύξομαι a τεύχω.

Υ.

Promitto Ὑπισχνέομαι, fut. 1. ὑποσχήσομαι, ind. 2. ὑπεσχόμην; perf. pass. ὑπέσχημαι, ind. 1. ὑπεσχέθην.

Dormito Ὑπνώττω, fut. 1. ὑπνώσω ab ὑπνόω.

Pluo / *Rigo* Ὕω, fut. 1. ὕσω, ind. 1. ὗσα; praes. pass. ὕομαι, ind. 1. ὕσθην, part. perf. ὑσμένος.

Φ.

Dico Φάσκω, imp. ἔφασκον, fut. 1. φήσω, ind. 1. ἔφησα a φημί.

Fero Φέρω, fut. 1. οἴσω ab οἴω, ind. 1. ἤνεγκα, ind. 2.

ἤνεγκον ab ἐνέγκω; perf. med. ἐνήνοχα A. pro ἤνοχα ab ἐνέχω.

Fugio Φεύγω, fut. 1. φεύξω, φεύξομαι, et φευξοῦμαι, ind. 2. ἔφυγον; perf. med. πέφευγα.

Praevenio Φθάνω, imperf. ἔφθανον, fut. 1. φθάσω, ind. 1. ἔφθασα, perf. ἔφθακα a φθάω, ind. 2. ἔφθην a φθῆμι, part. φθάς.

Corrumpo Φθείρω, fut. 1. φθερῶ; perf. med. ἔφθορα.

Tabesco Φθίνω, fut. 1. φθίσω, ind. 1. ἔφθισα, perf. ἔφθικα; perf. pass. ἔφθιμαι a φθίω.

Horreo Φρίσσω vel φρίττω, fut. 1. φρίξω, perf. πέφρικα pro πέφριχα.

Gigno } *Nascor* } Φύω, fut. 1. φύσω, ind. 1. ἔφυσα, perf. πέφυκα, ind. 2. ἔφυν, inf. φῦναι, part. φὺς a φῦμι; perf. med. πέφυα.

X.

Recedo Χάζω et χάζομαι, fut. 1. χάσω, ind. 2. ἔχαδον et κέκαδον; fut. 1. med. χάσομαι, perf. κέχανδα, ind. 2. ἐχαδόμην et κεκαδόμην.

Gaudeo Χαίρω, imper. χαῖρε salve, fut. 1. χαιρήσω; ind. 2. pass. ἐχάρην.

Dehisco Χάσκω, ind. 2. ἔχανον; fut. 1. med. χανοῦμαι, perf. κέχηνα a χαίνω.

Fundo Χέω, fut. 1. χεύσω, ind. 1. ἔχευσα, ἔχευα, et ἔχεα, inf. χέαι, perf. κέχυκα pro κέχευκα, ind. 2. ἔχεον, fut. 2. χεῶ; perf. pass. κέχυμαι, ind. 1. ἐχύθην; fut. 1. χυθήσομαι a χύω; ind. 1. med. ἐχεάμην.

Coloro Χρωννύω et χρώννυμι, fut. 1. χρώσω, ind. 1. ἔχρωσα; perf. pass. κέχρωμαι et κέχρωσμαι, ind. 1. ἐχρώθην.

Obstruo Χωννύω et χώννυμι, fut. 1. χώσω, ind. 1. ἔχωσα; perf. pass. κέχωσμαι, ind. 1. ἐχώσθην a χόω vel χώω.

Ω.

Pello Ὤθω et ὠθέω usitatius, fut. 1. ὤσω et ὠθήσω, ind. 1. ὦσα et ὤθησα; perf. pass. ὦσμαι et

ὤθημαι, ind. 1. ὤσθην; fut. 1. med. ὤσομαι et ὠθήσομαι, ind. 1. ὠσάμην et ὠθησάμην. Temporibus auctis ε saepe praefigitur: ut, ἔωσα, ἔωσμαι.

Emo — Ὠνέομαι, fut. 1. ὠνήσομαι; perf. pass. ὤνημαι et ἐώνημαι, ind. 1. ὠνήθην et ἐωνήθην.

Compositorum formatio e simplicibus petenda est.

VERBALIA[1].

Verbalia nomina deducuntur ferè vel,

A prima persona perfecti passivi,

S. in μα	ut	γράμμα	*litera.*
μη		γραμμὴ	*linea.*
μος		δεσμὸς	*vinculum.*
A. in μων		νοήμων	*intelligens.*

A secunda persona perfecti passivi,

S. in σια	ut	δοκιμασία	*probatio.*
σις		ποίησις	*poësis.*
A. in σιος		θαυμάσιος	*admirabilis.*
σιμος		χρήσιμος	*utilis.*

A tertia persona perfecti passivi,

S. in τηρ	ut	χαρακτὴρ	*character.*
τηριον		ποτήριον	*poculum.*
της		ποιητὴς	*poëta.*
τις		πίστις	*fides.*
τρα		ὀρχήστρα	*pars theatri.*
τρις		ὀρχηστρὶς	*saltatrix.*
τρον		δίδακτρον	*minerval.*
τυς		ὀρχηστὺς	*ars saltandi.*
τωρ		κοσμήτωρ	*princeps.*
A. in κος		κριτικὸς	*judicialis.*
τεος		γραπτέος	*scribendus.*
τος		ἀκουστὸς	*qui audiri potest.*

[1] Vid. supra pag. 25, not. 1.

A perfecto medio.

S. in ευ, η, ιον, ος } ut { τομεὺς *sector.* ἐπιστολὴ *epistola.* λόγιον *oraculum.* λόγος *sermo.*

PAUCULA quaedam descendunt ab ipso themate: ut, λευκὸς *candidus,* a λεύσσω *video.*

Et ab indefinito secundo: ut, φυγὴ *fuga,* ab ἔφυγον *fugi.*

ADVERBIUM.

ADVERBIUM est aut primitivum, aut derivativum.

PRIMITIVUM: ut, νῦν *nunc,* τότε *tunc.*

DERIVATIVUM in στὶ: ut, Ἑλληνιστὶ *Graecè,* Ῥωμαϊστὶ *Romanè.*

δὸν: ut, κυνηδὸν *caninè.*

εὶ: ut, πανσυδεὶ *omnino, prorsus.*

ην: ut, κρύβδην *secretò.*

ως: a genitivo plurali adjectivorum: ut, ab ἀληθῶν, ἀληθῶς *verè*; ab ὀξέων, ὀξέως *acutè.*

VARIANT etiam adverbia significatione.

Syllabicae adjectiones δε, ζε, σε, notae sunt ad locum: ut, οἴκαδε *domum,* Ἀθήναζε *Athenas,* οὐρανόσε *in caelum.*

θεν et θε de loco: ut, ἄνωθεν *desuper,* οὐρανόθε *de caelo,* γὴρ

θι, οι, σι, χοῦ, χῆ, in loco: ut, οὐρανόθι *in caelo,* ... est. *domi,* Ἀθήνησι *Athenis,* πανταχοῦ et πανταχῆ *ubique,* ... ali-

Particulae adverbiales ἀρι, ἐρι, δα, ζα, λα, ... Τῷ ... ἐπτο in compositione praefixae adaugent ... Ἐξεφύλο ... nem: ut, ἀρίδηλος vel ἐρίδηλος *manifestus,*

Porro νε et νη in compositione privant, saepe junguntur vel benignitatem, et δυς difficultatem ... *Ambo* indicant: ut, νέφος *nubes,* νήπιος *infans.* *facilis,* εὐμενὴς *benevolus*; δυσάλωτος ... μενὴς *malevolus.*

pro diverso earum regimine 42.

1 Nonnunquam etiam, sed rarissimè, au... ψευδῶν, *ex utrisque dulcis,* ... *latè fluens.* ... λέγειν: *Duo loquendi*

Particula α in compositis privat, conjungit, et auget: ut, χάρις *gratia*, ἄχαρις *ingratus*; πάντες *omnes*, ἅπαντες *omnes simul*; ξύλον *lignum*, ἄξυλος *lignis plenus*.

CONJUNCTIO.

Conjunctiones potestate sua sic denominantur:

Adversativae: καίπερ, εἰ καὶ, κἂν εἰ, *etsi*; καίτοι, καίτοιγε, *quanquam*.

Causales: γὰρ, καὶ γὰρ, ἢ γὰρ, γάρτοι, γάρπου, γὰρ δήπου, *nam*, *enim*, *etenim*; οὐ γὰρ ἀλλὰ *etenim*; ὅτι, διὸ, διότι, καθότι, οὕνεκα, *quia*, *quòd*, *quoniam*; ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, ἐπείτοι, ἐπειὴ poëticè, *quoniam*, *quandoquidem*; ἵνα, ὡς, ὅπως, ὄφρα poëticè, ὥστε, *ut*.

Conditionales: εἰ, ἐὰν, ἂν, ἢν, *si*; εἴγε, εἴπερ, εἰδὴ, εἰδήπερ, *siquidem*; εἰ, μὴ, ὅτι μὴ, *nisi*; εἰ δὲ μὴ, *sin minùs*, *alioqui*; εἰ γοῦν *si saltem*; εἰ δ' ἄρα *sin verò*.

Copulativae: καὶ *et*, τὲ *que*, ἠδὲ poëticè, *atque*; καὶ μέντοι, καὶ μὲν καὶ, καίτοι καὶ *atque*, *adeo*; ἀλλὰ δὴ καὶ *etiam*.

Connexivae: ἔτι, προσέτι, πρόσγε, μενοῦνγε, *praeterea*, *quinetiam*; ἐπὶ τούτοις, πρὸς ταῦτα, ἐπὶ τάδε, ἅμα δὴ, *porrò*, *quinimo*; καὶ γὰρ αὖ, *rursus etiam*.

Discretivae: μὲν *quidem*, δὲ *verò*; γὲ, δὴ, ἀτὰρ, ἀλλὰ, *sed*, ...*tem*; μέντοι *saltem*; ἀλλὰ μέντοι, οὐ μὴν ἀλλὰ, *verun*... : δέγε, δέπου, δέτοι, *porrò*, *autem*.

...tivae: ἢ, ἤτοι, ἤπου, *aut*, *vel*, *sive*; μηδὲ, μήτε, ...*eque*, *nec*.

...ν, ἄρα, ἄραγε, τοιγὰρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, ...*uare*, *igitur*, *idcirco*, *ergo*; οὐκοῦν *igitur*;

...rsativis: ὅμως, δήπου, γε δήπου, ἔμπης, ...ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ μὲν, ἀλλ' οὖν, *attamen*,

...ὲ vel κὲν.

...nterdum nihil per se significant, ...tiam orationi adferunt: ἄρα, ἂρ, ...νυν, πὲρ, ποὶ, που, πω, τοί.

τις
τρα
τρις
τρον
τυς
τωρ
A. in κος
τεος
τος

Vid. supra pag. 26.

PRAEPOSITIO.

Praepositiones sunt octodecim.

Monosyllabae sex :

εἰς, Atticè ἐς, *ad, in,*
ἐκ ante consonantem, } *ex.*
ἐξ ante vocalem,
ἐν, poëticè ἐνὶ *in.*
πρὸ *ante.*
πρὸς *ad, a, coram.*
σὺν, Atticè ξὺν, *cum.*

Dissyllabae duodecim :

ἀμφὶ *de, circa.*
ἀνὰ *per.*
ἀντὶ *pro, contra.*
ἀπὸ *a, propter.*
διὰ *per, cum, propter.*
ἐπὶ *ad, ob, in, super.*
κατὰ *contra, de, secundum.*
μετὰ *cum, post.*
παρὰ *a, apud, contra.*
περὶ *de, circa.*
ὑπὲρ *super, pro, supra.*
ὑπὸ *sub, propter* [1].

III. DE SYNTAXI.

Syntaxis dividitur in concordantiam et regimen.

Concordantia nominativi et verbi.

I. **Verbum** personale finitum concordat cum nominativo numero et persona ; ut, Πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε : *Saepe etiam stultus opportuna locutus est.*

Obs. 1. Neutra pluralia gaudent verbo singulari, aliquando etiam masculina et foeminina : ut, Τῷ ἀργυρίῳ ὑποτάσσεται πάντα : *Pecuniae obediunt omnia.* Ἐξεφύετο αἱ τρίχες : *Crines nascebantur.* Aristot.

Obs. 2. Ἄμφω et δύω, quamvis dualia, saepe junguntur verbo plurali : ut, Ἄμφω ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον. *Ambo efflaverunt miseram animam.* Eurip [2].

1 De variis praepositionum significationibus, pro diverso earum regimine et compositione, pluribus infra agetur, pag. 142.

2 Item substantivo plurali : ut, Ἐξ ἀμφοῖν ψευδῶν, *ex utrisque falsis.* Aristoph. Δύο ποιῶ καιροὺς τοῦ λέγειν : *Duo loquendi tempora constituo.* Isocr.

Concordantia substantivi et adjectivi [1].

I. Adjectivum cum substantivo casu, genere, et numero consentit: ut, Χρηστὸς ἀνὴρ ἐστὶ κοινὸν ἀγαθόν: *Vir bonus est commune bonum.*

Obs. 1. Adjectiva saepe permutant suum substantivum in genitivum: ut, Φαῦλοι ἄνθρωποι, vel, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων; *impii homines.*

Obs. 2. Saepe usurpantur substantiva pro adjectivis: ut, Μάγος τέχνη, *ars magica.* Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον: *Graecam linguam didici.*

Concordantia antecedentis et relativi.

Relativum cum antecedente concordat genere, numero, et persona: ut, Χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ᾗ με τιμᾶτε: *Gratias ago pro honore, quo me honoratis.* Hal.

Obs. Atticè relativum et antecedens eodem casu ponuntur: ut, Χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω: *Utor libris, quos habeo.*

Regimen nominum.

Substantiva.

I. Cum duo substantiva diversae significationis concurrunt, posterius in genitivo ponitur: ut, Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ: *Filius Dei.*

Obs. 1. Ponitur genitivus saepe per eclipsin in nominibus propriis: ut, Νηλεὺς ὁ Κόδρου, vel, Νηλεὺς τοῦ Κόδρου, subaudi υἱὸς; *Neleus Codri filius.* Εἰς ᾅδου, *ad inferos*; subaudi οἶκον. Item per defectum vocis ἕνεκα: ut, Μακάριος τῆς πίστεως, *beatus propter fidem.*

Obs. 2. Genitivus per se positus est abominantis: ut, Τῆς ἀναιδείας! *O impudentiam!*

Adjectiva.

I. Adjectiva neutralia non rarò fiunt adverbia: ut, ὀξὺ *celeriter,* καλὰ *pulchrè,* τὰ πρῶτα *primùm,* τὰ ἀρχαῖα *olim,* μέτρια *mediocriter,* ἀλυπότατα *laetissimè.*

1 Sub *Adjectivo* continentur *articulus, pronomen,* et *participium.* De *Articulo* autem *praepositivo* vid. a, pag. 140.

II. Interdum etiam foeminina singularia: ut, Ἰδίᾳ *privatim*, δημοσίᾳ *publicè*.

Genitivus post adjectivum.

I. Adjectiva, quae desiderium, notitiam, ignorantiam, copiam, inopiam, dignitatem, differentiam, accusationem, damnationem, et absolutionem significant; atque alia quaedam, genitivum adsciscunt: ut, Δύσερως τῆς δόξης, *gloriae perditè cupidus.* Ἄπειρος τῶν πράξεων, *rerum imperitus.*

II. Nomina partitiva, infinita, interrogativa, et numeralia; item comparativa, et superlativa, genitivo gaudent: ut, Ἕκαστον τῶν ζώων, *unumquodque animalium.*

Obs. 1. Comparativa, cum exponuntur per *quàm*, genitivum exigunt: ut, Τῆς πολυπραγμοσύνης οὐδὲν κενώτερον ἄλλο: *Nihil vanius curiositate.*

Obs. 2. Nomina etiam, quae superlativorum naturam induunt, gaudent genitivo: ut, Ἔξοχος πάντων, *praecipuus omnium*; Δῖα θεάων, *Diva dearum.*

Dativus post adjectivum.

I. Adjectiva, quibus commodum, incommodum, similitudo, dissimilitudo, contrarietas significatur; cum aliis quibusdam, dativum postulant: ut, Φίλος σοί, *amicus tibi*; ἐναντίος τῷ νόμῳ, *adversus legem.*

II. Huc referuntur adjectiva ex σὺν et ὁμοῦ composita: ut, Σύντροφος, *unà nutritus*; ὁμόγλωσσος, *eadem lingua utens.*

Obs. Quaedam, quae similitudinem significant, etiam genitivo gaudent: ut, Ὅμοιος ἀνθρώπου: *Similis homini.*

Accusativus post adjectivum.

I. Adjectiva, subaudito κατὰ, accusativum regunt: ut, Πατρίδα Ῥωμαῖος, *Romanus patria.* Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός: *Nemo hominum in omnibus sapiens est.*

Constructio pronominum.

I. Genitivus pronominis primitivi ponitur, cum persona significatur, ut, Εἰκὼν σοῦ, *imago tui.* Herod.

II. Cum possessio vel relatio significatur locum habet pronomen possessivum: ut, Πατὴρ ἐμὸς, *pater meus.*

Obs. 1. Genitivus autem primitivi loco possessivi ponitur: ut, Πατήρ μοῦ, pro πατὴρ ἐμός.

Obs. 2. Pronomina interdum construuntur loco adverbiorum: ut, Ταῦτα τοὶ, ταῦτ' ἄρα, *proinde*; ταύτῃ, *sic*; ταύτῃ τοι, *itaque.*

Regimen verborum.

Nominativus post verbum.

I. Verba substantiva τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω, γίγνομαι; et illa poëtica πέλω, πέλομαι, τελέθω, κύρω, *sum*; utrinque nominativum expetunt: ut, Κακῶν ἐπικαλύμματά ἐστὶ ὁ πλοῦτος: *Malorum opercula sunt divitiae.*

Obs. 1. Verbo τυγχάνω eleganter postponitur participium ὢν, cum alio nominativo: ut, Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφός: *Socrates est sapiens.*

Obs. 2. Sin participium sequatur, omittitur ὢν: ut, Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν. *Socrates ambulat.*

II. Verba vocandi passiva, et quae gestum vel statum rei significant, utrinque nominativum adsciscunt: ut, Δημοσθένης προσηγορεῖται ῥήτωρ: *Demosthenes dicitur orator.*

Obs. Mutatur nominativus post verbum in genitivum: ut, Κροῖσος ἐστὶ τῶν πλουσίων, i. e. πλούσιος: *Croesus est dives.*

Genitivus post verbum.

I. Verba incipiendi, desinendi, appetendi, abstinendi, aberrandi, amandi, admirandi, consequendi, contemnendi, differendi, excellendi, imperandi, parcendi, participandi, recordandi, fruendi, egendi, emendi, ven-

dendi, genitivo gaudent: ut, Τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα: *A dolore vitam auspicamur.*

Obs. Verba implendi, separandi, privandi, aestimandi, accusandi, damnandi, absolvendi, exigunt accusativum cum genitivo: ut, Καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς: *Frugibus implent areas.* Phocyl.

II. Verba sensus gaudent genitivo, praeter illa, quae ad visum pertinent: ut, Ἤκουσε τῆς βοῆς: *Audivit clamorem.* Plut.

Obs. Atticè verò omnia verba sensus accusativum regunt.

III. Quibuslibet verbis additur genitivus substantivi cum participio absolutè sumptus: ut, Θεοῦ διδόντος, μηδὲν ἰσχύει φθόνος: *Deo favente, nihil valet invidia.* Nazian.

Dativus post verbum.

I. Omnia verba acquisitivè posita regunt dativum ejus rei, cui acquiritur aliquid, vel tribuitur: ut, Φιλίππῳ ζῇ, οὐ τῇ πατρίδι: *Philippo vivit, non patriae.* Demosth.

II. Verba sequendi, certandi, precandi, utendi, gaudendi, juvandi, dandi, reprehendendi, exprobrandi, conveniendi, colloquendi, dativum exigunt: ut, Ἕπομαι τοῖς παλαιοῖς: *Veteres sequor.*

III. Quodvis etiam verbum admittit dativum, significantem causam, instrumentum, aut modum actionis: ut, Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις: *Argenteis pugna telis, ac omnia vinces.*

Accusativus post verbum.

I. Verba transitiva, et eorum significationem habentia, exigunt accusativum: ut, Νεκρὸν ἰατρεύειν, καὶ γέροντα νουθετεῖν, τ' αὐτό ἐστι: *Mortuum curare, et senem erudire, idem est.*

II. Verba rogandi, docendi, celandi, vestiendi, testandi, et alia quaedam, duplicem regunt accusativum:

ut, Χρὴ αἰτεῖν τοὺς θεοὺς ἀγαθά : *Oportet bona petere a diis.* Aesch.

Obs. Haec variam habent constructionem : Ἐπιλείπει μοι, vel με, τόδε : *Hoc mihi deest.* Ἄρχει τῆς πόλεως, vel τῇ πόλει : *Praeest civitati.* Λοιδορῶ σοι, vel σε : *Convicior tibi.* Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, vel τὸν Θεόν : *Adoro Deum.* Cum multis aliis hujusmodi.

Verba passiva.

I. Passiva exigunt genitivum agentis cum praepositione ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, et πρὸς : ut, Ὁ νοῦς ὑπὸ οἴνου διαφθείρεται : *Mens a vino corrumpitur.* Isocr.

Obs. 1. Praepositio autem interdum reticetur : ut, Φίλων νικῶνται φίλοι, pro ἀπὸ φίλων : *Amici ab amicis flectuntur.* Soph.

Obs. 2. Genitivus etiam nonnunquam in dativum vertitur : ut, Πεποίηται μοὶ : *Factum est a me.*

II. Passiva per synecdochen accusativo junguntur : ut, Πλήττομαι τὴν κεφαλήν : *Percutior caput.*

III. Passiva regunt accusativum activorum suorum : ut, Μωρῷ οὐ πιστεύεται τὴν ἀρχήν ; quia dicimus, Μωρῷ οὐ πιστεύομεν τὴν ἀρχήν : *Stulto imperium non committimus.*

Obs. Plurima activa passivè saepe significant, et passivam habent constructionem : ut, Ἀπαλλάττω ὑπό σου : *Liberor a te.* Sic, Τελῶ *censeor,* ἀναλαμβάνω *recreor,* ἀναστρέφομαι *reflector,* ῥίπτω *jactor,* συνάπτω *conjungor,* ἀσκῶ *exerceor,* κρύπτω *occultor.*

Verba infinita.

I. Pro gerundiis et supinis usurpant Graeci infinitivum cum articulo, vel sine articulo : ut, Καιρὸς τοῦ βοηθεῖν, *opportunitas auxiliandi ;* ἐν τῷ σπουδάζειν, *in studendo ;* πρὸς τὸ παρακαλεῖν, *ad orandum.* Λέγειν ἀγαθὸς, *dicendi peritus ;* ποιεῖν αἰσχρὸν, *factu inhonestum.*

II. Cum significatur necessitas, utuntur Graeci adjectivis positionis, quae regunt plerumque dativum vel accusativum : ut, Ἰτέον μοι : *Eundum est mihi.*

Obs. Saepe tamen casus verborum suorum regunt: ut, Μνημονευτέον Θεοῦ: *De Deo cogitandum.*

De tempore.

I. Nomina, quae partem temporis significant, adjiciuntur verbis frequentiùs in genitivo: ut, Ἦλθε νυκτός: *Venit nocte.*

II. Continuatio autem temporis in dativo vel accusativo ponitur: ut, Ἐβασίλευσε ὀκτωκαίδεκα ἔτεσι: *Regnavit octodecim annos.* Herodian. Εὕδω ὅλην νύκτα: *Dormio totam noctem.* Plat.

De loco.

I. Spatium loci adjicitur verbis in accusativo: ut, Ἀπέχει τριῶν ἡμερῶν ὁδόν: *Distat iter trium dierum.* Xenoph.

Obs. Graeci saepissimè in locis designandis utuntur proprio nomine loci cum praepositione: ut, Ἐξ Ἀθηνῶν, *ex Athenis*; εἰς Βρεταννίαν, *ad Britanniam.*

De *Adverbiis ad locum, de loco,* et *in loco* significantibus, vide supra, pag. 131.

Verba impersonalia.

Verba impersonalia diversos casus exigunt.

I. Genitivum, ἐστὶ *officium est*: ut, Οὐχ ὑμῶν ἐστι: *Non vestrum est.*

II. Dativum, ἔστι, ἔνεστι, ἔξεστι, χωρεῖ, ἐγχωρεῖ, ὑπάρχει, *licet,* cum aliis quibusdam: ut, Ἔνεστί σοι πρίασθαι: *Licet tibi emere.* Lucian.

III. Dativum personae cum genitivo rei, δεῖ, δεῖται, ἐνδεῖ, προσδεῖ, ἐλλείπει, χρὴ, *opus est,* et alia quaedam: ut, Χρή σοι φίλων: *Opus est tibi amicis.* Eurip.

Regimen participiorum.

I. Participia regunt casus suorum verborum: ut, Ὀλιγωρῶν τῆς παιδείας, *contemnens disciplinam.*

Obs. 1. Participia ponuntur loco nominum: ut, Τόξων εὖ εἰδὼς, pro εἰδήμων, *arcuum peritus*.

Obs. 2. Nonnunquam participia loco verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perseverandi et desistendi: ut, Ἀγαπῶν με διατέλει: *Persevera me amare.* Οὐ παύσομαι γράφων: *Non cessabo scribere.* Μέμνημαι ἰδών: *Memini vidisse.*

De articulo praepositivo.

I. Articulus praepositivus usurpatur in

Exponendo: ut, ὁ Κύριος Ἰησοῦς, *Dominus ille Jesus.*

Demonstrando: ut, Ὁ ποιητὴς, *summus poëta*, pro *Homero.*

Distinguendo: ut, Κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς: *Canis ille caelestis, non terrestris*, scil. *Diogenes.*

II. Articulus, si praeponitur infinitivo, pro nomine sumitur in omni casu: ut, Τὸ φρονεῖν *sapientia*, τοῦ φρονεῖν *sapientiae*, ἐν τῷ φρονεῖν *in sapientia.*

III. Item adverbium cum articulo fit adjectivum: ut, Τὰ ἔξω *externa*, οἱ πέλας *vicini*, τῷ πλησίον *vicino.*

IV. Articulus pluralis cum ἀμφὶ, μετὰ, περὶ, κατὰ, πρὸς, et aliis, sequente nomine proprio, idem significat, quòd nomen ipsum, vel comitatum: ut, Οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, *Plato* vel *Platonici*; οἱ μετ' Ἀχιλλέως, *socii Achillis.*

V. Sequente verò appellativo, officium denotat, vel relationem: ut, Οἱ περὶ ἱερὰ, *sacerdotes*; οἱ κατ' ἀγορὰν, *causidici*; οἱ πρὸς αἵματος, *consanguinei.*

VI. Articulus neutrius generis cum genitivo substantivi significat possessionem: ut, Τὰ μητρὸς, *facultates matris*; τὰ Πλάτωνος, *opera Platonis*; τὸ τοῦ Θεόγνιδος, *carmen Theognidis.*

VII. Articulus cum conjunctionibus μὲν et δὲ habet locum in divisionibus: ut, Οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοὶ; *hi boni, illi mali.*

Obs. Item adverbialiter sumptus: ut, Τῇ μὲν, τῇ δὲ; *partim quidem, partim verò.*

VII. Articulus neutrius generis praeponitur quibuscunque vocibus τεχνικῶς, id est, pro seipsis acceptis: ut, Τὸ ἄνθρωπος, *haec vox* ἄνθρωπος; τὸ γυνὴ *haec vox* γυνή.

Obs. Ponitur articulus praepositivus pro subjunctivo: ut, Τὸ ῥᾷστον ἁπάντων: *Quod factu facillimum.*

Regimen adverbiorum.

I. Adverbia loci, temporis, ordinis, causae, comparationis, indignationis, copulandi, separandi, numerandi, genitivum post se recipiunt: ut, Ἄλλοθι πάτρης ὤλετο: *Seorsum a patria periit.* Hom.

II. Ἅμα, ὁμοῦ, et alia quaedam, dativum postulant: ut, Ἅμα τοῖς ἄλλοις, *simul cum aliis.*

III. Μὰ et νὴ jurandi accusativo gaudent: ut, Μὰ Δία; *non per Jovem*; νὴ Δία, *ita per Jovem.*

IV. Ὦ acutitonum gaudet nominativo, genitivo, accusativo, et vocativo; et est admirantis, dolentis, vel exclamantis.

V. Ὦ circumflexum est vocantis, et cum vocativo construitur.

Obs. Aliquando solus genitivus ponitur, omisso adverbio: ut, Τῆς τύχης, pro Ὦ τῆς τύχης! *O fortunam!*

VI. Optandi particulae, αἴθε, εἴθε, et ὡς, praeponuntur imperfecto ὤφελον sive ὄφελον, et indefinito secundo ὤφελον sive ὄφελον, sequente infinitivo: ut, Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι: *Venisti ex pugna, utinam ibi periisses.*

VII. Ἕως, pro *quamdiu*, omnibus modis jungitur, praeterquam imperativo.

VIII. Ὅταν et ὁπόταν, *quando*, subjunctivo, interdum optativo, rariùs indicativo junguntur.

Obs. 1. Duo negativa plerumque vehementiùs negant: ut, Οὐ μὴ πίω: *Nequaquam bibam.* Luc. xxii, 18.

Obs. 2. Οὕτω ante consonantes, οὕτως et οὑτωσὶν ante vocales, locum habent.

Regimen conjunctionum.

I. Conjunctiones copulativae et disjunctivae similes casus, modos, et tempora, ni sensus aliud postulat, connectunt.

II. Ἂν, ἐὰν *si*, ἐπειδὰν *quoniam*, ἵνα *ut*, κἂν *etsi*, ὄφρα, ὅπως *ut*, cum similibus, subjunctivo gaudent: ut, Ἂν Θεὸς θέλῃ: *Si Deus velit.* Demosth.

Ἂν vim habens potentialem, omnibus modis jungitur, praeter imperativum: ut, Εἴπερ ἂν ἑώρων, *si viderem.*

Ἂν indefinitè sumpta iisdem modis inservit: ut, Τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι: *Hos ego legam.* Hom.

III. Εἰ, εἴγε, εἴπερ *si*, εἴποτε *siquando*, εἴπως *si quo modo*, indicativo, interdum optativo, rariùs subjunctivo junguntur: ut, Εἰ ἔξεστι, *si licet.*

IV. Ἐπεὶ *quum, quoniam*, indicativo gaudet; interdum et infinitivo: ut, Ἐπεὶ ἑώρα, *quum videret.* Xen.

V. Ὅτι, διότι *quod*, καθότι *quatenus*, indicativo, optativo et subjunctivo rariùs: ut, Εἶπεν, ὅτι βούλεται: *Dixit, quòd velit.* Xen.

VI. Ὡς *quòd*, indicativo, interdum optativo et subjunctivo, infinitivo rariùs: ut, Λέγουσιν, ὡς δίκαιον ᾖ: *Dicunt, quòd justum sit.* Eurip.

Ὡς *ut*, iisdem modis, sed indicativo rariùs: ut, Ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες, *ut intelligant auditores.* Lucian.

VII. Ὥστε *ut, adeò ut*, omnibus modis jungitur: ut, Ὥστε πρὸς Πέρσην ἀπεστάλκατε, *ut ad Persam miseritis.* Demosth.

Regimen praepositionum.

Monosyllabae.

1. ΕἸΣ, Atticè ἐς, *ad* et *in*, jungitur accusativo: ut, Ἦλθεν εἰς δέσποιναν: *Venit ad heram.* Εἰς ὕδωρ γράφω: *In aquam scribo.*

Composita utrumque etiam denotat: ut, εἰσπλέω *adnavigo*, εἰσάλλομαι *insilio*.

2. ἘΚ, vel ἐξ, *ex* genitivo gaudet: ut, Ἐξ ἀπραξίας πράγματα: *Ex otio negotia.*

Composita auget: ut, ἐκπίνω *ebibo*. Idem quoque significat, quod ἔξω *extra*: ut, ἐκβάλλω *ejicio*.

3. ἘΝ *in* soli dativo jungitur: ut, Ἐν οἴκῳ, *in domo*. Sed per eclipsin genitivo: ut, Ἐν ᾅδου, subaudi οἴκῳ; *in domo Plutonis*.

Composita *in* significat: ut, ἐμβάλλω *injicio*.

4. ΠΡΟ` *ante* soli genitivo jungitur: ut, Πρὸ θυρῶν, *prae foribus*.

Composita *prae* significat: ut, προβάλλω *praepono*.

5. ΠΡΟ`Σ cum genitivo *a* significat; ut, Πρὸς Θεοῦ, *a Deo*: item *officium*; ut, Οὐ πρὸς φιλοσόφου, *non est philosophi*: et *coram*; ut, Πρὸς ἐπισκόπου, *coram episcopo*. Jurandi quoque nota est: ut, Πρὸς Χαρίτων, *per Gratias*.

Cum accusativo *ad* denotat; ut, Πρὸς γυμνάσιον, *ad scholam*: item *contra*; ut, Πρὸς Ῥωμαίους, *contra Romanos*.

Composita valet *ad*; ut, προσκαλῶ *advoco*.

6. ΣΥ`Ν, Atticè ξὺν, *cum* semper dativo jungitur: ut, Σὺν Θεῷ, *cum Deo*.

Composita conjungit: ut, συμβάλλω *conjicio*.

Dissyllabae.

1. ἈΜΦΙ` cum genitivo significat *de*: ut, Ἀμφὶ ἀστέρων, *de astris*.

Cum dativo poëticè *pro*: ut, Ἀμφὶ Ὀδυσσῆϊ, *pro Ulysse*.

Cum accusativo *circa*: ut, Ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς, *circa diluculum*.

Composita *circum* denotat: ut, ἀμφιβάλλω *circumjicio*.

2. ἈΝΑ` *per* cum solo accus. legitur; ut, Ἀνὰ στρατὸν, *per exercitum*: sed poëticè cum dat. *in versum* denotat.

Composita *re* significat: ut, ἀνατρέχω *recurro*.

3. 'ANTI' cum genitivo significat *pro*: ut, Ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακὰ, *mala pro bonis reddere*: item *contra*; ut, Ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω: *Vir contra virum eat.* Hom.

Composita valet *contra*: ut, ἀντιστρέφω *inverto*.

4. 'ΑΠΟ' cum genitivo *a* vel *ab* significat: ut, Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, *a capite*; ἀπ' ἀρχῆς, *ab initio*: item *propter*; ut, Ἀπὸ τοῦ ὄχλου, *propter turbam*. Luc. xix, 3.

Composita *auget*; ut, ἀποτείνω *extendo*: denotat etiam *contrarium*; ut, εὔχομαι *precor*, ἀπεύχομαι *imprecor*: item *exemplum*; ut, ἀπογράφω *describo*.

5. ΔΙΑ' cum genitivo *per* significat: ut, Διὰ βίου, *per vitam*: et *cum*; ut, Διὰ μαχαιρῶν, *cum gladiis*: item *potentiam*; ut, Δι' ἑαυτῶν, *suis viribus*.

Accusativo juncta valet *propter*: ut, Διὰ φόβον, *propter timorem*.

Composita *di* vel *dis* significat: ut, διαιρεῖν *dividere*.

6. 'ΕΠΙ' cum genitivo *in* denotat: ut, Βοῦς ἐπὶ γλώττης, *bos in lingua*: etiam *super*; ut, Ἐφ' ἵππου, *super equo*.

Cum dativo valet *ob*, *propter*: ut, Ἐπὶ τῷ κέρδει, *ob lucrum*: item *in*; ut, Ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, *in regis potestate*: et *super*; ut, Ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, *super fundamentum*: etiam *post*; ut, Ἐπὶ τούτοις, *post haec*.

Cum accusativo *ad* significat: ut, Ἐπὶ τοὺς διδασκάλους, *ad praeceptores*: item *propter*; ut, Ἐπὶ τοῦτο, *propter hoc*: et *contra*; ut, Ἐπ' ἐμὲ, *adversus me*.

Composita *in* vel *super* denotat; ut, ἐπιγράφω *inscribo*: item *serò*; ut, ἐπιμηθεύομαι, *post factum consulo*.

7. ΚΑΤΑ' cum genitivo significat *contra*: ut, Κατὰ Χριστιανῶν, *contra Christianos*: etiam *de*; ut, Κατὰ σπουδαίων, *de studiosis*: in jurando *per*; ut, Κατὰ θεῶν, *per deos*: item *prae*; ut, Κατὰ χειρῶν, *prae manibus*; et *de loco*; ut, Κατὰ πετρῶν, *de petris*.

Accusativo juncta *secundum* denotat: ut, Κατὰ τύπον, *ad exemplar*: item *pro*; ut, Κατὰ δύναμιν, *pro viribus*.

Composita valet *deorsum*: ut, καταβαίνω *descendo*.

¶ ΜΕΤΑ` cum genitivo significat *cum*: ut, Μετὰ φίλων, *cum amicis.*

Cum dativo poëticè *inter*: ut, Μετὰ πρώτοισιν, *inter primos.*

Accusativo juncta *post*: ut, Μετὰ τὸν πόλεμον συμμαχίαν, *post bellum auxilium.*

Composita *mutationem* denotat: ut, μεταφέρω *transfero.*

9. ΠΑΡΑ` cum genitivo *a* significat; ut, Παρὰ Κυρίου, *a Domino*: item *excellentiam*; ut, Παρὰ πάντων τυγχάνει: *Omnes excellit*: etiam *contrarium*; ut, Παρὰ λόγου, *contra rationem.*

Dativo juncta valet *apud*; ut, Παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος: *Apud Dominum est misericordia*: etiam *prope, juxta*; ut, Παρὰ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε: *Juxta malum bonum apposuit.*

Cum accusativo denotat *ad*: ut, Παρὰ σε, *ad te*: item *in*; ut, Παρὰ τὰ μαθηματικὰ, *in studiis mathematicis*: et *praeter*; ut, Παρὰ πρέπον, *praeter decorum.*

Composita augmentum aut diminutionem significat: ut, παράσημος ῥήτωρ, *illustris* aut *ignobilis orator*: etiam *comparationem*; ut, παραβάλλω *confero*: item *contrarium*; ut, παράνομος *iniquus*; et *prope*; ut, παρακολουθῶ *proximè sequor.*

10. ΠΕΡΙ` cum genitivo valet *de*: ut, Περὶ ψυχῆς, *de anima*: et *prae*; ut, Περὶ ἁπάντων, *prae omnibus.*

Cum dativo *ex* significat: ut, Ὃν περὶ κῆρι φιλῶ, *quem ex animo amo.* Hom.

Accusativo valet *circa*: ut, Περὶ μεσημβρίαν, *circa meridiem*: et *in*; ut, Περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία: *Fortitudo in terribilibus versatur.*

Composita *circum* denotat: ut, περιπατέω *obambulo*: item *excellentiam*; ut, περικαλλὴς *admodum venustus*, περιγίνομαι *prodesto.*

11. ὙΠΕ`Ρ cum genitivo significat *pro*: ut, Ὑπὲρ ἡμῶν, *pro nobis*: item *de*; ut, Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, *de umb-*

asini; et supra; ut, Ὑπὲρ κήπων ὄρος κεῖται: Supra hortos mons est.

Cum accusativo valet supra: ut, Ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ: Supra hominem sapit: item praeter; ut, Ὑπὲρ μοῖραν, praeter fatum.

Composita defensionem indicat: ut, ὑπερασπίζω defendo: etiam augmentum; ut, ὑπερμαίνομαι nimis insanio.

12. ὙΠΟ' cum genitivo significat sub: ut, Ὑπὸ κόλπου, sub sinu: et propter; ut, ὑπὸ αἰδοῦς, propter pudorem.

Cum dativo etiam sub: ut, Ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος: Sub pelle leonina simia.

Cum accusativo subter: ut, Ὑπὸ γῆν, subter terram.

Composita sub denotat; ut, ὑπογράφω subscribo: item diminutionem; ut, ὑποδείδω subvereor: etiam improbitatem materiae; ut, ὑπόχρυσος aurum adulterinum.

Obs. 1. Praepositiones aliquando suis casibus postponuntur, tonusque retrahitur: ut, Εἰρήνης πέρι, de pace.

Obs. 2. Praepositiones, translato accentu, vicem sustinent verborum: ut, ἔνι pro ἔνεστι, licet; ἔπι pro ἔπεστι, inest, adest; πέρι pro περίεστι, superest: sic ἄνα surge, pro ἀνάστηθι.

Obs. 3. Praepositiones inter se compositae migrant in adverbia: ut, παρὲξ extra, etc.

Obs. 4. Poëtae saepe praepositiones per tmesin dissolvunt: ut, Κατὰ γαῖα κάλυψε, pro κατεκάλυψε: Terra obtexit[1]. Hom.

Figurata constructio.

FIGURAE constructionis Graecis cum Latinis sunt communes, ideoque ex Latina grammatica peti possunt.

Usitatissima autem est Enallage, qua partes orationis earumque attributa inter se permutantur[2].

1. *Tmesis* est vocis compositae dissectio: ut, *Unus enim quisque.*

2. De *Enallage* verò operae pretium erit videre, quae scripsit *Clarkius Il. α.* p. 566, et alibi.

De accentibus.

Regulae generales.

I. Si ultima syllaba sit brevis, acutus erit in antepenultima: ut, ἄνθρωπος.

II. Si ultima sit longa, acutus erit in penultima: ut, ἀνθρώπου.

Obs. 1. Voces tamen non paucae sunt, quae acutum habent in penultima, cum ultima sit brevis. Cujusmodi sunt,

Participia praeteriti passivi; ut, τετυμμένος: item neutra activa, quae retinent eum a masculinis: ut, τιμάων, τιμάον.

Substantiva quaedam in ος et diminutiva in ιλος, ιον, et ισκος: ut, παρθένος *virgo*, ναυτίλος *nauta*, παιδίον *puerulus*, νεανίσκος *adolescentulus*.

Adjectiva quaedam in ος, et verbalia in εος: ut, ὀλίγος *parvus*, γραπτέος *scribendus*.

Obs. 2. Nomina ex substantivo et perfecto medio verbi composita, si activè capiuntur, acutum habent in penultima; ut, μητροκτόνος *matricida*: sin passivè, in antepenultima; ut, μητρόκτονος *a matre occisus*.

III. Syllaba natura longa ante finalem brevem vel positione longam, si tonum habeat, circumflectitur: ut, σῶμα, εἶμι; αὖλαξ *sulcus*.

Obs. In vocibus autem, quarum ultima positione longa est, penultima natura longa interdum acuitur: ut, λαῖλαψ *turbo*.

IV. Monosyllaba non contracta acuuntur: ut, ἥ, χθὼν *terra*.

Obs. Verba autem monosyllaba producta circumflexum postulant: ut, ἦν, θῶ, εἶς.

Etiam nomina quaedam: ut, πᾶς, ναῦς, εἷς, ποῦς, πῦρ, et alia.

Item adverbia: ut, αὖ, νῦν, μῶν, ὦ: similiter etiam conjunctio οὖν.

V. In contractione, ex acuto et gravi fit circumflexus: ut, ποιέεις, ποιεῖς. Ex gravi autem et acuto fit acutus: ut, ποιεέτω ποιείτω, ἑσ]αὼς ἑσ]ώς.

VI. Dipthongi αι et οι in fine dictionis ratione accentuum pro brevibus habentur: ut, τύπ]ομαι, ἄνθρωποι.

Obs. Excipitur tamen adverbium οἴκοι *domi*, nam οἶκοι est nomen plurale ab οἶκος *domus*.

Regulae speciales.

I. In tribus prioribus declinationibus nominum simplicium si acutus sit in ultima syllaba, in genitivo et dativo per omnes numeros in circumflexum mutatur: ut, Θεὸς, θεοῦ, θεῷ; θεοῖν, θεῶν, θεοῖς.

Si acutus sit in penultima, ubique manet: ut, λόγος, λόγου, λόγῳ, etc.

Si circumflexus sit in penultima, mutatur in acutum, quoties ultima sit longa: ut, οἶκος, οἴκου, οἴκῳ, etc.

Acutus in antepenultima transfertur in penultimam, cum ultima sit longa: ut, ἄνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ, ἄνθρωποι, etc.

Obs. Genitivus pluralis primae et secundae declinationis circumflectitur in ultima; nisi in adjectivis, pronominibus, et participiis foemininis, a masculinis non acutitonis in ος tertiae declinationis simplicium profectis, quorum accentus in sede sua remanet: ut, ἅγιος, ἁγία, ἅγιον; ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον; τε]υμμένος, τε]υμμένη, τε]υμμένον: gen. plur. ἁγίων, ἡμετέρων, τε]υμμένων, omnium generum. In acutitonis autem regulam sequitur generalem: ut, ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρὸν; ἀνθηρῶν.

II. In quarta declinatione simplicium manet acutus in antepenultima per omnes casus et numeros, licet ultima sit longa: ut, ἀνώγεων, ἀνώγεω, etc.

III. In quinta declinatione simplicium acutus in ultima recti manet in penultima obliquorum; ut, μονάς, μονάδος, μονάδι: sin penultima sit longa natura, circumflectitur, quoties ultima sit brevis aut anceps; ut, σωτήρ, σωτῆρος, σωτῆρι, etc.

Acutus in penultima recti manet in antepenultima obliquorum, cum ultima sit brevis; circumflexus verò mutatur in acutum: ut, μάρτυρ, μάρτυρος; βῆμα, βήματος.

Acutus in antepenultima recti promovetur in syllabam proximam, quoties ultima sit brevis aut anceps; ut, ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματος: sed cum ultima sit longa, occupabit penultimam; ut, ἐπιγραμμάτων.

IV. Monosyllaba quintae declinationis in genitivo et dativo singulari, et dativo plurali, acuuntur in ultima: ut, χείρ, χειρὸς, χειρὶ, χερσί [1].

In genitivo et dativo duali, et genitivo plurali, circumflectuntur in ultima; ut, χειροῖν, χειρῶν.

In accusativo singulari, et in nominativo, accusativo, vocativo duali ac plurali, circumflectitur penultima, si longa sit natura: ut, χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.

Obs. 1. Participia monosyllaba hic excipi debent, quae accentum retinent in penultima casuum dissyllaborum: ut, θείς, θέντος, θέντι, θεῖσι; ὤν ὄντος, ὄντι, οὖσι. Sic et πᾶσι a πᾶς.

Obs. 2. Item genitivi plurales παίδων, Τρώων, πάντων, ὤτων *aurium*, φώτων *luminum*, et alia hujusmodi monosyllaba circumflexa, quae retinent tonum in priore.

V. Accentus nominum contractorum et pronominum ex eorum inflexione supra tradita edisci possunt. Sed dativus pluralis ὑμῖν, mutato accentu, scribitur interdum ὑμὶν, ultima correpta.

VI. In accentibus verborum modus indicativus circumflectit ultimam futuri primi quintae, et futuri se-

1. Attamen per contractionem facta saepius penultimam circumflectunt: ut, τὸ κῆρ, κῆρος, κῆρι, *cor*, a κέαρ: sed ἡ κὴρ, κηρὸς, κηρὶ, *mori*.

cundi omnium conjugationum, in voce activa: penultimam verò utriusque in media; ut, σπειρῶ, τυπῶ; σπειροῦμαι, τυποῦμαι: item penultimam tertiae pluralis in praesenti verborum in μι; ut, τίθημι, τιθεῖσι: sed ἄημι *spiro*, ἄεισι.

Imperativus circumflectit ultimam indefiniti secundi medii; ut, τυποῦ: sed in γένου, τράπου, et ἐνέγκου, grammatici acuunt penultimam. Acuitur autem ultima indefiniti secundi activi in sequentibus: εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ; interdum ἰδὲ, et λαβέ.

Subjunctivus circumflectit ultimam in omnibus indefinitis passivis, et in praesenti et indefinito secundo activo verborum in μι: ut, τυφθῶ, τυπῶ; τιθῶ, θῶ. Penultimam verò in perfecto passivo, et in praesenti et perfecto verborum in μι: ut, τετιμῶμαι, τιθῶμαι, τεθῶμαι.

Infinitivus circumflectit ultimam indefiniti et futuri secundi activi: ut, τυπεῖν. Penultimam acuit indefiniti secundi medii: ut, τυπέσθαι. Accentum exigit in penultima indefiniti primi activi, et perfecti passivi; ut, τύψαι, τετύφθαι, τιμῆσαι, τετιμῆσθαι: quod de temporibus in ναι desinentibus pariter dici potest; ut, τετυφέναι, ἱστάναι, τυφθῆναι, στῆναι[1].

VII. Praepositiones omnes tono affectae acuuntur in ultima, nisi casui postponantur, ut supra ostensum fuit, pag. 133.

Voces accentu destitutae.

Accentu seorsum posita carent, articuli praepositivi ὁ, ἡ; οἱ, αἱ: adverbia εἰ, οὐ, οὐκ vel οὐχ, ὡς: praepositiones εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, ἐν. His particulae quaedam expletivae, ut vocantur, adjici possunt, de quibus supra dictum fuit, pag. 132.

1. Omnia ferè, quae de accentibus tam nominum quàm verborum hic dicta sunt, cum aliis eodem spectantibus, exempla in *Etymologia* allata clariùs illustrabunt.

De vocibus encliticis.

I. Enclitica vox est, quae accentum acutum, vel suum vel pro suo, in vocis praecedentis syllabam finalem inclinat; aut suum omnino amittit.

Voces encliticae sunt,

Nomen τὶς indefinitum, per omnes casus; sed τίς interrogativum acuitur in prima.

Pronomina μοῦ, μοὶ, μὲ; σοῦ, σοὶ, σὲ; οὗ, οἷ, ἕ.

Verba εἰμὶ et φημὶ, in omnibus personis indicativi praesentis, excepta secunda singulari.

Adverbia ποτὲ, ποθὶ, πῆ, ποῖ, ποῦ, πῶς, indefinita. Interrogativè enim sumpta non inclinant, duoque prima accentum habent in penultima.

Conjunctiones duae copulativae κε vel κεν et τε: cum particulis expletivis, γε, νυ, νυν, περ, πα, ῥα, τοι, et plerumque θὴν.

II. Inclinant autem, hoc est, transferunt accentum in vocem praecedentem, cum praecedens vox habet,

Acutum in antepenultima: ut, Ἄνθρωπός τις, *homo quidam.*

Circumflexum in penultima, ultima existente brevi: ut, Σῶμά τι, *corpus quoddam.*

Acutum in penultima, quae cum ultima pedem facit trochaicum: ut, εἴκέ ποθι, *siquando.* Hom. Sed εἰμὶ et φημὶ post voces hujusmodi non inclinant.

III. Amittunt verò, cùm vox praecedens habet,

Acutum in penultima, quae cum ultima pedem trochaicum non facit: ut, Λόγος σου, *sermo tuus.* Dissyllabae tamen encliticae hìc retinent accentum: ut, Εἰ σώσω τινὰς, *si servem aliquos.* Rom. xi. 14.

Circumflexum in ultima: ut, Ὁρῶ σε: *Video te.*

Acutum in ultima[1]: ut, Ἀγαθόν τι, *bonum aliquod.*

1. Acutus finalis vertitur in gravem, ni periodum claudat, vel enclitica sequatur, ubi formam suam retinet; quod discriminis causa factum conjicere licet. Vid. supra, pag. 3. not. 1.

Obs. 1. Verbum ἐστὶ retrahit accentum in penultimam, cum orationem vel membrum ejus incipiat: item post particulas καὶ, οὐκ, εἰ; et voces quasdam apostrophum passas, sicut τοῦτ', ἀλλ', et alias: ut, Ἔστι σῶμα ψυχικὸν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν: *Est corpus animale, et est corpus spirituale.* 1 Cor. xv. 44.

Obs. 2. Reliquae encliticae servant accentum post quamvis distinctionem: ut, τινὲς μὲν, τινὲς δὲ: *alii quidem, alii verò.*

Obs. 3. Pronomina post praepositiones, et ἢ *vel*, saepius non inclinant.

Voces synencliticae.

I. Cum plures encliticae concurrunt, quarum una accentum suum alteri communicat, synencliticae dicuntur: ut, Καθώς φασί τινες: *Ut quidam dicunt.*

II. Si prior autem monosyllaba accentum exuerit, sequens dissyllaba quandoque non inclinat, praesertim post pronomen: ut, Ἔχθιστος δέ μοι ἐστί: *Invisissimus verò mihi es.* Hom.

Obs. Τὶ inclinans accentum saepe non recipit a sequente enclitica: ut, Οὔ τι μοι, *nihil mihi.* Hom.

III. Plures synencliticae alternatim saepe acuuntur, et amittunt accentum: ut, Οὐ γάρ πω τινά φημι: *Nondum enim ullum puto.* Hom.

Figurae dictionis.

Prothesis est, cum litera vel syllaba principio dictionis additur: ut, σμικρὸς *parvus*, pro μικρὸς; τεταγὼν, pro ταγὼν, a τάζω *apprehendo.*

Aphaeresis est, cum litera vel syllaba principio dictionis aufertur: ut, αῖα pro γαῖα, *terra*; ὁρτὴ pro ἑορτὴ, *festum.*

Epenthesis est, cum medio dictionis litera vel syllaba interseritur: ut, ἔλλαβε, pro ἔλαβε, *cepit*; ἤγαγον, pro ἦγον, *duxi.*

SYNCOPE est, cum litera vel syllaba e medio dictionis subtrahitur: ut, μόλιβος, pro μόλυβδος, plumbum; εὑράμην, pro εὑρησάμην, inveni.

PARAGOGE est, cum fini dictionis litera vel syllaba adjungitur: ut, ἐγών, pro ἐγώ, ego; ἦσθα, pro ἦς, eras.

APOCOPE est, cum fini dictionis litera vel syllaba detrahitur: ut, πολλάκι, pro πολλάκις, saepe; δῶ, pro δῶμα, domus.

ANTITHESIS est unius vel plurium literarum commutatio: ut, πόρσω, pro πόῤῥω, procul; θάλαττα, pro θάλασσα, mare.

METAPLASMUS est mutatio terminationis in eodem casu: ut, ἀλκί, pro ἀλκῇ, robori.

METATHESIS est literarum ordo immutatus: ut, κάρτος, pro κράτος, robur; ἔρξω, pro ῥέξω, a ῥέζω facio; ἔπραθον, pro ἔπαρθον, a πέρθω vasto.

SYNALOEPHA est elisio vocalis ante alteram in diversis dictionibus: ut, τἀμά, pro τὰ ἐμά, mea; τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα, nomen; θοἰμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, vestimentum.

IV. DE PROSODIA.

QUID sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scansio, praeterimus, tanquam satis cognita ex prosodia Latina.

Hic tantùm meminerint pueri vocales ε et ο breves esse; η et ω, cum omnibus dipthongis, longas esse natura: α verò et υ ancipites.

SCANSIONI accidunt apud Graecos apostrophus, synaeresis [1], diaeresis, et caesura.

APOSTROPHUS est, cum eliduntur α, ε, ι, ο, αι, οι, sequente dictione a vocali vel dipthongo incipiente.

1. Dicitur etiam synecphonesis.

Sed hoc non rarò omittunt Graeci : ut Homerus,

Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες :

O mulier, maximè hoc verbum dixisti verum.

Saepe etiam ante consonantes abjiciuntur vocales et dipthongi ; ut,

Παρ' μέντοι ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται.

Adsunt ei fructus, quotquot tempestivè ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis : ut, *ὦ 'γαθὲ, o bone ; ὦ 'ναξ, o rex ; ὦ 'νθρωπε, o homo : pro ὦ ἀγαθὲ, ὦ ἄναξ, ὦ ἄνθρωπε.*

Synaeresis est duarum syllabarum in unam contractio : ut Homerus :

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς :

Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis.

Diaeresis est, cum ex una syllaba dissecta fiunt duae : ut, *πάϊς* pro *παῖς* ; *ἐΰφρων,* pro *εὔφρων,* *laetus.*

Caesura est, cum post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur ; eaque fit a primo usque ad quintum pedem. Sic Homerus :

Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν :

Magno autem clamore accurrebant filii Achivorum.

DE ANCIPITUM VOCALIUM QUANTITATE.

Ancipitum vocalium quantitas decem modis cognoscitur.

Positione,	Derivatione,
Vocali ante vocalem,	Compositione,
Accentu,	Incremento,
Contractione,	Regula,
Dialecto,	Exemplo seu Auctoritate.

Positio.

Vocalis brevis ante duas consonantes aut duplicem, in eadem dictione aut diversis, positione longa est : ut,

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί ;

Pandare, ubi tibi arcus, et volucres sagittae ? Hom.

Brevis autem finalis ante duplicem, vel duas simplices, haud rarò corripitur : ut idem, Οἵτε Ζάκυνθον ἔχον, *quique Zacynthum tenebant :* ἠδὲ Σκαμάνδρος, *et Scam[illegible]er.*

Σ tamen aliquando eliditur, nulla positione fa[illegible], Arat.

> Ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη.
> *Hora vespertina crocitat clamosa cornix* [1].

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquida, communis redditur : ut Phocyl.

> Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι, τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον:
> *Moderata diis praesta, modus enim est optimus.*

Item ante πτ, κτ, μν, et nonnunquam ante solam liquidam : ut Hom.

> Αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι:
> *Fecitque ipsos escas canibus.*

Vocalis ante vocalem.

Vocales longae, et diphthongi, breves esse possunt pro arbitrio; si modò subsequens dictio a vocali, aut diphthongo, incipiat : ut idem,

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργει, *nostra in domo Argis.*

Vocalis brevis ante longam vel diphthongum corripitur, nisi producatur licentia poëtica.

Accentus.

Ultima brevis est, quando penultima circumflectitur : ut, μοῦσα.

Cum penultima natura longa accentum acutum habeat, anceps in ultima producitur : ut, ὥρα *hora.*

Quando masculinum in ος purum vel ρος habet accentum in antepenultima, foemininum ejus longum est in ultima : ut, ἅγιος, ἁγία ; ἀμφότερος *uterque* ἀμφοτέρα.

Si anceps habet acutum in penultima, ultima brevi, brevis erit : ut, φύσις *natura.*

1 Sic nonnunquam apud Latinos : ut, Cicero in Aratum : *Delphinus jacet haud nimio lustratus nitore.*

Omnis syllaba circumflexa longa est natura: ut, πῦρ *ignis.*

Contractio.

OMNIS syllaba ex contractione facta longa est: ut, ἐβόαε, ἐβόα *clamabat.*

Dialectus

A DORICUM, natum ex η, longum est: ut, τομὰ, pro τομὴ, *sectio.*

Aeolicum breve est: ut, νύμφα pro νύμφη.

Ionicum breve est in penultimis perfectorum, et in tertiis personis pluralibus passivis: ut, γέγαα, pro γέγηκα, *natus sum*; τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί.

Verùm α Ionicè interpositum verbis in άω, longa syllaba antecedente, producitur: ut, τιμώαται pro τιμῶνται, item in tertiis personis pluralibus verborum in μι: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι.

Derivatio.

DERIVATIVA eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur: ut, νικάω *vinco*, νίκη *victoria*, νικητὴς *victor*, ι producta.

Compositio.

COMPOSITA simplicium quantitatem ferè sequuntur: ut, ἡ τιμὴ *honor*, ὁ et ἡ ἄτιμος *inhonorus*, ι longa.

Privativa particula α in compositione ferè corripitur: ut, ἄτιμος *inhonorus*, ἀκλεὴς *inglorius*.

Particulae etiam ζα, ἀρι, ἐρι, βρι, δυ, δυς, in compositione repertae corripiuntur: ut, Κίλλαν τε ζαθέην, *Cillamque eximiam.* Hom.

Incrementum.

Incrementum nominum [1].

A AEOLICUM genitivorum longum est: ut, Αἰνείαο, pro Αἰνείου, *Aeneae*; Μουσάων, pro Μουσῶν, *Musarum.*

1 *Incrementum nominum* hic dicitur ea vocalis, quae ultimae nominativi singularis respondet: ut, α in Αἰνείαο, et Μουσάων.

Quintae declinationis breve est in,

Neutris in *α*, *αρ*, *ας*: ut, *σῶμα σώματος*, *corpus*; *νέκταρ νέκταρος*, *nectar*; *κρέας κρέατος*, *caro*.

Foemininis et masculinis in *ας*: ut, ἡ Παλλὰς Παλλάδος, *Pallas*; ὁ *μέλας μέλανος*, *niger*: nominibus in *ψ*: ut, Ἄραψ Ἄραβος, *Arabs*: et plurimis in *ξ*: ut, *κόλαξ κόλακος*, *adulator*.

Masculinis et foemininis in *αρ* et *λς*: ut, ὁ *μάκαρ μάκαρος*, *beatus*; ἡ ἅλς ἁλὸς, *mare*. Excipe *ψὰρ ψαρὸς*, *sturnus*.

Genitivus in *ᾶνος* longus est, quod patet ex accentu; ut, *τιτὰν τιτᾶνος*: sed *μέλανος* a *μέλας*, et *τάλανος* a *τάλας* *miser*, incremento brevi.

Genitivus in *αος*, a nominibus in *αυς*, brevis est: ut, *ναῦς navis*, *ναὸς*. Item dativus pluralis in nominibus, quae syncopen patiuntur: ut, *ἀνδράσι*, *μητράσι*, *πατράσι*.

I Breve est in,

Neutris: ut, *τὸ μέλι μέλιτος*, *mel*.

Foemininis et masculinis gravitonis in *ιδος*, *ιος*, et *ιτος*: ut, ἡ ἔρις ἔριδος, *lis*; ὁ ὄφις ὄφιος, *serpens*; ἡ *χάρις χάριτος*, *gratia*.

Foemininis acutitonis in *ίδος*: ut, ἡ *πατρὶς πατρίδος*, *patria*.

Longum est in,

Foemininis et masculinis, quae duas habent terminationes in recto: ut, *ἀκτὶν* et *ἀκτὶς*, *ἀκτῖνος*, *radius*; *δελφὶν* et *δελφὶς*, *δελφῖνος*, *delphinus*.

Monosyllabis: ut, ὁ vel ἡ *θὶν θινὸς*, *littus*; ἡ *ῥὶν ῥινὸς*, *nasus*; ἡ ἶς vel ἶν, ἰνὸς, *fibra*; ὁ *λῖς λιὸς*, *leo*; *λῖς λιτὸς*, *linteum*. Sic ὄρνις ὄρνιθος, *avis*; et *εὐκνήμιδες bene ocreati*, passim apud Homerum. Sed Δὶς Διὸς, *Jupiter*, corripitur.

In *ιξ* et *ιψ* desinentibus plerumque breve est: ut, ἡ *θρὶξ τριχὸς*, *capillus*; ἡ *χέρνιψ χέρνιβος*, *pollubrum*.

Υ Breve est in,

Monosyllabis in *υς*: ut, ὁ *μῦς μυὸς*, *mus*.

Neutris in υ: ut, *τὸ γόνυ γόνυος, genu.*

Penacutis, acutis, et circumflexis in υρ et υς: ut, ὁ et ἡ *μάρτυρ μάρτυρος, testis; ὁ νέκυς νέκυος, cadaver.*

Quae in υν et υς desinunt, producuntur: ut, Φόρκυν et Φόρκυς, Φόρκυνος, *Phorcys.*

In ξ et ψ desinentia ferè habent breve incrementum: ut, *ὄνυξ ὄνυχος, unguis; χάλυψ χάλυβος, chalybs.*

Excipiuntur tamen *γρὺψ γρυπὸς, gryps; γὺψ γυπὸς, vultur.*

Quantitas verborum gravitonorum et contractorum.

Immutabilis vocalis eandem quantitatem in praesenti et imperfecto per omnes voces, modos, et participia habebit: ut, *κρίνω ἔκρινον, κρίνομαι ἐκρινόμην, κρίνων κρινόμενος;* syllaba κρι ubique longa.

Verba in ύνω producunt penultimam in praesenti et imperfecto: ut, *μολύνω ἐμόλυνον, contamino.*

Verba in άνω penultimam corripiunt: ut, *λανθάνω lateo:* nisi formentur a futuro; ut, *αὐξάνω,* ab *αὐξήσω, augeo.*

Verba in ίω et ύω quodammodo in penultima sunt communia.

Quantitas futurorum et indefinitorum ex verborum formatione satis constat.

Nonnulli tamen observant indefinitum primum in quarta conjugatione penultimas α, ι, vel υ, breves habere, cum sint breves in futuro [1].

Idem volunt in verbis in άω, nisi ρ vel vocalis praecedat α; tunc enim α erit commune.

Porro si anceps sit brevis in futuro vel indefinito primo, brevis quoque est in perfecto activo et passivo, etiam in indefinito et futuro primo passivo omnium modorum: ut, *γελάω γελάσω γεγέλακα, rideo.*

Tertia persona pluralis praeteriti in ασι semper longa est: ut Mimnermus,

Οὐκ ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
Non bonum: Parcae autem nigrae nobis astant.

1. Hoc fit in verbis quibusdam desinentibus in άζω, ίζω, et όζω. supra, pag. 53, not. 2.

Participium foemininum indefiniti primi in *ασα* longum est.

Quantitas verborum in *μι*.

Propria reduplicatio verborum in *μι*, nisi obstet positio, brevis est; impropria verò communis.

A primae conjugationis ubique corripitur, extra tertiam personam pluralem praesentis indicativi, modum subjunctivum, et participia vocis activae.

Υ quartae conjugationis in indicativo singulari activae vocis producitur.

Sed in duali et plurali ejusdem vocis, excepta tertia persona plurali, item in tota passiva et media corripitur.

In imperativo singulari corripitur in polysyllabis; in dissyllabis verò producitur: ut, Κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξε: *Audi me, Apollo.*

Regula.

Anceps vocalis ante aliam, sive brevem sive longam, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

A in superlativo semper corripitur: ut, *σοφώτατος*.

Nomina in *ια* penultimam habent communem, saepius tamen correptam: ut, *σοφία, Μαρία*.

Excipe *ἀεργία desidia, αἰκία verberatio, ἀνία tristitia, καλιὰ nidus, κονία pulvis, ὁρμιὰ linea piscatoria, ψῆφια calculus*; quae saepius producunt.

I brevis est in,

Diminutivis in *ιον*: ut, *κοράσιον puellula.*

Comparativis neutris: ut, *ἥδιον suavius.*

Multis nominibus in *ιος*: ut, *βίος vita, ἄξιος dignus.*

Adjectivis possessivis et materialibus in *ινος*: ut, *ἀνθρώπινος humanus, λίθινος lapideus.*

Item in illis ferè, quae tempus significant: ut, *εἰαρινὸς vernus, θερινὸς aestivus.*

Υ in pronominibus producitur: ut, *ὑμεῖς ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.*

In nominibus verò polysyllabis in *ύνη*, et *ύτης*, *υ* corripitur: ut, *γηθοσύνη gaudium*, *βραδύτης tarditas*, *γλυκύτης dulcedo.*

Exemplum seu Auctoritas.

ULTIMA ratio cognoscendae quantitatis syllabarum est exemplum seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima; quam poëtarum lectio multò faciliùs, quàm regularum multitudo suppeditabit.

DE ULTIMIS SYLLABIS.

A FINITA corripiuntur: ut, *τράπεζα mensa*; item *μαῖα obstetrix*, *μοῖρα sors*, *τέτυφα*, *τύψασα*, *ἵνα.*

Producuntur autem,

Nomina in *αα*, *εα*, et *δα*: ut, *Ἀθηνάα Minerva*, *θέα spectaculum*, *βασιλίνδα ludi genus.*

Polysyllaba in *αια*: ut, *σεληναία luna.*

Nomina in *εια*: ut, *χρεία usus*, *ἐγχεία hasta.* Excipe, quae manant ab adjectivis in *ης*: ut, *ἀλήθεια veritas*, ab *ἀληθής*: item *ἡ ἱέρεια sacerdos*, et alia quaedam.

Substantiva in *ια*, et foeminina ab adjectivis in *ος*: ut, *σοφία sapientia*, *ὁμοία similis.* Excipe verbalia in *τρια*; ut, *ψάλτρια tibicina*: item *δῖα divina*, *πότνια veneranda*, *ἴα sola*; sic et *μία una.*

Nomina in *ρα*, non praecedente diphthongo: ut, *χαρὰ gaudium.* Excipe *γέφυρα pons*, et alia pauca.

Doricum *α* in genitivo: ut, *τοῦ Αἰνεία*, pro *Αἰνείου*: et ubicunque pro *η* ponitur.

Vocativus nominum in *ας* primae declinationis: ut, *ὦ Αἰνεία.*

Vocativi poëtici: ut, *ὦ Πολυδάμα.*

Dualia in *α*: ut, *τὼ κριτὰ*, *τὰ μούσα.*

AN finita corripiuntur: ut, *τράπεζαν*, *μέλαν*, *ἔτυψαν.*

Producuntur autem,

Masculina in *αν*; ut, *τιτάν.* Sic et *πᾶν*, nisi in compositis: ut, *πρόπαν totum.*

Etiam adverbia; ut, πέραν *ultra:* sed ὅταν, *quando*, breve est.

Item αν primae declinationis; ut, Αἰνείαν: et secundae, si acutum habet in penultima; ut, φιλίαν.

ΑΡ finita corripiuntur: ut, νέκταρ, ὄναρ, αὐτάρ, *caeterùm*, ἄφαρ *statim*. Excipe monosyllaba: ut, κάρ, *caput*, ψάρ *sturnus*.

ΑΣ finita producuntur: ut, Αἰνείας, τὰς μούσας, Αἴας, τύψας.

Corripiuntur autem,

Nomina imparisyllabicè inflexa, quae non formant genitivum in αντος: ut, ἡ λαμπὰς, ὁ μέγας, τὸ σέλας *lumen*.

Accusativi plurales quintae simplicium: ut, τιτᾶνας: etiam ἡμέας, ὑμέας, σφέας.

Item secunda persona singularis indefiniti primi et perfecti activi: ut, ἔτυψας, τέτυφας.

Adverbia quoque; ut, ἀτρέμας *quietè*, ἑκὰς *procul*.

Ι finita brevia sunt: ut, μέλι, τύπτουσι, τίθημι, ὅτι, βίηφι, pro βίᾳ, *vi*.

Producuntur autem,

Adverbia, et pronomina, aucta per paragogen: ut, νυνὶ, οὑτοσί.

Item ι ab Atticis ex ε vel α factum; ut, ὁδὶ pro ὁδὲ, ταυτὶ pro ταυτά.

Etiam κρῖ *hordeum:* et nomina literarum: ut, ξῖ, πῖ.

ΙΝ finita corripiuntur; ut, ἔριν, μὶν et νὶν [1], τὶν et τεὶν [2] πάλιν: sed πρὶν commune est.

Item syllabae, quibus ν additur, breves sunt: ut, τύπτουσιν, ἐστὶν.

Nomina autem duarum terminationum producuntur: ut, ῥὶν, ἀκτὶν, δελφὶν [3].

ΙΣ finita corripiuntur: ut, πόλις, ἔρις ἔριδος, τυραννὶς τυραννίδος; δὶς, τρὶς, cum ejusmodi adverbiis.

1. Indeclinabile, pro αὐτὸν vel αὐτὴν, αὐτοὺς vel αὐτάς.

2. Pro σοί.

3. Vid. supra, pag. 25.

Producuntur autem, quorum augmentum est longum; qualia sunt ῥὶς, δελφὶς, ὄρνις, κνημὶς, σφραγὶς, et κλεὶς.

Item monosyllaba, praeter τὶς indefinitum.

Υ finita corripiuntur: ut, σὺ, δάκρυ, γλυκὺ *dulce.*

Producuntur autem adverbia fictitia, ὖ, γρύ: et nomina literarum; ut, μῦ, νῦ.

Item tertia persona singularis in imperfecto et indefinito secundo verborum in μι: ut, ἔδυ, ἔφυ.

ΥΝ finita corripiuntur: ut, βραδὺν *tardum*, πολὺν, σύν.

Producuntur autem nom. in υν υνος: ut, μόσσυν *turris.*

Et quae in nominativo υς longum habent: ut, ἰλὺς *limus*, ἰλύν.

Item prima persona verborum in μι: ut, ἐζεύγνυν, ἔδυν.

Etiam voces circumflexae: ut, μῦν *murem*, et νῦν.

ΥΡ finita longa sunt: ut, ψίθυρ *susurrus*; τὸ πῦρ *ignis*, quod tamen in obliquis breve est.

ΥΣ finita corripiuntur: ut, κόρυς *galea*, βαθὺς *profundus*, βαρὺς *gravis.*

Producuntur autem acutitona, quae declinantur per ύος: ut, ἰλὺς *limus*, ὀφρὺς *supercilium.*

Item gravitona haec; κώμυς *fasciculus*, ἄρκυς *rete*, ἄχλυς *caligo*: et monosyllaba; ut, μῦς *mus.*

Participia etiam in υς: ut, ζευγνύς.

Poëtica licentia.

Hae sunt regulae observatione dignissimae de syllabarum quantitate. Sed infinita quodammodo est Graecorum poëtarum licentia, qui, sive metri necessitate coacti, sive numerorum varietati et elegantiae studentes, interdum longas corripiunt, breves producunt, aut ancipitem vocis ejusdem in eodem versu et producunt et corripiunt: ut,

Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα:
Mars, Mars, homicida, sanguinarie, moenium subversor.

Figurae Poëticae.

SYSTOLE est, qua syllaba longa corripitur: ut Hom.

Τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι[1]:
Honorem vero sortiti sunt aequaliter diis.

ECTASIS[2] est, qua syllaba brevis producitur: ut, Id.

Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπορθὸν οἴκαδ' ἱκέσθαι[3].
Da, ut ne Ulysses urbium eversor in patriam veniat.

CATALEXIS est, qua syllaba finalis ad justam metri perfectionem desideratur; cujus usus, sicut et sequentium duarum, in iambis et trochaicis reperitur: ut,
Μάρτυρες σο-φώτατοι, testes sapientissimi, Pind.

BRACHYCATELEXIS est, qua syllabae finales duae, hoc est, integer pes desideratur: ut,

Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι: Jupiter: tuae enim horae. Id.

HYPERCATALEXIS est, qua syllaba praeter justam dispositionem abundat: ut,
Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον: Interdiu lucidum astrum. Id.

ENALLAGE[4] est, qua pes pro pede ponitur, ut cum spondeus in quinto loco constituitur. Cujusmodi versus spondaici vocantur: ut Hom.
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.
Utrumque, rexque bonus, fortisque bellator.

DIALYSIS est, qua dictio in fine posita ita distrahitur, ut una pars in praecedente sit versu, altera in principio sequentis: ut Pind.

Οὐδ' ἀπίθησέ νιν· ἀλ-	*Neque inobediens fuit illi: sed*
λ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών.	*Heros in littora prosiliens.*

1 *Odyss.* Λ. 303. Sed vide illic *Barnesium.*
2 Dicitur etiam *diastole.*
3 *Odyss.* I. 530, ubi *Barnesius* legit *πτολιπόρθιον,* quem vide.
4 Diversa hujus figurae ratio videatur supra in *Figurata constructione,* p. 146.

TABELLAE DIALECTORUM.

Quatuor numerantur Graecae linguae dialecti, sive loquendi formae praecipuae, pro numero praecipuarum Graeciae gentium, quae a lingua communi in nonnullis variant, nimirum Attica, Ionica, Dorica, Aeolica [1]; praeter quas suam dialectum et idioma in quibusdam habuerunt poëtae: quae omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, sequentibus tabellis subjiciuntur. In reliquis autem, cum tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vix possit, singularum proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

Attici mutant σ in ξ; ut, ξὺν pro σὺν: σσ in ττ; ut, θάλαττα pro θάλασσα: σ in ρ; ut, ἄῤῥην pro ἄρσην *vir.*

Et contractionibus in primis gaudent.

Iones ponunt η pro α; ut, φιλίη pro φιλία *amicitia.*

ε pro α; ut, γελέω pro γελάω *rideo:* et contra α pro ε; ut, τάμνω pro τέμνω *seco.*

Ex consonantibus κ pro π; ut, κῶς pro πῶς: π pro φ; ut, ἀπαιρεῦμαι pro ἀφαιρεῦμαι *aufero.*

Contractionibus prorsus abstinent, et diphthongos resolvunt.

Dores usurpant α pro η; ut, φάμα pro φήμη *fama:* pro ε; ut, πιάζω pro πιέζω *premo,* ἐγώνγα pro ἔγωνγε *ego quidem:* pro ω; ut, μωσᾶν pro μουσῶν *musarum,* πρᾶτος pro πρῶτος *primus:* pro ει; ut, κλᾶδας pro κλεῖδας *claves.*

η pro α; ut, ζῆν pro ζᾶν *vivere:* pro ει; ut, κοσμῆν pro κοσμεῖν *ornare.*

ω pro ου; ut, μῶσα pro μοῦσα-*musa,* ὤνεκα pro οὕνεκα *quare.*

1 His adjecta esset *Boeotica,* cujus exempla quaedam, licet caeteris pa- [illegible] infra occurrent.

αι pro ει; ut, αἴθε pro εἴθε *utinam.*

ευ pro ου; ut, ἀλεῦμαι pro ἀλεῦμαι *saliam.*

οι pro ου; ut, τύπτοισα pro τύπτουσα *verberans.*

Ex consonantibus σδ pro ζ; ut, συρίσδω pro συρίζω *sibilo.*

σ pro θ; ut, Σεὸς pro Θεός.

κ pro τ; ut, πόκα et ὄκκα, pro πότε et ὅτε, *aliquando:* et contra τ pro κ; ut, τῆνος pro κεῖνος *ille.*

χ pro θ; ut, ὄρνιχες pro ὄρνιθες *aves.*

Aeoles utuntur ε pro α; ut, θέρσος pro θάρσος *audacia.*

ω pro ο; ut, κῶρος pro κόρος *puer:* et contra ο pro ω; ut, ἔρος pro ἔρως *amor.*

αις pro ας; ut, καλαῖς pro καλὰς *bonas.*

Ex consonantibus ππ pro μμ; ut, ὄππατα pro ὄμματα *oculi:* et β ante ρ; ut, βράκος pro ῥάκος *cento.*

Accentum in priores syllabas retrahunt; ut, κάλος pro καλὸς: et aspirationem rejiciunt; ut, ἄλιος pro ἥλιος *sol:* atque pro ι consonantem sequentem geminant; ut, σπέρρω pro σπείρω, χέρρες pro χεῖρες.

Poetae non solum peculiarem in quibusdam habent dialectum, sed etiam dialectos commiscent. Homerus Ionicae, qua maximè utitur, reliquas admiscet; Pindarus Doricus alias etiam dialectos adjungit; Aristophanes Atticus, ut etiam Euripides, Sophocles, et Aeschylus, in choris et cantilenis subinde sunt Dorici [1].

1 In *Tabella terminationum,* quae proximè sequitur, literae majusculae C. A. I. D. Ae. B. et P. ad singulas dialectos, quarum appellationes incipiunt, scilicet *communem, Atticam, Ionicam, Doricam, Aeolicam, Boeoticam,* et *Poëticam,* indicandas compendii causa usurpantur; quemadmodum in dialectis *Verborum anomalorum* in μι denotandis supra factum fuit. Vid. pag. 101. not. 1.

Varietas dialectorum in terminationibus.

Articulus praepositivus.

	Singular. N.	G.	D.	A.	Dual. N. A.	G. D.	Plural. N.	G.	D.	A.
Masc. C.	ὁ,	τοῦ,	τῷ,	τὸν :	τὼ,	τοῖν :	οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τούς.
		τοῖο I.				τόϊιν I.	τοὶ D.		τοῖσι I.A.	τὰς D.
		τῶ, τεῦ } D.								
		τέω P.								
Foem. C.	ἡ,	τῆς,	τῇ,	τὴν :	τὰ,	ταῖν :	αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τάς.
	ἁ,	τᾶς,	τᾷ,	τὰν, D.			ταὶ D.	τᾶν D., τάων Ae.	τῆς, τῆσι } I.A.; ταῖσι A.	
Neut. C.	τὸ,	τοῦ,	τῷ,	τὸ :	τὼ,	τοῖν :	τὰ,	τῶν,	τοῖς,	τά.
		τοῖο I. A.				τόϊιν I.		τάων Ae.	τοῖσι I. A.	
		τῶ, τεῦ } D.								
		τέω P.								

Articulus subjunctivus.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N. A.	G. D.	N.	G.	D.	A.
Masc. C.	ὃς,	οὗ,	ᾧ,	ὃν :	ὣ,	οἷν :	οἳ,	ὧν,	οἷς,	οὓς.
	ὃ P.	ὅτου A.	ὅτῳ A.	τὸν I. D.				ὁτέων I.	ὁτέοισι I.	
		ὅτευ D.	ὅτεο P.							
		ὁτέω I.	τῷ I. D.							
		ὅττεο Ae.								
		τοῦ I. D.								
Foem. C.	ἣ,	ἧς,	ᾗ,	ἣν :	ἅ,	αἷν :	αἳ,	ὧν,	αἷς,	ἃς.
		τῆς,	τῇ,	τὴν I.						
	ἃ,	τᾶς,	τᾷ,	τὰν D.						
Neut. C.	ὃ,	οὗ,	ᾧ,	ὃ :	ὣ,	οἷν :	ἃ,	ὧν,	αἷς,	ἅ.

Dialecti nominum simplicium et contractorum.

Prima declinatio simplicium.

	Singular. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	V.	Plural. N.	G.	D.	A.	V.
C.	ας,	ου,	ᾳ,	αν,	α:	α,	αιν,	α:	αι,	ῶν,	αις,	ας,	αι.
	ης,	ου,	ῃ,	ην,	η:								
	ης,	εω,	ῃ,	ην I.						έων,	ῃς,	εας I.	
	ας,	α,	ᾳ,	αν D.						ᾶν D.	ῃσι I.		
		αο Ae.		εα I.						άων Ae.	αῖσι A.		
		ω ex εω P.											

Secunda declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	α,	ης,	ῃ,	αν,	α:	α,	αιν,	α:	αι,	ῶν,	αις,	ας,	αι.
	η,			ην,	η:								
	η,	ης,	ῃ,	ην I.						έων I.	ῃς } I.		
	α,	ας,	ᾳ,	αν D.						ᾶν D.	ῃσι } I.		
										αων Ae.	αῖσι A.		

Tertia declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ος,	ου,	ῳ,	ον,	ε:	ω,	οιν,	ω:	οι	ων,	οις,	ους,	οι.
	ον,				ον:				α,			α,	α.
		οιο I.					οῖιν P.				οισι I.A.	ως D.	
		ω D.											

Quarta declinatio.

	Singular.					Dual.			Plural.				
	N.	G.	D.	A.	V.	N. A.	G. D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ως, ων,	ω,	ῳ,	ων,	ως : ων :	ω,	ῳν,	ω :	ῳ, ω,	ων,	ῳς,	ως, ω,	ῳ. ω.
		αο, ῳο P.											

Quinta declinatio.

De hac declinatione videantur, quae supra dicta sunt, pag. 12.

Prima declinatio contractorum [1].

	Singular.					Dual.			Plural.				
	N.	G.	D.	A.	V.	N. A.	G. D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ης,			εα,	ες :				εες,			εας,	εες.
	ες,	εος,	εϊ,	ες,	ες :	εε,	έοιν,	εε :		έων,	εσι,		
	ος,			ος,	ος :				εα,			εα,	εα.
		ευς D. Ae.		ην A.	ης A.						εσσι I. P.		

1 Forma harum declinationum non contracta in communi dialecto hic traditur, ut in verbis postea forma contracta.

Secunda declinatio.

	Singular.					Dual.			Plural.				
	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	ις, ι,	ιος,	ιϊ,	ιν, ι,	ι :	ιε,	ιοιν,	ιε :	ιες, ια,	ιων,	ισι,	ιας, ια,	ιες. ια.
		εος, ηος, εως,	εϊ I. ηϊ P. ει A.			εε, η,	έοιν, εῳν,	εε I. η A.	εες } εις } I. η A. εα I.	έων I. εων A.	εσι I.	εας I. εις } η } A. εα I.	εες } εις } I. η A. εα I.

Tertia declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.	N.A.	G.D.	V.	N.	G.	D.	A.	V.
C.	εὺς, υς, υ,	έος, εος,	έϊ, εϊ,	έα, υν, υ,	εῦ : υ :	έε, εε,	έοιν,	έε : εε :	έες, εες, εα,	έων,	εῦσι, εσι,	έας, εας, εα,	έες. εες. εα.
		εῦς D. Ae. ήος... έως A. ῆος } εῖος } I. ιος B.	ῆι,	ῆα I. ῆ P. ᾶ A.		ῆε,	ήοιν,	ῆε :	ῆες,	ήων,	ήεσσι } ῆσι } έσι P.	ῆας,	ῆες I.

Quarta declinatio.

	Singular. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	V.	Plural. N.	G.	D.	A.	V.
C.	ὼ, ὼς,	όος,	όϊ,	όα,	οῖ : οὶ :	ὼ,	οῖν,	ὼ :	οὶ,	ῶν	οῖς,	οὺς,	οί.
	ῶς Ae.			ῶν Ae. οῦν I. ὼ A.									

Quinta declinatio.

	Singular. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	V.	Plural. N.	G.	D.	A.	V.
C.	ας,	ατος,	ατι,	ας,	ας :	ατε,	άτοιν,	ατε :	ατα,	άτων,	ασι,	ατα,	ατα.
		αος,	αϊ,			αε,	άοιν,	αε :	αα, εα,	άων,	εσσι,	αα, εα,	αα εα I.
		ως,	ᾳ,			α,	ῷν,	α :	α,	ῶν,		α,	α A.

Adjectiva dialectos recipiunt ad normam suae inflexionis:

Dialecti pronominum.

Ἐγώ.

	Singular. N.	G.	D.	A.	Dual. N. A.	G. D.	Plural. N.	G.	D.	A.
C.	ἐγὼ,	ἐμοῦ, μοῦ,	ἐμοὶ, μοὶ,	ἐμὲ : μὲ :	νῶϊ, νὼ[1],	νῶϊν : νῷν :	ἡμεῖς,	ἡμῶν,	ἡμῖν,	ἡμᾶς.
A.	ἔγωγε,	ἐμέοθεν, ἐμείοθεν, ἐμέθεν,	ἔμοιγε,							
D.	ἐγὼν, ἐγώνη, ἔγωγα, ἔγωνγα,	ἐμεῦ,	ἐμὶν,		ἄμμε,		ἄμες, ἄμμες.	ἀμέων,	ἀμῖν,	ἀμᾶς.
Ae.	ἐγὼν,	ἐμεῦ,			ἄμμε,		ἄμμες,	ἄμμων, ἀμμέων,	ἄμμιν, ἄμμι,	ἄμμας.
I.		ἐμέο, ἐμοῖο,					ἡμέες,	ἡμέων,		ἡμέας.
P.		ἐμεῖο,						ἡμείων,	ἡμὶν.	
B.	ἰῶγα, ἰώνγα,									

1 Nonnulli scribunt νῷ; *Busbius* et *Voss.* in *Indice* νῷ.

Σύ.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N. A.	G. D.	N.	G.	D.	A.
C.	σὺ,	σοῦ,	σοὶ,	σὲ :	σφῶϊ,	σφῶϊν :	ὑμεῖς,	ὑμῶν,	ὑμῖν,	ὑμᾶς.
					σφὼ [1],	σφῷν :				
A.	συγε,									
D.	τὺ,	σεῦ,	τοὶ,	τὲ :	ὔμμε,		ὔμμες,		ὔμμιν,	ὔμμας.
	τύγα,	τεῦ,		τὺ :			ὔμες,		ὔμμι,	
	τύνη,	τεοῖο,								
Ae.		σεῦ,			ὔμμε,		ὔμμες,	ὑμμῶν,	ὔμμιν,	ὔμμας.
		τεῦ,						ὑμμέων,	ὔμμι,	
I.		σοῖο,					ὑμέες,	ὑμέων,		ὑμέας.
		σέο,								
P.		σεῖο,	τὶν,				ὑμεῖες,	ὑμείων,	ὑμίν.	
		σέοθεν,	τεῒν,							
		σέθεν,								

1 *Busbius* scribit σφῷ.

Οὗ.

	Singular. N.	G.	D.	A.	Dual. N. A.	G. D.	Plural. N.	G.	D.	A.
C.		οὗ,	οἷ,	ἓ:	σφωὲ, σφὲ,	σφωῒν: σφὶν:	σφεῖς,	σφῶν,	σφίσι,	σφᾶς.
D.		εὗ,		μὶν[1]: νὶν:	σφῶε,		σφὲς,			σφέ.
Ae. I.		εὗ, ἕο,	ἕοι,	ἓε:	σφεὲ,		σφέες, σφεῖες,	σφέων, σφείων,		σφές. σφέας. σφεῖας.
P.		εἷο, ἕοθεν, ἕθεν,							σφὶ, σφὶν,	

Commun. { ἐμὸς, ἡ, ὸν, / σὸς, ἡ, ὸν, / ὃς, ἣ, ὃν, / ἡμέτερος, α, ον, / ὑμέτερος, α, ον, / σφέτερος, α, ον,

ἁμὸς, ὰ, ὸν / τεὸς. ὰ, ὸν } D.
ἑὸς, ὴ, ὸν. P.
ἁμέτερος, α, ον, D.
ἀμὸς, ὴ, ὸν, Ae.
ὑμὸς, ὴ, ὸν / σφὸς, ὴ, ὸν } D.

1 Μὶν indeclinabile significat *ipsum*, *ipsam*; et interdum *ipsos*, *ipsas*.

Αττικι, cum rem praesentem quasi digito indicant, addunt ι in fine: ut, οὑτοσὶ, τουτουὶ, τουτονὶ; in neutro τουτοὶ, et saepius τουτὶ; et in plurali pro ταῦτα, ταυτί. Sic ἐκεινοσὶ, ἐκεινουὶ, etc. Aeoles verò pro ἐκεῖνος scribunt κεῖνος.

Iones autem ante vocales longas, aut diphthongos, ultimae syllabae horum pronominum interponunt ε: ut, οὗτος, τουτέου, τουτέῳ, D. τουτέω, τουτέοιν, P. τουτέων, τουτέοισι, τουτέους: sic αὐτέη, ταυτέης. Item αὐτὸς, αὐτέου, αὐτέῳ. Et etiam in pronominibus compositis: ut, ἐμαυτέου, ἐμαυτέῳ et ἐμωὐτέου, ἐμωὐτέῳ; σεαυτέου, σεωὐτέω; ἑωὐτέῳ.

Dialecti verborum gravitonorum.

Vox activa.

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Praes. C.	ω,	εις,	ει:	ετον,	ετον,	ομεν,	ετε,	ουσι.
		ης,	η Ae.					
		ες,	ε D.			ομες D.		οντι D.
Imp. Ind. 2. } C.	ον,	ες,	ε:	ετον,	έτην:	ομεν,	ετε,	ον.
	εσκον,	εσκες,	εσκε:	sine augmento.				εσκον I. P.
								οσαν B.
Fut. 1. C.	ω,	εις,	ει:	ετον,	ετον,	ομεν,	ετε,	ουσι.
	ιῶ,	ιεῖς,	ιεῖ:	ιεῖτον,	ιεῖτον,	ιοῦμεν,	ιεῖτε,	ιοῦσι,
	a verbis in ίζω plusquam dissyllabis, A.							
	ῶ	εῖς,	εῖ:	εῖτον,	εῖτον,	{ οῦμες / εῦμες }	εῖτε,	{ οῦντι / εῦντι } D.
	έω,	έεις,	έει I. P. in verbis quintae conjug.					

	Singular.			Dual.		Plural.		
Ind. 1.	C. α,	ας,	ε :	ατον,	άτην :	αμεν,	ατε,	αν.
	ασκον,	ασκες,	ασκε I. P.			αμες D.		ασκον I. ασαν B.
Perf.	C. α,	ας,	ε :	ατον,	ατον :	αμεν,	ατε,	ασι.
	αα,	αας,	αε : in quibusdam I.	άατον,	άατον :	άαμεν,	άατε,	άασι.
						αμες D.		αντι D. αν B.
Pl. p.	C. ειν,	εις,	ει :	ειτον,	είτην :	ειμεν,	ειτε,	εισαν.
	ην, εα,		η A. D. εε I.			ειμες D.		εσαν A. I.
Fut. 2.	C. ῶ,	εῖς,	εῖ :	εῖτον,	εῖτον,	οῦμεν,	εῖτε,	οῦσι.
	έω,	έεις,	έει :	έετον,	έετον :	έομεν,	έετε,	έουσι I.

Imperativus.

Praes. Perf.	C. ε,	έτω,	ετον,	έτων :	ετε,	έτωσαν.
						όντων A.
Ind. 1.	C. ον,	άτω :	ατον,	άτων :	ατε,	άτωσαν.
						άντων A.
Ind. 2.	C. ε,	έτω,	ετον,	έτων :	ετε,	έτωσαν.
						όντων A.

Optativus.

		Singul.			Dual.		Plural.		
Praes. Fut. 1. Perf. Ind. 2.	C.	οιμι,	οις,	οι :	οιτον,	οίτην :	οιμεν,	οιτε,	οιεν.
							οιμες D.		
Ind. 1.	C.	αιμι,	αις,	αι :	αιτον,	αίτην :	αιμεν,	αιτε,	αιεν.
		εια,	ειας,	ειε :	είατον,	ειάτην :	είαμεν,	είατε,	ειαν Ae[1].
							αιμες D.		

Subjunctivus.

Omn. temp.	C.	ω,	ῃς,	ῃ :	ητον,	ητον :	ωμεν,	ητε,	ωσι.
			ῃτι I.				ωμες D.		ωντι D.

Infinitivus.

Praes. Fut. 1. } C. ειν.

εν D.
ἔμεν I.
ἔμεναι A. D.
ἔμμεναι P.

Ind. 1. C. αι.

ἔμεναι D.

Perf. C. έναι.

ἔμεν I.
ἔμεναι A. D.

Ind. 2. Fut. 2. } C. εῖν.

εν D.
ἔειν, ἔμεν I.
ἔμεναι D.

1. Attici etiam hanc formam in secunda et tertia singulari, et tertia plurali, in primis usurpant.

Participia.

Praes.	C. ων,	ουσα,	ον.	Perf.	C. ὼς,	υῖα,	ός.
		οῖσα D.				ὼν Ae.		
		εῦσα Ae.					ῶσα,	ὼς A.
Fut. 1.	C. ων,	ουσα,	ον.	Ind 2.	C. ὼν,	οῦσα,	όν.
		οῖσα D.					οῖσα D.
							εῦσα Ae.
Ind. 1.	C. ας,	ασα,	ἀν	Fut. 2.	C. ῶν,	οῦσα,	οῦν.
	αις,	αισα,	αιν Ae.			έων,	έουσα,	έον I.

Vox passiva.

Modus indicativus.

	Singul.			Dual.	Plural.		
Praes.	C. ομαι, η,	εται :		όμεθον, εσθον, εσθον :	όμεθα,	εσθε,	ονται.
		εαι I.			όμεσθα D.I.		
		ει A.			όμεθεν Ae.		
		ηαι P.					
Imp.	C. όμην,	ου,	ετο :	όμεθον, εσθον, έσθην :	όμεθα,	εσθε,	οντο.
	εο I.						
	ευ D.						

έσκου, έσκετο I. P. sine augmento. έσκοντο I. P.

	Singul.	Dual.	Plural.
Perf.	C. μαι, σαι, ται :	μεθον, σθον, σθον :	μεθα, σθε, { ται vel μένοι εἰσί.
			μεσθα D. αται I.
Pl. p.	C. μην, σο, το :	μεθον, σθον, σθην :	μεθα, σθε, { το vel μένοι ἦσαν.
			μεσθα D. ατο I.
Pau. p. Fut. 2. }	C. ομαι, ῃ, εται :	όμεθον, εσθον, εσθον :	όμεθα, εσθε, ονται.
	εαι I. ηαι P.		όμεσθα D.
Ind. 1.	C. θην, θης, θη :	θητον, θήτην :	θημεν, θητε, θησαν.
			θεν B.
Fut. 1.	C. θήσομαι, θήσῃ, σεται :	θησόμεθον, θήσεσθον, σθον :	θησόμεθα, εσθε, σονται.
	σεαι I.		θησόμεσθα D.
Ind. 2.	C. ην, ης, η :	ητον, ήτην :	ημεν, ητε, ησαν.
			εν B.

Imperativus.

Praes.	C. ου, έσθω :	εσθον, έσθων :	εσθε, έσθωσαν.
	εο I. ευ D.		έσθων A.

Caetera tempora nulla dialecto variantur.

Optativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes. Paul. p. Fut. 1. 2.	C. οἵμην, οιο, οιτο :	οἵμεθον, οισθην, οίσθην :	οἵμεθα, οισθε, οιντο.
			οἵμεσθα D. οίατο I. P.
Ind. 1. 2.	C. εἵην, εἵης, εἵη :	εἵηταν, εἱήτην :	εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.
			εἷμεν, εἶτε, εἶεν A.
			εἷμες D.

Subjunctivus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Praes.	C. ωμαι, ῃ, ηται :	ώμεθον, ησθον, ησθον :	ώμεθα, ησθε, ωνται.
	ηαι P.		ώμεσθα D.
Ind. 1. 2.	C. ὦ, ῇς, ῇ :	ἦτον, ἦτον :	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
	ἑῶ, ἑῇς, ἑῇ :	ἑῆτον, ἑῆτον :	ἑῶμεν, ἑῆτε, ἑῶσι I.
			ὦμες D. ὦντι D.

Infinitivus.

Ind. 1. 2. C. ἦναι. Sed ἤμεναι D. ἦμεν I.

PARTICIPIA passiva adjectivorum normam sequuntur.

Vox media.

Modus indicativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Fut. 1.	C. ομαι, ῃ, εται :	άμεθον, εσθον, εσθον :	όμεθα, εσθε, ονται.
	οῦμαι, ῆ, εῖται D.		
	έαι I.		
Ind. 1.	C. άμην, ω, ατο :	άμεθον, ασθον, άσθην :	άμεθα, ασθε, αντο.
	αο I.		άμεσθα D.
	α D.		
Ind. 2.	C. όμην, ου, ετο :	όμεθον, εσθον, έσθην :	όμεθα, εσθε, οντο.
			όμεσθα D.
Fut. 2.	C. οῦμαι, ῆ, εῖται :	ούμεθον, εῖσθον, εῖσθον :	ούμεθα, εῖσθε οῦνται.
	εῦμαι D. ῆαι P.		

Imperativus.

	Singul.	Dual.	Plural.
Ind. 1.	C. αι, άσθω :	ασθον, άσθων :	ασθε, άσθωσαν.
			άσθων A.

Participium.

Fut. 2. Ç. τυπούμενος. Sed τυπεύμενος D. Ae.

In caeteris habent dialectos communes cum activis et passivis.

Idem quoque de verbis deponentibus intelligi oportet.

Dialecti verborum contractorum in voce activa.

Modus indicativus.

Praesens.

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C.	άω ῶ,	ᾶς,	ᾶ:	ᾶτον,	ᾶτον:	ῶμεν,	ᾶτε,	ῶσι.
		ῶ,	ῆς,	ῆ:	ῆτον,	ῆτον:	ῶμες,	ῆτε,	ῶντι D.
		έω,	έεις,	έει, etc. I.					
		όω,	άας,	άα:			όωμεν,	άατε,	όωσι P.
2.	C.	έω ῶ,	εῖς,	εῖ:	εῖτον,	εῖτον:	οῦμεν,	εῖτε,	οῦσι.
							εῦμες,		εῦντι } D. οῦντι } D. εῦτι Ae.
3.	C.	όω ῶ,	οῖς,	οῖ:	οῦτον,	οῦτον:	οῦμεν,	οῦτε,	οῦσι.
							οῦμες,		οῦντι D.

Imperfectum.

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C.	ων,	ας,	α:	ᾶτον,	άτην:	ῶμεν,	ᾶτε,	ων.
			ης,	η:	ῆτον,	ήτην D.			
		ασκον sine augmento I.	αα P.						

		Singul.			Dual.		Plural.		
2.	C.	ουν,	εις,	ει :	εἶτον,	εἴτην :	οὖμεν,	εἶτε,	ουν.
		εσκον,	εσκες,	εσκε I. P.	sine augmento.				εὖν D.
3.	C.	ουν,	ους,	ου :	οὖτον,	ούτην :	οὖμεν,	οὖτε,	ουν.
		οσκον,	οσκες,	οσκε I. P.	sine augmento.				

Imperativus.

Praesens *et* imperfectum.

		Singul.		Dual.		Plural.	
1.	C.	α,	άτω :	ἆτον,	άτων :	ἆτε,	άτωσαν.
		ακ P.					άντων A.
2.	C.	ει,	είτω :	εἶτον,	είτων :	εἶτε,	είτωσαν.
							ούντων A.
3.	C.	ου,	ούτω :	οὖτον,	ούτων :	οὖτε,	ούτωσαν.

Optativus.

Praesens *et* imperfectum.

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C.	ῷμι,	ῷς,	ῷ :	ῷτον,	ῴτην :	ῷμεν,	ῷτε,	ῷεν.
		ῴην,	ῴης,	ῴη :	ῴητον,	ῳήτην :	ῳημεν,	ῴητε,	ῴησαν D.
2.	C.	οἶμι,	οἶς,	οἶ :	οἶτον,	οίτην :	οἶμεν,	οἶτε,	οἶεν.
		οίην,	οίης,	οίη :	οίητον,	οιήτην :	οίημεν,	οίητε,	οίησαν A.
		ώην,	ώης,	ώη etc. D.					
3.	C.	οἶμι,	οἶς,	οἶ :	οἶτον,	οίτην :	οἶμεν,	οἶτε,	οἶεν.

Subjunctivus.

Praesens *et* imperfectum:

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C. ῶ,	ᾷς,	ᾷ:		ᾶτον,	ᾶτον:	ῶμεν,	ᾶτε,	ῶσι.
		ῇς,	ῇ:		ῆτον,	ῆτον:		ῆτε,	ῶντι D.
2.	C. ῶ,	ῇς,	ῇ:		ῆτον,	ῆτον:	ῶμεν,	ῆτε,	ῶσι.
			ῆσι I.						ῶντι D.
3.	C. ῶ,	οῖς,	οῖ:		ῶτον,	ῶτον:	ῶμεν,	ῶτε,	ῶσι.

Infinitivus.

Praesens *et* imperfectum.

1.	2.	3.
C. ᾶν.	εῖν.	οῦν.
ἄμεναι A.	ἤμεναι A.	ὄμεναι A.
ῆν D.	ὲν D.	ὸν D.
αις Ae.	ῆν } Ae.	οις Ae.
ἄαν } P.	εις } Ae.	ὄμμεναι P.
ἄμμεναι } P.	ἔμμεναι P.	

In vocibus passiva et media paucae admodum dialectorum varietates leguntur. Dialecti autem temporum non contractorum ex verbis gravitonis petantur.

Dialecti verborum in μι in voce activa.

Modus indicativus.

Praesens.

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C.	ημι,	ης,	ησι :	ατον,	ατον :	αμεν,	ατε,	ᾶσι.
				ατι :					άντι D. ἑασι I.
2.	C.	ημι,	ης,	ησι :	ετον,	ετον :	εμεν,	ετε,	εῖσι.
				ητι :	ητον,	ητον :	ημεν, ἑαμεν I.	ητε,	ἔντι D. ἑασι I.
3.	C.	ωμι,	ως,	ωσι :	οτον,	οτον :	ομεν,	οτε,	οῦσι.
				ωτι D.					όντι D. όασι I.
4.	C.	υμι,	υς,	υσι :	υτον,	υτον :	υμεν,	υτε,	ῦσι.
									ύντι D. ύασι I.

Imperfectum *et* indefinitum secundum.

		Singul.			Dual.		Plural.		
1.	C.	ην,	ης,	η :	ατον,	άτην :	αμεν,	ατε,	ασαν.
					ητον,	ήτην :	ημεν,	ητε,	ησαν.
		ων,	ας,	α A.					αν B.
		ασκον,	ασκες,	ασκε I. P.	sine augmento.				
2.	C.	ην,	ης,	η :	ετον,	έτην :	εμεν,	ετε,	εσαν.
		εα I.		εε I.					εν B.
		ουν,	εις,	ει A.					
		εσκον,	εσκες,	εσκε I. P.	sine augmento.				
3.	C.	ων,	ως,	ω :	οτον,	ότην :	ομεν,	οτε,	οσαν.
		ουν,	ους,	ου A.					ὸν B.
		οσκον,	οσκες,	οσκε I. P.	sine augmento.				
4.	C.	υν,	υς,	υ :	υτον,	ύτην :	υμεν,	υτε,	υσαν.
		υσκον, etc. I. sine augmento.							

Imperativus.

Praesens *et* imperfectum.

1.	C.	αθι,	άτω :	ατον,	άτων :	ατε,	άτωσαν.
		α A.					
		η Ae.					

		Singul.		Dual.		Plural.	
2.	C.	ετι,	έτω :	ετον,	έτων :	ετε,	έτωσαν.
		ει,	είτω A.				
		η Ae.					
		ητι P.					
3.	C.	εθι,	ότω :	οτον,	ότων :	οτε,	ότωσαν.
		ου A.					
		οι D.					
		ωθι P.					

Optativus.

Praesens *et* imperfectum.

1.	C.	αίην,	αίης,	αίη :	αίητον,	αιήτην :	αίημεν,	αίητε,	αίησαν.
		ήην,	ήης,	ήη P.			αἶμεν,	αἶτε,	αἶεν A.
2.	C.	είην,	είης,	είη :	είητον,	ειήτην :	είημεν,	είητε,	είησαν.
							εἶμεν,	εἶτε,	εἶεν A.
3.	C.	οίην,	οίης,	οίη :	οίητον,	οιήτην :	οίημεν,	οίητε,	οίησαν.
		ῴην,	ῴης,	ῴη A.Ae.			οἶμεν,	οἶτε,	οἶεν A.

Subjunctivus.

Praesens *et* imperfectum.

	Singul.			Dual.		Plural.		
1. C.	ῶ,	ᾷς,	ᾷ :	ᾶτον,	ᾶτον :	ῶμεν,	ᾶτε,	ῶσι.
	έω,	έῃς,	έῃσι etc. I.					
2. C.	ῶ,	ῇς,	ῇ :	ῆτον,	ῆτον :	ῶμεν,	ῆτε,	ῶσι.
	έω,	έῃς,	έῃσι etc. I.					
3. C.	ῶ,	ῷς,	ῷ :	ῶτον,	ῶτον :	ῶμεν,	ῶτε,	ῶσι.
			ῴῃσι I.					
	όω,	ώῃς,	ώῃ P.					

Infinitivus.

Praesens *et* imperfectum.

	1.	2.	3.	4.
C.	ᾶναι.	έναι.	όναι.	ύναι.
	άμεναι D.	έμεναι D.	όμεναι A. D.	ύμεναι A. D.
	άμεν I.	έμεν I.	όμεν I.	ύμεν I.

Indefinitum secundum.

	1.	2.	3.
C.	ῆναι.	εῖναι.	οῦναι.
	ήμεναι D.	έμεναι D.	όμεναι A. D.
	ῆμεν I.	έμεν I.	όμεν I.

Vox passiva.

Modus indicativus.

Praesens.

		Singul.			Dual.			Plural.		
1.	C.	αμαι,	ασαι,	αται:	άμεθον,	ασθον,	ασθον:	άμεθα,	ασθε,	ανται.
			ῃ A.							
			εαι I.							έαται I.
2.	C.	εμαι,	εσαι,	εται:	έμεθον,	εσθον,	εσθον:	έμεθα,	εσθε,	ενται.
			ῃ A.							
			εαι I.							έαται I.
3.	C.	ομαι, etc. Desunt dialecti.								

Imperfectum.

		Singul.			Dual.			Plural.		
1.	C.	άμην,	ασο,	ατο:	άμεθον,	ασθον,	άσθην:	άμεθα,	ασθε,	αντο.
			αο I.							
			ω A.							
2.	C.	έμην,	εσο,	ετο:	έμεθον,	εσθον,	έσθην:	έμεθα,	εσθε,	εντο.
		ήμην Ae.	εο I.							έατο I.
			ευ D.							
			ου A.							
3.	C.	όμην,	οσο,	οτο:	όμεθον,	οσθον,	όσθην:	όμεθα,	οσθε,	οντο.
			ου A.							

Praesens et imperfectum.

	Singul.		Dual.	Plural.
1.	C. ασο,	ἁσθω :	ασθον, ἁσθων :	ασθε, ἁσθωσαν.
	ω A.			
	αο I.			
2.	C. εσο,	ἑσθω :	εσθον, ἑσθων :	εσθε, ἑσθωσαν.
	εο I.			
	ου A.			
	ευ D.			
3.	C. οσο,	ὁσθω :	οσθον, ὁσθων :	οσθε, ὁσθωσαν.
	ου A.			
	ει D.			

Optativus.

Praesens et imperfectum.

				Dual.	Plural.
1. C.	αἵμην,	αῖο,	αῖτο :	αἵμεθον, αῖσθον, αἵσθην :	αἵμεθα, αῖσθε, αῖντο. αἵατο I.
2. C.	εἵμην,	εῖο,	εῖτο :	εἵμεθον, εῖσθον, εἵσθην :	εἵμεθα, εῖσθε, εῖντο. εἵατο I.
3. C.	οἵμην,	οῖο,	οῖτο :	οἵμεθον, οῖσθον, οἵσθην :	οἵμεθα, οῖσθε, οῖντο. οἵατο I.

Vox media.

Modus indicativus.

Indefinitum secundum.

	Singul.	Dual.	Plural.
1. C.	άμην, ασο, ατο, αο I. ω A.	άμεθον, ασθον, άσθην :	άμεθα, ασθε, αντο.
2. C.	έμην, εσο, ετο : εο I. ου A. ευ D.	έμεθον, εσθον, έσθην :	έμεθα, εσθε, εντο.
3. C.	όμην, οσο, οτο : ου A	όμεθον, οσθον, όσθην :	όμεθα, οσθε οντο.

Imperativus.

Indefinitum secundum.

	Singul.	Dual.	Plural.
2. C.	έσο, έσθω : έο I. οῦ A. εῦ D.	έσθον, έσθων :	έσθε, έσθωσαν.
3. C.	όσο, όσθω : οῦ A.	όσθον, όσθων :	όσθε, όσθωσαν.

In reliquis temporibus cujusque vocis et modi dialectorum varietates eaedem sunt ac in verbis gravitonis.

Dialecti anomalorum in μι supra expositae sunt, pag. 101.

In adverbiorum et conjunctionum terminationibus paucae observantur dialecti: scilicet, βαβαιὰξ pro βαβαὶ *papae*, δαὶ pro δὲ *autem*, μόγις pro μόλις *vix*, etc. A.
Ἀληθέως pro ἀληθῶς *verè*, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα *hic*, ὦν pro οὖν *igitur*, etc. I.
Αἰ pro εἰ *si*, αἰὲς pro αἰεὶ *semper*, ἄλλακα pro ἄλλοτε *aliàs*, ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν *coram*, ἐνδοῖ pro ἔνδον *intus*, κάλως pro καλῶς *pulchrè*, μὲς pro μὲν *quidem*, ὅκα et ὅκκα pro ὅτε *quando*, ὄπιθεν pro ὄπισθεν *retro*, πόκα pro ποτὲ *aliquando*, etc. D.

In praepositionibus inveniuntur ἐνὶ pro ἐν, A. ἐς pro εἰς, A. ξὺν pro σὺν, A. ποτὶ pro πρὸς, D.
Ἀμπὶ pro ἀμφὶ *circum*, Ae. ἀπαὶ, καταὶ, παραὶ, ὑπαὶ pro ἀπὸ, κατὰ, παρὰ, ὑπὸ, Ae. P. πὰρ pro παρὰ, D.

Δόξα μόνῳ τῷ Θεῷ.

DE ANNO ATTICO.

ATTICI annum suum in duodecim menses lunares dividebant; quorum plerumque sex triginta dies, sex viginti novem tantùm sunt complexi. Menses autem triginta dierum πλήρεις *pleni*, caeteri κοῖλοι *cavi* dicebantur. Sed cum annus lunaris, quem a prima luna nova post solstitium aestivum auspicabantur, undecim ferè diebus solari curtior esset; quoties duodecimus mensis ante solstitium finem haberet, alio mense adjecto,

annus iste ex tredecim mensibus constabat. Mensium autem Atticorum nomina ordine disposita, unà cum mensibus Romanis, in quibus frequentissimè incipiebant, sequenti tabella exhibebimus [1].

Ἑκατομβαιὼν *Julius*,	Γαμηλιὼν *Januarius*,
Μεταγειτνιὼν *Augustus*,	Ἀνθεστηριὼν *Februarius*,
Βοηδρομιὼν *September*,	Ἐλαφηβολιὼν *Martius*,
Πυανεψιὼν *October*,	Μουνυχιὼν *Aprilis*,
Μαιμακτηριὼν *November*,	Θαργηλιὼν *Maius*,
Ποσειδεὼν *December*,	Σκιροφοριὼν *Junius*.

Singulos menses in tres partes, vel δεκάδας *decadas*, dividebant; quarum prima μηνὸς ἱσταμένου [2] *mensis incipientis*, secunda μεσοῦντος *mediantis*, tertia λήγοντος [3] *desinentis* appellabatur. Dies autem mensium per nomina ordinalia in hunc modum recensebant: πρώτη scil. ἡμέρα *dies prima*, δευτέρα *secunda*, τρίτη *tertia*, et sic deinceps, usque ad δεκάτην *decimam*; nisi quòd primus dies mensis νουμηνία *novilunium*, et ultimus ἕνη καὶ νέα *vetus et nova*, scil. σελήνη *luna*, dicebantur. Sed in diebus cujusque decadis numerandis id discriminis observatum fuit, quòd in prima et secunda decade recto ordine procederent; in tertia verò ordo contrarius locum haberet, ut in kalendis suis, nonis, et idibus, mos fuit apud Romanos. Verùm ut tota haec res magis sit perspicua, singulos dies mensis pleni [4] ordine suo, ut in Graeco kalendario collocabantur, hìc describemus.

1 Descripta est haec tabella ab antiquo marmore *Oxonii* adservato, ubi vox Ποσειδεὼν bis posita non modò annum, quo tabella conficiebatur, intercalarem fuisse, sed mensis etiam intercalati nomen ostendit. Ediderant antea *Spon. Voyage, etc, Tom.* iii. inter *Inscriptions au Tom.* ii. *pag.* 77: et *Wheler. Itin. pag.* 403: uterque verò mendosè. Mensis autem Βοηδρομιὼν in tabella primus collocatur, et reliqui ordine suo; non quòd annus ab eo mense incipiebat, sed ob aliquam aliam causam, de qua consulatur *Sponius*.

2 Vel ἀρχομένου. 3 Item φθίνοντος vel παυομένου.

4 Menses pleni et cavi alternatim plerumque sibi invicem succedebant.

Μηνὸς.

ἱσταμένου	μεσοῦντος	λήγοντος
νουμηνία,	πρώτη [3],	δεκάτη [5],
δευτέρα,	δευτέρα,	ἐννάτη,
τρίτη,	τρίτη,	ὀγδόη,
τετάρτη,	τετάρτη,	ἑβδόμη,
πέμπτη [1],	πέμπτη,	ἕκτη,
ἕκτη [2],	ἕκτη,	πέμπτη,
ἑβδόμη,	ἑβδόμη,	τετάρτη,
ὀγδόη,	ὀγδόη,	τρίτη,
ἐννάτη,	ἐννάτη,	δευτέρα,
δεκάτη,	εἰκὰς [4],	ἕνη καὶ νέα [6].

HANC numerandi rationem in singulis mensibus observabant, tertiam decadem etiam in cavis a δεκάτη incipientes. In his autem, cum ad δευτέραν perventum fuit, loco ejus ἕνη καὶ νέα substituebatur; et interdum τριακὰς, quasi revera trigesimus dies esset, ut notat *Moschopulus* [7].

1 Vel πεντάς. 2 Vel ἑκτάς, 3 Vel πρώτη ἐπὶ δέκα.
4 Vel εἰκοστή. 5 Item πρώτη ἐπ' εἰκάδι, vel μετ' εἰκάδα.
6 Vel τριακάς. 7 In *Hesiodi* Ἡμέραι, *vers.* 2.

FINIS.

